

BΙΩΝΟΣ

KAI

ΜΟΣΧΟΤ

ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ.

ILLUSTRABAT

ET

EMENDABAT

GILBERTUS WAKEFIELD.

LONDINI,
TYPIS T. BENSLEY.

ANNO M.DCC.XCV.

Gl 8.20.2

Harvard College Library

Brandeis Collection

Gift of

Mrs. El. B. Brandeis

Nov. 9, 1908.

AD LECTOREM.

BIONIS et Moschi, quæ ruinis temporum super-
funt, novis typis, ad novas formas effigiatis, fidelis-
simè expressa, tibi, lector, in manum tradimus, et
eo cultu munda, qui lautissimos poëtas vel oculis
hominum elegantiorum commendare poterit. Hi
duo sanè, ut antiquam illam mirificè sapiunt sim-
plicitatem, ità sunt inter auctores maximè perspi-
cuos habendi: nec tamè, vel exscriptorum vel
editorum vitio, vel etiàm solà diurnitate, suis
carebant corruptelis; quarum non nullæ luferant
ordinis primi criticos, et in hac editione, nì fal-
lor, nunc primùm eluuntur. Præterea, locos quos-
dam, ubi res integra relinquebatur, haùd incom-
modè illustratos sperem; quamquàm Latinorum
poëtarum imitationes non adhibui, nisi quæ ali-
cubi meorum antecefforum in hoc munere defun-
gendo diligentiam effugerint. Usus sum editioni-
bus *Heßkini*, *Brunckii*, et *Valckenaeri*; quorum pos-
tremus, in angustiori hoc officio, non habuit satis
spatii ad vires egregias ingenii sui ac doctrinæ pro-
more exhibendas. Meleagri porrò Idyllium carmi-
nibus ejusdem argumenti comitem datum volui.

AD LECTOREM.

Doctorum conjecturas, natas infelicitè, et nul-
lam veri præ se ferentes similitudinem, sæpiùs di-
misi mus incastrigatas; ne illorum gloriam immi-
nutam velle, aut successu proprio nimiùm efferri,
judicibus parùm candidis videremur. Fraudamus
neminem, timemus neminem, invidemus nemini:
doctrinarum quidèm copiâ cessuri multis, pluribus
fagacitate, perpaucis verò diligentia. Si in hoc
opusculo res benè cesserit, cæteros poëtas Græcos
Latinosque, cum codicibus MSS. et vetustissimis
impressis, in quantum comparari poterint, colla-
tos, me spondeo haùd segniter aggressurum.

Certè Lucretii carminibus expoliendis labores
improbos impendi, nocte dieque vigilatos; adèd
ut sublimis vates ociùs prodire gestiat, à me non
paucis illustratus, et infinitis mendis expurgatus:
RICARDI porrò BENTLEII notis nondùm vulgatis
comitatus, et ad membranas exactus vetustiores;
quarum una in *Academie Cantabriensis* bibliothecâ
publicâ reponitur, et in Museo Britannico tres non
spernendæ: sed an editor ejus vel mediocria vi-
giliarum suarum præmia sit latus, vehementè
dubitat; et conclamare tantùm non paratus est,
inter angustias rerum temporumque,

Frange, puer, calamos, et inanes defere Musas,
Et potiùs glandes rubicundaque collige corna:
Duc ad mulcitra greges, et lac venale per urbem
Non tacitus porta: quid enim tibi fistula reddet,

AD LECTOREM.

Quo tutere famem? Certè mea carmina nemo,
Præter ab his scopolis ventosa remurmurat Echo.
Sed fortassis fuerit consultius μεγαλητορα θυμον
alloqui; atque, ut leo Homereus caudâ αμφοτερω-
θεν εμαστιζετο, me fortiter periculis omnibus oppo-
nere: ut, si deficiar viribus, spe perseverem tamèn.

Mihi sanè propositum est in hac editione et fu-
turis, severiorem criticen cum hilariore confocia-
tam exhibere; neque auctores, quibus famuler,
illustrare minùs quam emendare; ut tali facto ju-
cundè simili detineatur lector, et alatur fructuose:
ut habeant viri, quod profectus maturiores non
aspernentur; juvenes autem, quod cum delecta-
tione quâdam erudiat pariter, et accendat: me-
diām denique, quâ potui solertiā, tenere viam in-
ter ficcām jejunitatem nonnullorum, et malè pin-
guem vulgarium enarratorum garrulitatem. Si
verò sim affecitus id, quod improbo studio fecu-
tum esse præ me fero, eruditorum hominum ac
candidorum sit judicium.

Me nimis, hominem solitarium et ακληρον,
nullis interea doctorum opibus adjutum, vel mo-
nendo, vel communicando, vel favendo denique,
vires et animi tantum non deserunt in hac im-
mensâ vastitate fluctuantem;

..... maria undique, et undique cœlum.
Erat illud tempus, cùm studiorum meorum fœtus
benevolè fusciperet ACADEMIA CANTABRIGIENSIS;

AD LECTOREM.

neque de re literariâ, cui me totum consecravi, benè mereri cupientem, quondam suum, dedignaretur. Unde hæc igitur *Almae Matri* meæ in alumnus suum mutatio voluntatis; et suorum commodorum, non nisi ad doctrinam promovendam primitus concessorum, à me alienatus usus? Nolui scilicet me *theologorum* ignavorum deliramentis diutiis ludificari, aut *ecclesiasticæ* servitutis vinculis illigari patienter: nolui scilicet non profiteri nomen meum inter primos heroum magnanimorum, qui **LUCIFERUM LIBERTATIS**, regionibus *Gallicis* auspiciatissimè exortum, gratulabundi salutatum current. Sed εν ταῖς χαιρω, αλλα καὶ χαρησομαι.

Nascere, præque diem veniens, age, Lucifer, alnum!

Hinc illæ lachrymæ. Quasi verò non sim potius amore theologorum nostrorum prosequendus, qui ex meâ parte lactis, quod veræ prolixi suæ labris *Ecclesia* matricula immulget, sponte et lubentè cesserim; qui ad modicos herclè, sed perpetuos illos, nec fortunæ subjectos protervitati, literarum fructus, undè undè decerpentes, haud queribundus me receperim. Enimverò, quosdam, per moderationem atque indulgentiam, per beneficiorum præsidium, in suorum civium præcordiis repositorum, non fibi providere velle contra procellam ingruentem, et uno turbine, ut auguror, tam civi-

AD LECTOREM.

Item statum quām ecclesiasticum violentē correpturam; et summoperē miramur, et ex animo dolamus:

Quantos heu! gemitus ipsi sibi, quantaque nobis
Vulnera, quas lacrimas peperere minoribus nostris!

Sunt autēm, et naturā suaviūs compositi et emolitii Musis, qui *theologum* atque *politicum* præterire possunt et oblivisci, neque aversantur tamēn *hominem*; propensissimis in me, et in studia mea, voluntatibus: quibus non verear accensere **RICARDUM FARMER**, Collegii Emanuelis custodem; virum, et variis et exquisitis literis refertissimum: qui codicem Statii, laudatum Bentleio ad Hor. epist. i. 6. 59. cum Lucani pervetus, nupēr permisit mihi conferendum; et aliis hoc genere beneficiis propediēm, ut spero, me sibi devincturus est.

Intereā, ut revertar in viam, si quis omissos mihi graves, quos vocant, accentus, acutos, et circumflexos, emirabitur aut indignabitur; et se in illis commoditates quasdam molestiis typographicis compensaturas perspicere confidit; non is sum, qui reformidem in hoc stadium descendere concertatus. Hi tamēn sibi caveant, ne frivolam gloriolam velint falsae scientiae captare; et ineptiis patrocinentur, quo minūs ineptiis diuturnam operam impendisse videantur: nam, ut rhetoris prudentissimi verbis utar, “*incolatas pueris per suafiones*” (et eas in primis, quæ reconditioris

AD LECTOREM.

eruditionis specie blandiuntur) "non facilè mu-
"taveris; quià nemo non didicisse mavult, quàm
"discere." Ex defensionibus *Fosteri Primattique*,
ingeniosis utique et eruditis, nihil colligo, nisi
quod controversia de accentibus, si solidam spectes
utilitatem, mera fit grammaticorum questio; de
quà laboriosius agitantibus non melius responsum
dederis, quàm carmine Catulliano:

Turpe est difficiles habere nugas,
Et stultus labor est ineptiarum.

Quantopere dolendum est vobis, doctorum chori!
Latinam linguam his deliciis, melle quovis dulci-
oribus, carere!

Denique, lector, Virgilium meum jam dimisit
prelum; sed non est animus bibliopolæ, cui la-
borem scilicet illum ultimum addixerim, ut priùs
evulgetur, quàm in urbem ex secessu ruris major
hominum profluxerit frequentia. Vale!

E Museo meo prope
Londinum, die xx^{mo} Octobris.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Ειδυλλιον α'.

ΑΙΑΖΩ τον Αδωνιν. "Απωλετο καλος Αδωνις."

" Ωλετο καλος Αδωνις," επαιαζεσιν Ερωτες.

Μηκετι πορφυρεοις ενι φαρεσι, Κυπρι, καθευδε·
Εγχεο, δειλαια, κυανοστολε· και πλαταγησον
Σταθεα, και λεγε πασιν, " Απωλετο καλος Αδωνις."

Αιαζω τον Αδωνιν επαιαζεσιν Ερωτες.

Κειται καλος Αδωνις επ' αρεσι, μηρον οδουτι
Λευκω λευκον οδουτι τυπεις, και Κυπριν ανια
Λεππον αποψυχων· το δε οι μελαιν εισεται αιμα
Χιονεας κατα σαρκος· υπ' οφρυσι δ' ομματα γαρκη,
Και το ρόδον φευγει τω χειλεος· αμφι δε τηνω
Θυασκει και το φιλαμα, το μη ποτε Κυπρις αφησει,
Κυπριδι μεν το φιλαμα και β γωντος αρεσκει·
Αλλ' ουκ οιδεν Αδωνις, ο νιν θνασκοντ' εφιλασευ.

Αιαζω τον Αδωνιν επαιαζεσιν Ερωτες.

Αγριον αγριον έλκος εχει κατα μηρον Αδωνις·

Μειζον δ' ἀ Κυθερεια φερει ποτικαρδιον ἔλκος.

Κεινον μεν περι παιδα φιλοι κυνες ωρισαντο,
Και Νυμφαι κλαιεσιν Ορειαδες· ἀ δ' Αφροδιτα,
Λυσαμενα πλοκαμιδας, ανα δρυμως αλαληται,
Πενθαλεα, ηγηκλος, ασανδαλος· αι δε βατοι νιν
Σπερχομενα κειρουτι, και ιερον αιμα δρεπουται.
Οξει δε κωκυστα, δι' αγκεα μακρα φορειται,
Ασσυριον γυοωσα ποσιν, και παιδα καλευτα.
Αμφι δε νικ μελαν αιμα παρ' ομφαλον ηωρειτο·
Σταθεα δ' εκ μηρω φοινισσετο· οι δ' υπομαζοι,
Χιουνει το παροιδευ, Αδωνιδι πορφυροντο.

“ Αι αι ταν Κυθερειαν,” επαιαζεσιν Ερωτες·
Ωλεσε του καλον ανδρα, συνωλεσεν ιερον ειδος.
Κυπριδι μεν καλον ειδος, έτε γωεσκεν Αδωνις.
Κατθανε δ' αι μορφα συν Αδωνιδι Κυπριδος, αι αι.
Ωρεα παντα λεγοντι, και αι δρυες, Αι τον Αδωνι·
Και ποταμοι κλαιοντι τα πενθεα τας Αφροδιτας,
Και παγαι τον Αδωνιν εν ωρεσι δακρυοντι,
Αυθεα δ' εξ οδυγας ερυθαινεται· ἀ δε Κυθηρα
Παντας ανα κναμιως, ανα παν νακος, οικτρον αειδει,
Αι αι ταν Κυθερειαν· απωλετο καλος Αδωνις.
Αχω δ' αντεβοασεν, Απωλετο καλος Αδωνις.

Κυπριδος αινον ερωτα τις εκ εκλαυσεν αυ; Αι αι.
‘Ως ιδευ, ως ενοασεν, Αδωνιδος ασχετον ἔλκος,
‘Ως ιδε φοινιον αιμα μαραινομενω περι μηρω,
Παχεας αμπετασασα κινυρετο, Μειγον Αδωνι,
Δυσποιμε μειγον Αδωνι, πανυστατον ως σε κιχειω,
‘Ως σε περιπλυξω, και χειλεα χειλεσι μιξω.

Εγρέο τυτθον, Αδωνι· το δ' αυ πυματον με φιλασον·
 Τοσσοτον με φιλασον, δσον ζωη το φιλαμα·
 Αχρις απο ψυχης ες εμον στομα, κεις εμον γπαρ,
 Πνευμα τεον ρευσει, το δε σεν γλυκυ φιλτρον αμελξω,
 Εκ δε πιω τον ερωτα· φιλαμα δε τυτο φυλαξω
 'Ως αυτον τον Αδωνιν· επει συ με, δυσμορε, φευγεις,
 Φευγεις μακρον, Αδωνι, και οιχεαι εις Αχεροντα,
 Και στυγκον βασιληα και αγριον· δε ταλαινα
 Ζωω, και θεος εμμι, και ε δυναμαι σε διωκειν.
 Λαμβανε, Περσεφονα, τον ειμον ποσιν· εστι γαρ αυτα
 Πολλον εμευ κρεσσων· το δε παν καλον εσ σε καταρρη.
 Εμμι δ' εγω παναπολιμος, εχω δ' ακορεστον ανιην,
 Και κλαιω τον Αδωνιν, δ μοι θανε, και σε φοβευμαι.
 Θυασκεις, ω τριποθατε· ποθος δε μοι, ως οναρ, επιη.
 Χηρη δ' αι Κυθερεια· κενοι δ' ανα δωματι Ερωτει.
 Σοι δ' αμα κεστος ολωλε· τι γαρ, τολμαρε, κυναγης;
 Καλος εων, τοσσοτον εμηναο θηροι παλαιειν;
 'Ωδ' ολοφυρατο Κυπρις· επαιαξσιν Ερωτει,
 Αι αι ταν Κυθερειαν· απωλετο καλος Αδωνις.
 Δακρυον αι Παφη τοσον εκχεει· δσσον Αδωνις
 Αιμα χεει· τα δε παντα ποτι χθονι γιγνεται ανθη.
 Αιμα ροδον τικτει, τα δε δακρυα ταν ανεμωναν.
 Αιαξω τον Αδωνιν· Απωλετο καλος Αδωνις.
 Μηκετ' ενι δρυμοισι σον ανερα μυρεο, Κυπρι·
 Εστι αγαδα στιβας, εστιν Αδωνιδι φυλλας έποιμα.
 Λεκτρον εχει, Κυθερεια, το σον τοδε νεκρος Αδωνις·
 Και νεκυς αν καλος εστι· καλος νεκυς, οια καθευδων.
 Κατθεο νιν μαλακοις ενι φαρεσιν, οις ενιανευ·

Οις μετα σεν ανα γυκτα τον ιερον ύπνον εμοχθη,
 Παγχρυσω κλιντηρι ποθει και στυγνον Αδωνιν.
 Βαλλε δε νιν στεφανοισι και αυθεσι παντα συν αυτω,
 'Ως τηνος τεθυακε, και αυθεα παντη εμαρανθη.
 Ραινε δε νιν Συριοισιν αλειφασι, ραινε μυροισιν.
 Ολλυσθω μυρα παντα, το σου μυρου ωλειν Αδωνις.
 Κεκλιται άβρος Αδωνις εν ειμασι πωρφυρεοισιν.
 Αμφι δε νιν κλαιοντες αναστεναχθοιν Ερωτες,
 Κειραμενοι χαιτας επ' Αδωνιδι. χω μεν οιστως,
 'Ος δ επι τοξον εβαιν, δις δ ευπλερον αγε φαρετρην.
 Χω μεν ελυσε πεδιλον Αδωνιδος, δις δε λεβητι
 Χρυσειω φορεησιν ιδωρ, δις δε μηρια λουει.
 'Ος δ οπιθε πλερυγεστιν αγαψυχει τον Αδωνιν.

“Αι αι ταν Κυθερειαν,” επαιαζεσιν Ερωτες.
 Εσβεσε λαμπαδα πασαν επι φλιαις Τμεναιος,
 Και στεφος εξεπετασσε γαμηλιον ουκ ετι δ Τμαν,
 Τμαν ουκ ετ αειδομενον μελος, αδεται αι αι.
 Αι αι και τον Αδωνιν ετι πλεου, η Τμεναιος,
 Αι Χαριτες κλαιοντι, τον νιεα τω Κινυραο.
 Ολετο καλος Αδωνις, εν αλληλησι λεγοισαι.
 Αι αι δ οξυ λεγοντι πολυ πλεον γ τυ Διωνα.
 Και Μοισαι τον Αδωνιν ανακλαιασιν, Αδωνιν
 Καλον επαειδεστιν δις δε σφισιν ουκ επακει.
 Ου μαν, ουκ εθελει κωρα γε νιν ουκ απολυει.

Ληγε γων, Κυθερεια, το σημερον ισχεο κομμων.
 Δει σε παλιν κλαυσαι, παλιν εις ετος αλλο δακρυσαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

ΙΞΕΤΤΑΣ ετι κωρος, εν αλσει δενδραευτι
 Οργεα θηρευων, τον αποτροπον ειδεν Ερωτα
 'Εσδομενον τωξοιο ποτι κλαδον· ως δ' ενοασε,
 Χαιρων ονεικα δη μεγα φαινεται οργεον αυτω,
 Τως καλαμως αμα παντας επ' αλλαλοισι συναπλων,
 Τα και τα του Ερωτα μεταλμενον αμφεδοκενε.
 Χω παις, ασχαλων εγεχ' οι τελος ουδεν απαντη,
 Τως καλαμως ριψας, ποι αροτρεα πρεσσων ικανεν,
 'Ος νιν ταυδε τεχγαν εδιδαξατο· και λεγεν αυτω,
 Και οι δειξεν Ερωτα καθημενον· αυταρ ο πρεσσως
 Μειδιοιν κινησε καρη, και αμειβετο παιδα.
 Φειδεο τας θηρας, μηδ' ει τοδε τωρηνον ερχευ.
 Φευγε μακραν· κακον εντι το θηριον· ολειος εσση
 Εις δ κα μη νιν έλησ· ην δ' ανερος ει μετρον ενθη,
 Ούτος, δ νυν φευγων και απαλμενος, αυτος αφ' αυτω,
 Ενθων εξαπινας, κεφαλαν επι σειο καθιξει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Α ΜΕΓΑΛΑ μοι Κυπρις εφηβωντι παρεστα,
 Νηπιαχον τον Ερωτα καλας εκ χειρος αγοισα,
 Εις χθονα νευσταξοντα· τοσον δε μοι εφρασε μυθον·
 Μελπειν μοι, φιλε βετα, λαβων τον Ερωτα διδασκε.

Ως λεγε, χ' ἀ μεν απηνθεν· εγω δ', ὅσα βιωκολι-
ασδον

Νηπιος, ὡς εθελοντα μαθειν τον Ερωτα διδασκον·
·Ως εύρε πλαγιαυλον δ Παν, ὡς αυλον Αθανα,
·Ως χελυν Ἐρμαων, κιθαριν ὡς ἀδυς Απολλων.
Ταυτα νιν εξεδιδασκον, ὃ δ' ουκ εμπασδετο μυθων·
Αλλα μοι αυτος αειδεν ερωτυλα, και μ' εδιδασκε
Θνατων τ' αθανατων τε ποθους, και ματερος εργα.
Κήγαν εκλαθομαν μεν ὅσων τον Ερωτα διδασκον,
·Οσσα δ' Ερως μ' εδιδαξεν ερωτυλα, παντ' εδιδαχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 8.

ΤΑΙ Μοισαι τον Ερωτα τον αγριον 8 φοβεονται,
Εκ θυμω δε φιλευντι, και εκ ποδος αυτω ἐπονται·
Κ' ην μεν αρα ψυχαν τις εχων ανεραστον αειδη,
Τηγον ύπεκφευγοντι, και ουκ εθελοντι διδασκειν·
Ην δε νοον τις Ερωτι δονευμενος ἀδυ μελισδη,
Ες τηγον μαλα πασαι επειγομεναι προρεοντι.

Μαρτυς εγων, ὅτι μυθος ὃδ' επλετο πασιν αλαδης·
Ην μεν γαρ βροτον αλλον, η αθανατον τινα, μελπω,
Βαμβαινει μεν γλωσσα, και ὡς παρος ουκ ετ' αειδει·
Ην δ' αυτ' ες τον Ερωτα και ες Λυκιδαν τι μελισδω,
Και τοκα μοι χαιροισα δια στοματος ρεη ωδα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

ΟΤΚ οιδ', ουδ' επεοικευ, ἀ μη μαθομεν, πονεεσθαι.
 Ει μοι καλα ταλει τα μελυδρια, και ταδε μνυα
 Κυδος εμοι θησοντι τα μοι παρος απασε Μοισα.
 Ει δ' εχ αδεα ταυτα, τι μοι πολυ πληνα μοχθην;
 Ει μεν γαρ βιοτω διπλοον χρονον αμμιν εδωκεν
 Η Κρονιδας, η Μοιρα πολυτροπος, ωσι' ανυεσθαι
 Τον μεν ει ευφροσυναν και χαρματα, τον δ' ενι μοχθω.
 Η ταχα μοχθησαντι ποδ' υστερον εσθλα δεχεσθαι.
 Ει δε θεοι κατεγευσαν ένα χρονον ει βιον ευθειν
 Ανθρωποις, και τοιδε βραχυν και μηνα παντων,
 Εσ ποσον, α δειλοι, καματως κ' εις εργα πονευμες;
 Ψυχαν δ' αχρι τινος ποτι κερδεα και ποτι τεχνας
 Βαλλομες, ιμειροντες αει πολυ πληνονος ολεω;
 Λαθομεδ' η αρα παντες οτι θνατοι γενομεσθα,
 Χ' ως βραχυν ει Μοιρας λαχομες χρονον;—

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ και ΜΤΡΣΩΝ.

Ειδυλλιον στ'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

ΕΙΑΡΟΣ, ω Μυρσων, η χειμαλος, η φθινοπωρω,
 Η θερεος, τι τοι αδυ; τι δε πλεον ευχεαι ευθειν;
 Η θερος, ανικα παντα τελειεται ισσα μογευμες;

Η γλυκερού φθινοπώρου, ὅτ' ανδρασι λιμος ελαφρα;
 Η και χειμα δυσεργον; επει και χειματι πολλοι
 Θαλπομενοι θελγονται αεργειη τε και οκυω;
 Η τοι καλον εαρ πλεον ευαδεν; ειπε, τι τοι φρην
 Αιρεται; λαλεειν γαρ επετραπευ ἀ σχολα αμμιν.

ΜΥΡΣΩΝ.

Κριγειν εκ επεοικε θεηια εργα βροτοιστ.
 Παντα γαρ ιμερα ταυτα, και ἀδεα· σεν δε ἐκατι
 Εξερεω, Κλεοδαμε, το μοι πελεν ἀδιον αλλων.
 Ουκ εθελω θερος ημεν, επει τοκα μ' ἀλιος οπλη.
 Ουκ εθελω φθινοπώρου, επει γοσον ὥρια τικλει.
 Ουλον χειμα φερειν, νιφετον κρυμνον τε, φοβευματ.
 Ειαρ εμοι τριποθατον δλω λυκαβαντι παρειη,
 'Ανικα μητε κρυος, μηδ' ἀλιος, αμμε βαρυγει.
 Ειαρι παντα κνει· παντ', ειαρος, ἀδεα βλαστη.
 Χ' ἀ νυξ ανδρωποισιν ισα, και δροιος αως.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ και ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

Ειδυλλιον §'.

ΜΥΡΣΩΝ, ΛΤΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

ΛΗΙΣ νυ τι μοι, Λυκιδα, Σικελον μελος αδυ λιγαινει,
 'Ιμεροευ, γλυκυθυμον, ερωτικον οιον ὁ Κυκλωψ
 Αεισε Πολυφαμος επ' αιονι Γαλατεια;

ΔΥΚΙΔΑΣ.

Κήν μοι συρισδεν, Μυρσων, φιλον· αλλα τι μελψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκυριον, ω Λυκιδα, ζαλω μελος, αδυν ερωτα,
Λαθρια Πηλειδα φιλαματα, λαθριον ευναν·
Πως παις έστατο φαρος, ίκως δ' εψευστατο μορφαν,
Χ' απως εν κιφαις Λυκομηδισιν, αΐρα λεγοισα,
Κηλησε τον απλατον Αχιλλεα Δηϊδαμεια.

ΔΥΚΙΔΑΣ.

Αρπασε ταν 'Ελευαν ποθ' ο βωκολος, αγε δ' ες Ιδαν,
Οινωνη κακον αλγος· εχωσατο δ' α Λακεδαιμων,
Παντα δε λαον αγειρεν Αχαικον· (ουδε τις 'Ελλην,
Ουτε Μυκηναιων, ουτ' Ηλιδος, ουτε Λακωνων,
Μεινεν έον κατα δωμα) φερων δυσδαιμον' αρηα.
Λαυθανε δ' εν κιφαις Λυκομηδισι μενος Αχιλλευς·
Ειρια δ' αυδ' ἐπλων εδιδασκετο, και χερι λευκα
Παρθενικον κοπον ειχεν· εφαινετο δ' γυτε κιφα·
Και γαρ ισον τηναις θηλυνετο, και τοσον αυδος
Χιονεαις πωρφυρε παρησι· και το βαδισμα
Παρθενικης εβαδιζε, κομας δ' επυκαζε καλυπτη·
Θυμον δ' ανερος ειχε, και ανερος ειχεν ερωτα.
Εξ ας δ' επι νυκτα παριζετο Δηϊδαμεια·
Και ποτε μεν κεινας εφιλη χερα, πολλακι δ' αυτας
Σταμονα καλον αειρε, τα δαιδαλα δ' ατρι' επηνη.
Ησδιε δ' ουκ αλλα συν δμαλακι· παντα δ' εποιη,
Σπευδων κοινον ες υπνον· ελεξε νυ και λογον αυτα·
Αλλαι μεν κινωσσοισι συν αλληλαισιν αδελφαι,
Αυταρ εγω μενα, μουνα συ δε, νυμφα, καθευδεις.

Αἱ δυο παρθενικαὶ συγομαλικεῖ, αἱ δυο καλαὶ.
 Αλλὰ μοναὶ κατὰ λεκτρὰ καθευδόμεις· ἀδε πονηρα
 Νυσσα γαρ, ἀδὲ ολοα, με κακως απο σειο μερισδει.
 Ου γαρ εγω σεο. —

ΕΙΔΤΛΙΟΝ η'.

ἘΣΠΕΡΕ, τας ερατας χρυσεον φασι Αφρογενης·
 Ἐσπερε, κνανεας ιερον, φιλε, νυκτος αγαλμα,
 Τοσσον αφαιροτερος μηνας, δσον εξοχος αστρων,
 Χαιρε, φιλος· και μοι, ποτι ποιμενακωμον αγοντι,
 Αντι σελαναιας τυ διδοι φασι· ωνεια τηνα,
 Σαμερον αρχομενα, ταχιον δνει. ουκ επι φιραν
 Ερχομαι, ουδὲ ινα νυκτος οδοιπορεοντ' ενοχλησω,
 Αλλ' ερω· καλον δε τ' ερασταμενω συνερασδαι·

ΕΙΔΤΛΙΟΝ θ'.

ΑΜΕΡΕ Κυπρογενηα, Διος τεκος ηδε Θαλασσας,
 Τιπλε τοσον θνατοισι, και αθανατοισι χαλεπλεις;
 Τυθον εφαν· τι νι τοσσον απεχθεο, και τινος, αυδα,
 Ταλικον ως παντεσσι κακον τον Ερωτα τεκηαι,
 Αγριον, αστορογον, μορφα νοον ουδεν δμοιον;
 Εις τι δε νιν πλανον, και έκαβολον, απατας γημεν;
 Ως μη, πικρον εοντα, δυναιμεθα τηνον αλ.οξαι;

ΕΙΔΤΛΙΟΝ ι.

ΟΛΒΙΟΙ οἱ φιλεούντες, ἐπαγ ισον αυτεραντι.
 Ολβίος ην Θάσευς τω Πειρίθω παρεούτος,
 Ει καὶ αμειλικτοι κατηλυθεν εἰς Αἴδαο.
 Ολβίος ην χαλεποίσιν εν Αξειγοίσιν Ορεστας,
 Ούγεκα οἱ ξυνας Πυλαδας ἀρητο κελευθες.
 Ήν μακαρ Αιακιδας, ἐταφω ζωντος, Αχιλλευς.
 Ολβίος ην θνασκιν, ὅτι οἱ μορον αιγον αμυνε.

ΕΙΣ ΤΑΚΙΝΘΟΝ.

ια'.

ΑΜΦΑΣΙΑ τον Φοιβον ἐλε τοσον αλγος εχοντα.
 Διζετο φαρμακα παντα, σοφαν δ' επεβωσατο Τεχναν.
 Χριε δ' αμβροσιη, και νεκταρι χριεν, ἀπασαν
 Οτειλαν. Μοιραισι δ' αναλησα φαρμακα παντα.

ιε'.

ΟΥ καλον, ω φιλε, παντα λογον ποτι τεκτονα φοιτην,
 Μηδ' επι παντ' αλλω χρεος ισχεμεν· αλλα και αυτος
 Τεχνασθαι συριγα· πελει δε τοι ευμαρες εργον.

ιγ'.

ΜΟΙΣΑΣ Ερως καλεοι, Μοισαι τον Ερωτα φεροιεν.
 Μολπαν ται Μοισαι μοι αει ποθεοντι διδοιεν,
 Ταν γλυκεραν μολπαν, τας φαρμακον ἀδιον ουδεν.

ιδ'.

ΕΚ θαμινης ράθαμηγος, δκως λογος, αιες ιοισας,
Χ' αι λιθος εις ρωχμον κοιλαινεται.—

ιε'.

ΑΥΤΑΡ εγων βασευμαι εμαν οδον, εις το καιανες
Τηνο, ποτι ψαμαδον τε και ηονα, ψιθυρισδων,
Λιστομενος Γαλατειαν απηνεα· ταξδε γλυκειας
Ελπιδας ιστατιω μεχρι γηραος ουκ απολειψων.

ιστ'.

ΜΗΔΕ λιπης μ' αγεραστον· επην χ' ω Φοιβος αειδειν
Μισθον εδωκε· ποιη δε τα πραγματα κρεστονα τιμα.

ιστ'.

ΜΟΡΦΑ Θηλυτερησι πελει καλον, ανερι δ' αλκα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΜΟΣΧΟΤ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Ειδυλλιον α'.

Α ΚΤΠΡΙΣ τον Ερωτα τον υιεα μακρον εβωστρη.
Ει τις ενι τριοδοισι πλαγωμενον ειδεν Ερωτα,
Δραπετιδας εμος εστιν· δ μανυτας γερας έξει.
Μισθος τοι, το φιλαμα το Κυπριδος· ην δ' αγαγης νιν,
Ου γυμνον το φιλαμα, τι δ', ωξει, και πλεον έξεις.
Εστι δ' δ παις περισαμος· εν εικοσι πασι μαθοις νιν.
Χρωτα μεν ω λευκος, πυρι δ' ικελος· ομιματα δ' αυτω
Δριμυλα και φλογοευτα· κακαι φρενες, αδυ λαλημα.
Ου γαρ ισον νοει και φθεγγεται· ως μελι, φωνα.
Εν δε χολαρ νοος εστιν· αναμερος, γηπεροπευτας,
Ουδεν αλαθευων, δολιον βρεφος, αγρια παισδει.
Ευπλοκαμον το καραγον, εχει δ' ιταμον το προσωπον·
Μικκυλα μεν τηγω τα χεριδρια, μακρα δε βαλλει.
Βαλλει κεις Αχεροντα, και εις αιδεν βασιληα.
Γυμνος μεν το γε σωμα, νοος δε οι εμπεπυκασται·
Και πλεροεις, ως ορνις, εφιπλαται, αλλοι επ' αλλως,

Ανερας, γδε γυναικας· επι σπλαγχνοις δε καθηται.
 Τοξον εχει μαλα βαιου, ύπερ τοξω δε βελεμνον·
 Τυθον έοι το βελεμνον, εις αιδερα δ' αχρι φορεται·
 Και χρυσεον περι υπτα φαρετριον, ενδοθι δ' ευτι
 Τοι πικροι καλαμοι, τοις πολλακι κήμε τιτρωσκει.
 Παντα μεν αγρια, παντα· πολυ πλειον δ' έοι αυτω
 Βαια λαμπας εοισα τον άλιον αυτον αναιθει.
 Ήν τυ γ' ἑλης τηνον, δαμασας αγε· μηδ' ελεγσης.
 Κήν τωi ιδης κλαιοντα, φυλασσει μη σε πλανηση·
 Κήν γελαη, τυ νιν ἑλκε· και, γη ενελη σε φιλασαι,
 Φευγε· κακον το φιλαμα, τα χειλεα φαρμακοεντα.
 Ήν δε λεγη· Λαβε ταυτα, χαριζομαι οσσα μοι ὥπλα·
 Μη τι θιγης· πλανα δωρα· τα γαρ πυρι παντα βε-
 βαπται.

Ε Τ Ρ Ω Π Η.

Ειδυλλιον β'.

ΕΥΡΩΠΗι ποτε Κυπρις επι γλυκυν γήκεν ονειρον,
 Νυκτος ότε τριτατον λαχος ισταλαι, εγγυθι δ' ηως·
 Τηνος ότε γλυκιων μελιτος βλεφαροισιν εφιδων,
 Λυσιμελης, πεδαφ μαλακω κατα φαεα δεσμω·
 Ευτε και ατρεκεων ποιμαινεται εδνος ουειρων.
 Τημος, ύπωροφιοισιν ενικνωστεστα δομοισι,
 Φοινικος θυγατηρ, ετι παρθενος, Ευρωπειη,
 Ωισαλη γηπειρως δοιας περι ειο μαχεσθαι,
 Ασιαδ', αντιπερην τε· φυην δ' εχον οια γυναικες.

Των δ', η μεν ξεινης μορφην εχεν· η δ' αρ' εωκει
Ενδαπιη, και μαλλον έης περισχετο κερης·
Φασκε δ', ως μιν ετικλε, και ως ατιτηλε μιν, αυτη.
Η δ' έτερη, κρατερησι βιαζομενη παλαμησιν,
Ειρευν ουκ αεκεσαν· επει φατο μορσιμου ειναι
Εκ Διος αιγιοχε γερας εμμεγαι Ευρωπειην.
Η δ' απο μεν στρωτων λεχεων θορε δειμαινεσα,
Παλλομενη κραδιην· το γαρ, ως ύπαρ, ειδεν ονειρον.
Εξομενη δ' επι δηρον ακην εχεν, αμφοτερας δε
Εις ετι πεπλαμενοισιν εν ομιλασιν ειχε γυναικας.
Οψε δε δη μαλ' επει' ανεγεικατο παρθενος αυδην.

Τις μοι τοιαδε φασματ' επιβρανιων προϊηλε;
Ποιοι με στρωτων λεχεων ύπερ εν θαλαμοισιν,
Ηδυ μαλα κνωσσεσαν, ανεπλοιησαν ονειροι;
Τις δ' ην η ξεινη, ην εισιδον ύπνωσα;
Ως μ' εβαλε κραδιην κεινης ποθος! ως με και αυτη
Ασπασιως ύπεδεκτο, και ως σφετερην ιδε παιδα!
Αλλα μοι εις αγαθον μακαρες κρινειαν ονειρον.
Ως ειπεσ', ανορθε· φιλας δ' επεδιζεδ' έταιρας,
Ηλικας, οιετεας, θυμηρεας, ευπατερειας.
Τησιν αει συναθυρευν, ότ' εις χορον εντυγαλτο·
Η ότε φαιδρυνοιτο χροα προχοαισιν αναυρε·
Η όποτ' εκ λειμωνος εϋπνοα λειρια κερσοι.
Ται δε οι αιψα φασανθεν· εχον δ' εν χερσιν, έκαστη,
Αυθοδοκον ταλαρον· ποτι δε λειμωνας εβαινον
Αγχιαλες, οιι τ' αιεν διμιλαδον ηγερεθοντο,
Τερπομεναι ρόδεη τε φυη και κυματος ηχη.
Αυτη δε χρυσεον ταλαρον φερεν Ευρωπειη,

Θηγγτον, μεγα θαυμα, μεγαν τονον Ἡφαιστοιο,
 'Ον Λιβην τορε δωρον, δτ' ες λεχος Εννοσιγαιε
 Ηιεν· η δε τορε περικαλλει Τηλεφαεσση,
 'Ητε οι αιματος εσκεν· ανυμφω δ' Ευρωπειη
 Μητηρ Τηλεφαεσσα περικλυτον απασε δωρον,
 Εν τω δαιδαλα πολλα τετευχατο μαρμαροντα.

Εν μεν εγη, χρυσοιο τετυγμενη, Ιναχις Ιω,
 Εις ετι πορτις εεσα, φυην δ' ουκ ειχε γυναικος·
 Φοιταλεη δε ποδεσσιν εφ' αλμυρα βαινε κελευθα,
 Νηχομενη ικελη· κυανη δ' ετετυκτο θαλασσα.
 Δοιοι δ' έστασαν ιψου επ' οφρυος αιγιαλοιο
 Φωτεις αολληδην· θηευντο δε ποντοπορον βουν.
 Εν δ' γη Ζευς, επαφωμενος ηρεμα χειρις θεειη
 Πορτιος Ιναχιης· την έπλαπορω παρα Νειλω
 Εκ βοος ευκεφαοιο παλιν μεταμειβε γυναικα.
 Αργυρεος μεν εγη Νειλω βοος· η δ' αρα πορτις,
 Χαλκειη· χρυσα δε τετυγμενος αυτος εγη Ζευς.
 Αμφι δε, διγηεντος υπο στεφανη ταλαροιο,
 'Ερμειης ησκητο· τελας δε οι εκτετανυστο
 Αργος, ακοιμητοισι κεκασμενος οφθαλμοισι.
 Τοιο δε φοινηεντος αφ' αιματος εξανατελλων
 Ορνις, αγαλλομενος πλερυγων πολυανθει χροιη,
 Ταρσον αναπλωσας ως ει τε τις ακυαλος νηυς,
 Χρυσειον ταλαροιο περισκεπε χειλεα ταρσοις.
 Τοιος εγη ταλαρος περικαλλεος Ευρωπειης.

Αι δ', επει ουν λειμωνας εεγηλυθον αυθεμοεντας,
 Αλλαι επ' αλλοιοισι τοτ' αυθεσι θυμον ετερπον.
 Των η μεν ναρκισσου εϋπυον, η δ' ιακινθον,

Ἡ δ' ιον, ἡ δ' ἐρπυλλον ἀπαινυτο· πολλα δ' εράζε
Λειμωνων εαροτρεφεων πιπλεσκε πετηλα.

Αἱ δ' αυτε ξανθοιο κροκα θυοεσσαν εθειρην
Δρεπλον εριδμαινυσαι· αταρ μεση εστη ανασσα
Αγγλαιην πυρσοιο ρόδος χειρεσσι λεγυσα,
Οια περ εν Χαριτεσσι διεωρεπεν Λφρογεγεια.

Ου μεν δηρον εμελλεν επ' ανθεσι θυμου ιαινειν,
Ουδ' αρα παρθενικην μιτρην αχραντον ερυσθαι.

Η γαρ δη Κρονιδης, ως μιν ιφρασαβ', ως εεελητο
Θυμον, αγωιστοισιν υποδμηθεις βελεεσσι

Κυπριδος, η μενη δυναται και Ζηγα δαμασσαι.

Δη γαρ, αλευομενος τε χολον ζηλημονος Ήρης,
Παρθενικης τ' εθελων αταλον νουν εξαπατησαι,
Κρυψε θεον, και τρεψε δερμας, και γιγνετο ταυρος.
Ουχ οιος σταθμοις ενι φερεται, ουδε μεν οιος

Ωλκα διατμησσει, συρων ευκαμπες αροτρον.

Ουδ' οιος ποιμνης επιβοσκεται, ουδε μεν οιος

Οσ τις υποδμηθεις ερνει πολυφορτον απηνηγ.

Τε δ' η τοι το μεν αλλο δερμας ξανθοχροον εσκε,

Κυκλος δ' αργυφεος μεσσω μαρματε μεταπω,

Οσσε δ' υπεγλαυσσεσκε, δι' ιμερον αστραπλοντε.

Ισα τ' επ' αλληλοισι κερα ανετελλε καρηγι,

Αυτυγος ιμιτομε κεφαης άτε κυκλα σεληνης.

Ηλυθε δ' εις λειμωνα· και ουκ εφοβησε φανδεις

Παρθενικας· πασησι δ' ερως γενετ' εγγυς ικεσθαι,

Φαυσαι δ' ιμερτοιο βοος, τε απ' αμεροτοσ οδιη

Τηλοβι και λειμωνος εκαινυτο λαρον αιτημην.

Στη δε ποδων αροπαροιθεν αμυμονος Ευρωπειγι,

Καὶ οἱ λιχμαζεσκε δεργη, κατεθελγε δε κορση.
 Ἡ δε μιν αμφαφασκε, καὶ ηρεμα χειρεσιν αφρον
 Πολλον απο στοματων απεμοργυντο, καὶ κυσε ταυρον.
 Αυταρ ὁ μειλιχιον μυκησταο φαιης κ' αυλου
 Μυγδονια λιγυν τχον ανηπυνοτος ακβειν.
 Οκλασε δε πέρι ποδοιν· εδερκετο δ' Ευρωπειην,
 Αυχεν' επιστρεψας· και οι πλατυ δεικνυε νωτον.
 Ἡ δε βαθυπλοκαμοισι μετενυπε παρθενικησι·
 Δευθ', ἐταραι φιλαι και διμηλικες, αφρ' επι τωδε
 'Εζομεναι ταυρω τερπωμεθα· δη γαρ ἀπασας
 Νωτον ὑποστορεσας αναδεξεται, οια τε νησ.
 Πρηγης ὁδ' εισιδεειν και μειλιχος, ουδε τι ταυροις
 Αλλοισι προσεσικε· νοος δε οι, ηύτε φωτος,
 Αισημος αμφιθεει, μενης δ' επιδενεται αυδης.
 'Ως φαμενη, νωτοισιν εφιζαγε μειδιοσα·
 Αι δ' αλλαι μελλεσκον· αφαρ δ' απεπηλατο ταυρος,
 'Ην θελεν ἀρπαξας· ωκις δ' επι ποντον ικανεν.
 'Η δε μεταστρεφθεισα φιλας καλεεσκεν ἐταιρας,
 Χειρας φρεγνυμενη· ται δ' ουκ εδυναντο κιχανειν.
 Ακταν δ' επιβας προσσω θεεν, ηύτε δελφις.
 Νηρειδες δ' ανεδυσταν ὑπ' εξ ἀλος· αι δ' αρα πατας,
 Κητειοις νωτοισιν εφημεναι, αμφεχεοντο.
 Και δ' αυτος βαρυδεπος υπειρ ἀλος Ευνοσιγαισ,
 Κυμα κατιθυνων, ἀλιης ηγειτο κελευθε,
 Αυτοκασιγνητω· τοι δ' αμφι μιν ηγερεθοντο
 Τριτωνες, ποντοιο βαθυρροβ αυλητηρες,
 Κοχλοισι ταναοις γαμιον μελος ηπυοντες.
 'Η δ' αρ', εφεζομενη Ζηνος βοεοις επι νωτοις,

Τη μεν εχε ταυρε δολιχον κερας, εν χερι δ' αλλη
Ειρνε πορφυρεας κολπε πινχας, οφρα γε μη πω
Δευοι εφελκομενον πολιης αλος ασωετον ιδωρ.
Κολπωδη δ' ανεμοισι πεπλος βαθυς Ευρωπειης,

'Ιστιον οιχ τε νηος* ελαφριζεσκε δε καρην.
Η δ', δτε δη γαιης απο πατριδος γεν ανευδε,
Φαινετο δ' ουτ' ακτη τις άλιρροθος, ουτ' ορος αιπυ,
Αλλ' αηρ μεν υπερθεν, ενερθε δε ποντος απειρων,
Αιμφι ε παπιηνασα, τοιην ανενεικατο φωνην.

Πη με φερεις, θεοταυρε; τις επλεο; πως δε κελευθον
Αργαλεοισι ποδεσσι διερχεαι, ουδε θαλασσαν
Δειμαινεις; νησι γαρ επιδρομος εστι θαλασσα
Ωκυαλοις, ταυροι δ' άλιην τρομεβσιν αταρπον.

Ποιον σοι ποτον ιδυ, τις εξ αλος εσσει' εδωδη;
Η ρα τις εσσι θεος; τι θεοις απεικονα ρεζεις;
Ουδ' άλιοι δελφινες επι χθονος, ουτε τι ταυροι
Εν ποντω στειχεσιν συ δε χθονα, και κατα ποντον
Αβροχος, αισσεις* χηλαι δε τοι εισιν ερετμα.
Η ταχα και, γλαυκης υπερ γερος ιψοσ' αερθεις,
Εικελος αιψυροισι ποτησεαι οιωνοισιν.

Οι μοι, εγω μεγα δη τι δυσαμμορος, η ρα τε δωμα
Πατρος αποπρολιπεστα, και έστωμενη βοι τωδε,
Ξεινην γαυτιλιην εφεπω, και πλαζομαι οιη.

Αλλα συ μοι, μεδεων πολιης αλος, Εννοσιγαε,
'Ιλαος αυτιαστειας* εελπομαι εισοραασθαι
Τονδε κατιδυνουτα πλοον προκελευθον εμειο.
Ουκ αθεει γαρ ταυτα διερχομαι ιγρα κελευθα.
·Ως φατο· την δ' ιδε προσεφωνεεν ευρυκερως βας.

Θαρσει, παρθενικη· μη δειδιθι ποντιον οιδμα.
 Αυτος τοι Ζευς ειμι, και εγγυδεν ειδομαι ειγαι
 Ταυρος· επει δυναμαι γε φανημεναι δ τηι θελοιμι.
 Σος δε ποθος μ' ενεγκε τοσην αλα μετρησασθαι
 Ταυρω εειδομενον· Κρητη δε σε δεξεται γδη,
 'Η μ' εδρεψε και αυτον, όπη νυμφηια σειο
 Εσεται· εξ εμεδεν δε κλυτες φιτυσεαι νιας,
 Οι σκηπτιχοι απασιν επιχθονιοισιν εσονται.
 'Ως φατο· και τετελεστο τα περ φατο· φαινετο μεν δη
 Κρητη, Ζευς δε παλιν έτερην ανελαζετο μορφην
 Λυσε δε οι μιτρην· και οι λεχος εντυον· Ωραι.
 'Η δε, παρος κερη, Ζηγνος γενει· αυτικα νυμφη.
 Και Κρουιδη τεκνα τικλε, και αυτικα γινετο μητηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ
 ΒΟΤΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

Ειδυλλιον γ'.

ΑΙΛΙΝΑ μοι στοναχειτε, ναπαι· και Δωριον ύδωρ,
 Και ποταμοι, κλαιοιτε τον ιμεροεντα Βιωνα.
 Νυν, φυτα, μοι μυρεσθε κατ' αλσεα· νυν γοχοισθε,
 Ανθεα, νυν στυγγοισιν αποπνειοιτε κορυμβοις.
 Νυν, ρόδα, φοινισσεσθε τα πευθιμα, νυν ανεμωνα·
 Νυν, όσκινθε, λαλει τα σα γραμματα, και πλεον αι αι
 Λαμβαγε σοις πεταλοισι· καλος τεθνακε μελικτας.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πένθεος, αρχετε, Μοισαι.
 Λδονες, αι πυκινοισιν οδυρομεναι ποτι φυλλοις,
 Ναμασι τοις Σικελοις αγγειλατε τας Αρεδοισας,
 'Οτις Βιων τεθυακεν δ' βωκολος· ότις συν αυτω
 Και το μελος τεθυακε, και ωλετο Δωρις αοιδα.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
 Στρυμονοιοις μυρεσθε παρ' ύδασιν αιλινα, κυκνοι,
 Και γοεροις στοματεσσι μελισδετε πενθιμον ωδαν,
 Οιαν ύμετεροις ποτι χειλεσι γηρυν αειδε
 [Παις ποκα Καλλιοπας, γλυκερωτατου εκ Διος ερνος.]
 Ειπατε δ' αυ κωραις Οιαγρισιν, ειπατε τασαις
 Βιστονιαις νυμφαισιν, Απωλετο Δωριος Ορφευς.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
 Κεινος, δ ταις αγελαισιν ερασμιος, ουκ ετι μελπει,
 Ουκ ετ' ερημαιαισιν ύπο δρυσιν ήμενος αδει·
 Αλλα παρα Πλευτη μελος λαθαιον αειδει.
 Ορεα δ' εστιν αφωνα· και αι βοες, αι ποτ' αναυροις
 Πλασδομεναι, γοσουτι, και ουκ εθελοντι νεμεσθαι.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
 Σειο, Βιων, εκλαυσε ταχυν μορον αυτος Απολλων,
 Και Σατυροι μυρουγο· μελαγχλαινοι τε Πριηποι,
 Και Πανες, στοναχευντι το σον μελος· αι τε καθ' ύλαν
 Κραυγης ωδυραντο, και ύδατα δακρυα γεντο.
 Αχω δ' εν πετραισιν οδυρειαι, ότις σιωπης·
 Κούκη ετι μιμειται τα σα χειλεα· σω δ' επ' ολεθρω
 Δευδρεα καρπου εριψε, τα δ' ανθεα παντ' εμαρανθη.
 Μαλων ουκ ερρευσε καλον γλαγος, ο μελι σιμβλων·
 Κατθανε δ' εν καρω λυπευμενον· ουκ ετι γαρ δει,

Τω μελιτος τω σω τεθνακοτος, αλλο τρυγασθαι.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
 Ου τοσον ειναλιαιοι παρ αστι μυρατο δελφιν,
 Ουδε τοσον ποκ' αεισεν ενι σκοπελοισιν αηδων,
 Ουδε τοσον Θρηνησεν αν' αρεα μακρα χελιδων,
 'Αλκιουνος δ' ε τοσον επ' αλγεσιν ιαχε Κηϋξ,
 (Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι)
 Ουδε τοσον γλαυκοις ενι κυμασι Κηρυλος αδεν,
 Ου τοσον αωοισιν εν αγκεσι παιδα τον Αβς,
 'Ιπλαμενος περι σαμα, κινυρατο Μερινονος ορνις
 'Οσσον αποφθιμενοι κατωδυραντο Βιωνος.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
 Αδονιδες, πασαι τε χελιδονες, ας ποκ' ετερπεν,
 'Ας λαλειν εδιδασκε καθεδομεναι ποτι πρεμνοις
 Αυτιου αλλαλαισιν, εκωκιουν αι δ' υπεφωνευν
 Ορνιθες, Λυπεισθε, πελειαδες, αλλα και ιμεις.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
 Τις ποκα σα συριγμι μελιξεται, ω τριποθατε;
 Τις δ' επι σοις καλαμοις θησει στομα; τις Θρασυς θτως;
 Εις ετι γαρ πνειει τα σα χειλεα, και το σον ασθμα.
 Αχω δ' εν δουκεστοι τεας ετι βοσκετ' αοιδας.
 Πανι φερω το μελισμα ταχ' αν κάκεινος ερεισαι
 Το στομα δειμαινοι, μη δευτερα σειο φερηται.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
 Κλαιει και Γαλατεια το σον μελος, αν ποκ' ετερπες
 'Εσδομεναν περι σειο παρ' αιουεσσι θαλασσας.
 Ου γαρ ισον Κυκλωπι μελισδεο τον μεν εφευγεν
 'Α καλα Γαλατεια, σε δ' αδιον εβλεπεν αλιας.

Και νυν, λασαμενη τω κυματος, εν ψαμαθοισιν
'Εσδετ' ερημαιαισι, βοας δ' ετι σεισ νομενει.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Παντα τοι, ω βωτα, ξυγκατθανε δωρα τα Μοισαυ,
Παρθενικαι εροευτα φιλαματα, χειλεα παιδων.
Και στυγγοι περι σαμα τεου κλαισιν Ερωτες.
'Α Κυπρις φιλεει σε πολυ πλεον, η το φιλαμα
Το πρωαν τον Αδωνιν αποδυασκοντα φιλασε.

[Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.]
Τετο τοι, ω ποταμων λιγυρωτατε, δευτερον αλγος.
Τετο, Μελη, νεον αλγος· απωλετο πραν τοι Όμηρος,
Τηγο το Καλλιοπας γλυκερον στομα· και σε λεγοντι
Μυρεσθαι καλον ια πολυκλαυστοισι ρεεθροισ.
Πασαν δ' επληγας φωνας αλα· νυν παλιν αλλον
Τιεα δακρυεις, καινω δ' επι πενθει τακη.

[Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.]
Διφοτεροι παγαις πεφιλαμενοι· δις μεν επινε
Παγασιδος κρανας, δ δ' εχε πομα τας Αρεθοισας.
Χ' ω μεν Τυνδαρεοιο καλαν αεισε θυγατρα,
Και Θετιδος μεγαν ια, και Ατρειδαν Μενελαιον.
Κεινος δ' ε πολεμως, ε δακρυα, Πανα δ', εμελπε.
Και βωτας ελιγαινε, και αειδων ενομενε,
Και συριγμας ετευχε, και αδεα πορτιν αμελγε,
Και παιδων εδιδασκε φιλαματα, και τον Ερωτα
Ετρεφεν εν κολποισι, και γρεθε την Αφροδιτην.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Πασα, Βιων, θρηνει σε κλυτη πολις, αστεα παντα.
Ασκρη μεν γοσει σε πολυ πλεον Ήσιοδοιο.

Πινδαρού *ε ποθεούτι τοσού Βοιωτίδες Τλαι·*
Ου τοσού Αλκαιψ περι μυρατο Λεσβος εραννα·
Ουδε τοσού του αοιδον εμυρατο Τηϊον αστυ·
Σε πλεον Αρχιλοχοιο ποθει Παρος· αυτι δε Σαπφες
Εις ετι σευ το μελισμα κινυρεται ἀ Μιτυλανα.

[Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.]
Παντες, ὅσοις καπισον τελεθει στομα, βικολιασται
Εκ Μοισαυ, σεο ποτμον ανακλαιοντι θανονιος.
Κλαιει Σικελιδας, το Σαμις κλεος· εν δε Κυδωσιν,
Ο πριν μειδιοωντι συν ομιματι φαιδρος ιδεσθαι,
Δακρυα νυν Λυκιδας κλαιων χεει· εν τε πολιταις
Τριοπιδαις ποταμω θρηνει παρ' Αλεντι Φιλητας·
Εν δε Συρακοσιοισι Θεοχριλος· αυταρ εγω τοι
Αυσονικας οδυνας μελπω μελος, ο ξενος ωδας
Βικολικας, αλλ', αντ' εδιδαξαο σειο μαθητας,
Κλαρονομος μωσας τας Δωριδος· αμμε γεραιρων,
Αλλοις μεν τεον ολβον, εμοι δ' απελειπες αοιδαν.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Αι αι, ται μαλαχαι μεν επαν κατα καπον ολωνται,
Η τα χλωρα σελιγα, το τ' ευθαλες ολον ανηδον,
Τοτερον αυ ζωντι, και εις ετος αλλο φυσοντι·
Αιμεις δ', οι μεγαλοι και καρτεροι η σοφοι ανδρες,
Οπποτε πρατα θαυμεις, ανακοοι εν χθονι κοιλα
Ειδομεις εν μαλα μακρον ατερμονα ηγγρετον υπνον.
Και συ μευ, εν σιγη πεπυκασμενος, εσσεαι εν γχ·
Ταις νυμφαισι δ' εδοξεν αει τον βατραχον αδειν·
Τω δ' εγω ο φθονεοιμι· το γαρ μελος ο καλον αδει.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.

Φαρμακού γυθε, Βιων, ποτὶ σον στομα, φαρμακον
εἰλκεσ.

Πως τεν τοις χειλεσσι ποτεδραμε, κάκ εγλυκανδη;
Τις δε βροτος, τοσσετον αγαμερος η κερασαι τοι
Η δναι λαλεοντι το φαρμακον, εκφυγεν ωδαν;
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Αλλα Δικα κιχε παντας· εγω δ' επι πενθει τωδε,
Δακρυχεων τεον οιτον, οδυρομαι· ει δυναμαν δε,
‘Ως Ορφευς, καταβας ποτι ταρταρον, ως ποκ' Οδυσσευς,
‘Ως παρος Αλκειδας, κήγω ταχ' αν εις δομον γυθον
Πλετεος, ως κεν ιδοιμι· και, ει Πλετηι μελισδης,
‘Ως αν ακεσαιμαν τι μελισδεο. Και παρα Κωραν
Σικελικον τι λιγαινε, και αδυ τι βωκολιασδευ.
(Κάκειγα Σικελα, και εν Αιτναιαισιν επαιξεν
Αιοσι, και μελος οιδε το Δωριον) ουκ αγεραστος
Εστειδ' αι μολπα· χ' ως Ορφει προσθεν εδωκεν,
‘Αδεα φορμιζοντι, παλισσυτον Ευρυδικειαν,
Και σε, Βιων, πεμψει τοις ωρεσιν· ει δε τι κήγων
Συρισδων δυναμαν, παρα Πλετει καυτος αειδον.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΤΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΤΣ.

Ειδυλλιον δ.

ΜΑΤΕΡ εμα, τιφθ' αδε φιλον κατα θυμον ιαπλεις,
Εκπαγλως αχεοισα; το πριν δε τοι βη ετ' ερευθος
Σιωζετ' επι ρεθεεσσι; τι μοι τοσον γηιησαι;

Ή ρ' ὅτι αλγεα πασχει απειριτα φαιδιμος οιος
 Αυδρος ὑπ' ετιδανοιο, λεων ὡς ει Σ' ὑπο νεβρου;
 Ω μοι, εγω· τι νυ μ' ὡδε θεοι τοσον ητιμασαν
 Αθανατοι; τι νυ μ' ὡδε κακη γονεες τεκον αιση;
 Δισμορος· η τ' επει αυδρος αμυμονος ει λεχος ηλθον,
 Τον μεν εγω τιεσκον ισα φαεεσσιν εμοισιν,
 Ηδ' ετι νυν σεβομαι τε και αιδεομαι κατα θυμον·
 Τα δ' ε τις γενετ' αλλος αποιμοτερος γωντων,
 Ουδε τοσων σφετερησιν εγευσατο φροντισι κηδεων.
 Σχετλιος, δις τοξοισιν, οι πορευ αυτος Απολλων,
 Ηε τινος Κηρων η Εριννυος αινα βελεμνα,
 Παιδας έεσ κατεπεφυε, και εκ φιλον ειλετο θυμον,
 Μαινομενος κατα οικον· δ' εμπλεος εσκε φονοι.
 Τας μεν εγω δυστηνος εμοισ ιδον οφθαλμοισι
 Βαλλομενος υπο πατρι· (το δ' ουδ' οναρ γλυπτεν αλλω)
 Ουδε σφιν δυναμην, αδινον καλεσσιν, αρηξαι,
 Μητερ' έην· επει εγγυς ανικητον κακον ηευ·
 'Ως δε τ' οδυρεται ορνις επι σφετεροισι νεοσσαις
 Ολλυμενοις, οις τ' αικος αφις ετι νηπιαχοντας
 Θαιμυοις εν πυκινοισι κατεσθιει· γ' δε καλι αυτως
 Πωταται, κλαζεστα μαλα λιγυ, ποτνια μητηρ,
 Ουδ' αρ' εχει τεκνοισιν επαρκεσαι· γ' γαρ οι αυτη
 Ασσον ιμεν μεγα ταρβος αμειλικτοι πελωρε·
 'Ως εγω, αινοτοκεια, φιλον τοκον αιαζεστα,
 Μαινομενοισι ποδεσσι δομων κατα πολλον εφοιτων.
 'Ως γ' οφελον μετα παισιν, αμα θνησκεστα και αυτη,
 Κεισθαι, φαρμακοεντα δι' ηπατος ιου εχοισα,
 Αρτεμι, θηλυτερησι μεγα κρειβεστα γυναιξι.

Τῷ χ' ἡμας κλαυσανε φιλαις επὶ χερσὶ τοκησ,
 Πολλοῖς συν κτερεεσσι, πυρης επεβησαν ὄμοιης.
 Καὶ κεν, ἐνα χρυσειον ες οστεα ιρωσσον ἀπαντων
 Λεξαντες, κατεθαψαν ὅθι πρωτον γενομεσθα.
 Νυν δ', οι μεν Θηβην ἵπποτροφον ενναιεσιν,
 Αονια πεδιοιο βαδειαν βωλον αραντες.
 Αυταρ εγω Τιρυνθα κατα, κραγανη πολιν Ἡρας,
 Πολλοισι δυστηνος ιαπλομαι αλγεσιν ητορ
 Αιει ὄμως δακρυων δε παρεστι μοι εδ' ι ερωη.
 Αλλα ποσιν μεν ὄρω πτωρον χρονον οφθαλμοισιν
 Οικω εν ἡμετερω πολεων γαρ οι εργον ἐτοιμον
 Μοχθων, τως επι γαιαν αλωμενος ηδε θαλασσαν
 Μοχθιζει, πετρης δ' γ' εχων νουν τε σιδηρω
 Καρτερον εν στηθεσσι· συ δ' ηγετε λειβεαι οδωρ,
 Νυκτας τε κλαιεστα και εκ Διος ημαθ' οποσσα.
 Αλλος μαγ ουκ αν τις εϋφρηναι με παραστας
 Κηδεμονων· ε γαρ σφε δομων κατα τοιχος εεργει,
 Και λιγη παντες γε περην πιτυωδεος Ισθμου
 Ναιεσ· ουδε μοι εστι προς ὄν τινα κε βλεψασα,
 Οια γυνη παναπολιος, αναψυξαιμι φιλον κηρ,
 Νοσφι γε δη Πυρέης συνομαιμονος· ι δε και αυτη
 Αμφι ποσει σφετερω πλεον αχθεται Ιφικληη,
 Σω νιω· παντων γαρ οιζυρωτατα τεκνα
 Γεινασθαι σε θεω τε και ανερι θνητω εολπα.
 'Ως αρ' εφη· τα δε οι θαλερωτερα δακρυα μαλλον
 Κολπον ες ιμεροεντα κατα βλεφαρων εχεοντο,
 Μνησαμενη τεκνων τε και άν μετεπειτα τοκηων.
 'Ως δ' αυτως δακρυοισι παρηια λευκ' εδιαινεν

Αλκμηνη· βαρυ δ' ή γε και εκ θυμου στεναχεσα
Μυδοισι πυκινοισι φιληγ νυογ άδε μετηυδα·

Δαιμονιη παιδων, τι νυ τοι φρεσιν εμπεσε τατο
Πευκαλιμης; πως αυμ' ενδελεις οροθυνεμεν αμφω,
Κηδε' αλαστα λεγησα, τα δ' 8 νυν πρωτα κεκλαυται;
Η ουχ' άλις, οις εχομεσθα το δευτατον αιει επ' ημαρ
Γιγνομενοις; μαλα μεν γε φιλοδρηνης κε τις ειη,
'Ος τις αριθμησειεν εφ' ήμετεροις αχεεσσι·
Θαρσει· 8 τοιησδ' εκυρησταμεν εκ θεου αισης.
Και δ' αυτην όρω σε, φιλογ τεκος, ατρυτοισιν
Αλγεσι μοχθιζεστα· επιγγωμων δε τοι ειμι
Ασχαλααν, ότε δη γε και ευφροσυνης κορος εστι,
Και σε μαλ' εκπαγλως ολοφυρομαι ηδ' ελεαιρω,
Ούνεκεν ήμετεροιο λυγρου μετα δαιμονος εσχες,
'Ος δ' ήμιν εφυπερθε καρης βαρυς αιωρειται.
Ιστω γαρ Κερη τε και ενεανος Δημητηρ,
'Ας κε μεγα βλαφθεις τις έκων επιορκον ομοσσαι
Δυσμενεων, μηδεν σε χερειοτερον φρεσιν ήσι
Στεργειν, η ει περ μοι ύπ' εκ νηδυιαφιν ηλθεις,
Και μοι τηλυγετη ενι δωμασι παρθενος ησθα·
Ουδ' αυτην γε νυ παμπαν εολπα σε τατο γε ληζειν.
Τω μηδ' εξειπης το γ', εμον θαλος, ώς σεν ακηδεω,
Μηδ' ει κ' ηγκομβ Νιοβης πυκινωτερα κλαιω·
Ουθεν γαρ νεμεσητον ύπερ τεκυβ γοαασθαι
Μητερι δυσπαθεονιος· επει δεκα μηνας εκαμνον,
Πριν και περ τ' ιδεειν μιν, εμω ύπο ήπαι εχοισα,
Και με πυλαρταο σχεδον ηγαγεν Αιδονηος·
'Ωδε, έ δυστοκεστασα, κακας οδινας αγετλαν.

Νῦν δε μοι οιχεται νίος, επ' αλλοτριης νεου αὐλον
 Εκτελεων· ουδ' οιδα δυσαμμορος ειτε μιν αυτις
 Ενθαδε νοστησανθ' υποδεξομαι, ειτε και ουκι.
 Προς δ' ετι μ' επλοιησε δια γλυκυν αινος ονειρος
 Τηγουν· δειμαινω δε, παλιγκοτον οψιν ιδεσα,
 Εκπαγλως, μη μοι τι τεκνοις αποδυμιον έρδοι.
 Εισατο γαρ μοι εχων μακελην ευεργεα χερσι
 Παις εμος αμφοτερησι, βιη Ήρακληειη·
 Τη μεγαλην ελαχαινε, δεδεγμενος ως επι μισθι,
 Ταφρον, τηλεθαοντος επ' εσχατην τινος αγρου,
 Γυμνος, ατερ χλαινης τε και ευμιτροιο χιτινος.
 Αυταρ, επει δι παντος αφικετο προς τελος εργα,
 Καρτερον οινοπεδοιο πονευμενος έρχος αλωης,
 Η τοι δ λιστρον εμελλεν επι πρόχοντος ερεισας
 Ανδησε καταδυναι δ και παρος ειματα έστο·
 Εξαπινης δ ανελαμψεν ύπερ καπετοιο βαθειης
 Πυρ αμοτου, περι δ αυτον αθεσφατος ειλειτο φλοξ.
 Αυταρ ογ' αιεν οπισθε θοοις ανεχαζετο ποσσιν,
 Εκφυγεειν μεμαως ολοον μενος Ήραιστοιο·
 Αιει δε προπαροιθεν έου χροος, γιτε γερρον,
 Νωμασκε μακελην· περι δ ομμαστιν ενθα και ενθα
 Παπλαινε, μη δη μιν επιφλεξη δηιον πυρ.
 Τω μεν αοσσησαι λελιημενος, ως μοι εϊκτο,
 Ιφικλεης μεγαθυμος, επ' οδει καππεσ' ολισθων,
 Πριν γ' ελθειν· ουδ' ορθος αναστηναι δυνατ' αυτις,
 Αλλ' αστεμφες εκειτο, γερων ως ει τ' αμενηνος,
 Ον τε και ουκ εθελοντα βιησατο γγρας ατερπες
 Καππετεειν· κειται δ' ογ' επι χθονος εμπεδον αυτου,

Εις ὁ κε τις χειρος μιν ανειρυσση παριοντων,
Αιδεσθεις οπιδα τρομερην πολιοι γενεις.
Ως εν γη λελιαστο σακεσπαλος Ιφικλειης.
Αυταρ εγω κλαιεσκον, αμηχανεοντας ὄφωσα
Παιδας εμες, μεχρι δη μοι απεστυτο νηδυμος ὑπνος
Οφθαλμων, ηως δε παρ' αυτικα φαιδιμος γλθε.

Τοια, φιλη, μοι ονειρα δια φρεγας επιοιησαν
Παννυχιη τα δε πεντα προς Ευρυσθηα τρεποιτο,
Οικις αφ' ημετεροιο γενυιτο δε μαντις εκεινω
Θυμος εμος, μηδ' αλλο παρεκλεσειε τι δαιμων.

ΕΙΔΤΛΙΟΝ ε'.

ΤΑΝ ἀλλα ταν γλαυκαν δτ' αν ὀνεμος ατρεμα βαλλη,
Ταν φρενα ταν δειλαν ερεδισδομαι, (εδ' ετι μοι γα
Εντι φιλα) ποθεει δε πολυ πλεον ἀδε γαλαναν.
Αλλ', ὁτ' αν αχηση πολιος βυθος, α δε θαλασσα
Κυρτον επαφρισδη, τα δε κυματα μακρα μεμηγη.
Εες χθονα παπλαινων και δενδρεα, τανδ' ἀλα φευγω,
Γα δε μοι ασπασια, τοκα δασκιος ευαδεν ὑλα,
Ενθα, και την πνευση τολυς ὀνεμος, α πιτυς αδει.
Η κακον δ γριπευς ζωη βιον ω δομος, α ναυς.
Και πονος εντι θαλασσα και ιχθυς α πλανος, αγρα.
Αυταρ εμοι γλυκυς ὑπνος ὑπο πλατανω βαθυφυλλω.
Και παγας φιλεοιμι τον εγγυθεν ηχον ακων,
Α τερπει ψοφεοισα τον αγριου, εχι ταρασσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ στ'.

ΗΡΑ Παν Αχως τας γειτονος, γρατο δ' Αχω
 Σκιρήτα Σατυρω, Σατυρος δ' επεμαινετο Λυδχ.
 'Ως Αχω τον Πανα, τοσον Σατυρος φλεγεν Αχω,
 Και Λυδα Σατυρισκον ερως δ' εσμυχετ' αμοιβα.
 'Οσσον γαρ τηνων τις εμισεε τον φιλεοντα,
 Τοσσον ιμως φιλεων εχθαιρετο, πασχε δ' αι ποιει.
 Ταυτα λεγω πασι τα διδαγματα τοις αγεραστοις.
 Στεργετε της φιλεοντας ιν', ην φιλεγητε, φιλησθε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ξ'.

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετα Πισαν επην κατα ποντου οδευη,
 Ερχεται εις Αρεβοισαν, αγων κοτινηφορον ιδωρ.
 'Εδνα φερων, καλα φυλλα και ανθεα, και πονιν ιραν,
 Και βαθυς εμβαινει τοις κυμασι, ταν δε θαλασσαν
 Νερθεν ιποτροχαει, κατ μιγνυται ιδασιν ιδωρ.
 'Α δ' ουκ οιδε θαλασσα διερχομενη πολαμοιο.
 Κωρος, αγωνοθετας κακομαχανος, αινα διδασκων,
 Και ποταμον δια φιλτρον Ερως εδιδαξε κολυμβην.

ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Εις Ερωτα αροτριωντα.

ΛΑΜΠΑΔΑ θεις και τοξα, βοηλατιν ειλετο ραβδον
 Ουλος Ερως, πηρην δ' ειχε κατωμαδιην.

Καὶ ζευξας ταλαιργον ὑπο ζυγον αυχενα ταυρων,
Εσπειρε Δηγες αυλακα πυροφορον.
Ειπε δ' αυω βλεψας αυτω Διη, Πλησον αρεφας,
Μη σε τον Ευρωπης βουν ὑπ' αροτρα βαλω.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Μ Ε Λ Ε Α Γ Ρ Ο Τ

Ειδυλλιον.

ΧΕΙΜΑΤΟΣ, ηνεμοεντος απ' αιθερος, οιχομενοιο,
Πορφυρη μειδησε φερανθεος Ειαρος ὥρη.
Γαια δε κυανη χλοερην εστεψατο ποιην,
Και φυτα θηλησαντα νεοις εκομησε πετηλοις.
Οι δ', απαλην πινοντες αεξιφυτε δροσον Ηες,
Λειμωνες γελοωσιν, ανοιγομενοιο ρόδοιο.
Χαιρει και συριγγη νομευς εν ορεσσι λιγαινων,
Και πολιοις εριφοις επιτερπεται αιπολος αιγων.
Ηδη δε πλωθσιν επ' ευρεα κυματα γαυται,
Πνοιη απημαντω Ζεφυρε λινα κολπωσαντος.
Ηδη δ' ευαξισι φερεσταφυλω Διονυσω,
Αυθει βοτρυοεντος ερεψαμενοι τριχα κισσω.
Εργα δε τεχνηεντα βοηγενεεσσι μελισσαις
Καλα μελει και, σιμβλω εφημεναι, εργαζονται
Λευκα πολυτρητοιο νεορρυτα γληνεα κηρω.
Παντη δ' ορνιθων γενεη λιγυφωνον αειδει.
Αλκυονες περι κυμα, χελιδονες αμφι μελαθρα,
Κυκνος επ' οχιδαισι ποταμε, και υπ' αλσος αηδων.

Ει δε φυτων χαιρεσι κομαι, και γαια τεθηλε,
 Συριζει δε νομευς, και τερπεται ευκομα μηλα,
 Και ναυται πλωθσι, Διωνυσος δε χορευει,
 Και μελπει πετεγηα, και ωδινθσι μελισσαι.
 Πιως ε χρη τον αοιδον εγ ειαρι καλον αεισαι;

Λ Δ Η Λ Ο Ν.

ΑΙΘΕ πατηρ μ' εδιδαξε δασυτριχα μηλα νομευειν.
 Ως κεν, υπο πτελεησι καθημενος, η υπο πελραις,
 Συρισδων, καλαμοισιν εμας τερπεσκον ανιας.

Πιεριδες, φευγωμεν· εϋκτιμενην πολιν αλλην
 Πατριδα μασλευσωμεν· απαγγελεω δ' αρα πασιν,
 Ως ολοις κηφηνες εδηλησαντο μελισσας.

Τ Ε Λ Ο Σ.

w

IN BIONIS IDYLLIA
ANIMADVERSIONES.

IDYLL. I.

Ver. 1. *Ηέκ* ità concipienda sunt: *αιαζω τον*.
Αδωνιν verba sunt poëtæ lectorem alloquentis; cæ-
tera pars versūs ipsam lamentationem exhibit,
quam statim arripiunt et repetunt Cupidines, poëtæ
respondentes; i. e. *επαιαζουσιν*: adeas nostram Silv.
Crit. v. p. 21. et sequentem.

Ver. 8. *λευκω λευκον*. Has repetitiones adamant
poëtæ: conferas quæ diximus dudum ad Virg.
Geo. i. 190. et videas ejusdem Geo. ii. 327. AEn.
vii. 656. Ov. Met. iii. 60. et Jul. Rufin. de schem.
lēx. p. 237. edit. Ruhnkenii.

Jam verò dentes *albi* aprorum tam sæpè me-
morantur, ut pudeat huic insistere, nisi temeraria
conjectura Heskini, *λυγρω* pro *λευκω* proferentis,
paucos locos sibi posceret opponendos: Hom. Il.
K. 263. Od. T. 393. Opp. Cyn. iii. 379. Lycoph.
ver. 833.

Ver. 15. *δ, ut δ τι*. Hæc brevis formula recur-
rit in ver. 57.

ANIMADVERSIONES

Ver. 17. φέρει ἔλκος· ut Nonnus Dionys. vii.
p. 212. ed. Han.

.....εν κραδιῃ δε
Καινε παλιν Φοινικα ΦΕΡΩΝ ΠΟΘΟΝ:
et Ovidius, met. v. 426.

.....inconsolabile *vulnus*
Mente *gerit* tacitā.

Ver. 18. Dedit fortasse Bion κλεινον.

Ibid. ωρισαντο. Propria vox canum latratui.
Hesychius: Ωριεσθαι· κλαιειν· ταττεται δε επι των
ΚΥΝΩΝ. Theocritus ii. 35.

....ται ΚΥΝΕΣ αμμιν ανα πτολιν ωριονται,
Oppianus, Cyn. iv. 219. de cane:

Ωριθμοις ύλαει,

Q. Calaber. xiii. 100.

Παντη δ' αμφι ποληα ΚΥΝΩΝ αλεγεινος ορωρει
Ωριθμος,

Pausanias, iv. 13. Οι ΚΥΝΕΣ κατα παταν νυκτα
ωριοντο. Unde non invitus acceſſerim Merrick
Tryphiodorum corrigenti ad ver. 602. quem adeas.

Ver. 21. Sic omnino legendum pro νηπλεκτος;
ne bis idem dicens peccet poëta: quod et alii du-
dum viderunt.

Hunc locum suavitè tangit Nonnus, Dion. xlii.
Μελπε γαμον χαριευτος Αδωνιδος· ειπε και αυτην,
Νυμφιον ιχνευουσαν ορειδομον:
qui versus vel ipso Bione non indigni fuerint.

Ver. 22. Amplexus sum felicem Ruhnkenij

IN BIONA.

emendationem pro ερχομεναν: cui convenit Anec. Græc. Villois. i. p. 24. Περὶ δὲ ανεμωνῆν πεσεῖν τοῦ Αδωνιν επυχεν. Αφροδίτη δε, το πάθος μαθουσα, γυμνοῖς ΠΕΡΙΤΡΕΧΟΤΣΑ τοις ποσιν, ελεεινον αλοφυρετο· ακανθαις δε αυτη ρόδωνις εμπαγεισα τῷ καταρρευσαντι αἷματι το ρόδον ερυθρον απειργασατο: et Aphthonius in hac fabulâ: καὶ ΚΑΤΑ ΣΠΟΤΔΗΝ εμβαλουσα τῷ ρόδῳ, ταις ακανθαις προσεπταισε. Et κειροντι, quam exhibit codd. et edd. vetustiores, dudum reponendam esse pro τειροντι sponte conjeceram.

Ibid. αἷμα δρεπονται· *carpunt—bibunt*. Elegantissimè Maro meus: *Æn.* xi. 804.

Haſta sub exſertam donèc perlata papillam
Hæſit, virgineumque altè *bibit acta cruorem*.

Nec minùs Lycophron, ver. 1046. venustè:

Tou Χαονιτον NAMA Πολυανθους ΔΡΕΠΩΝ.

Conferri potest Valerius Flaccus, iv. 379.

.... quos ore *lacus*, quæ pabula, *carpſit!*

Ver. 24. Itâ fidens reposui pro βοοωσα, quod
nimiùm nimiùm frigebat in eodem versu cum *καλευσα*. Homerus, Od. T. 264.

..... μηδε τι θυμον

Τηκε, ποσιν ΓΟΟΩΣΑ:

videas itèm Od. Δ. 800.

Ver. 25. Sophoclem potest in animo habuisse,
ſub Ajacis finem:

ANIMADVERSIONES

..... ετι γαρ Σερματι

Συριγγες ΑΝΩ φυσωσι ΜΕΛΑΝ

ΜΕΓΟΣ.

Ver. 26. Probo hanc conjecturam pro μηρων:
vide vv. 7. 41.

Ver. 29. *ιερου ειδος.* *Divinam* pulchritudinem:
de ejusmodi locutionibus adeas Silv. Crit. sect.
lxxvii. Hinc Homerus, Il. T. 250.

.... Ταλθυειος δε, ΘΕΩΙ εναλιγκιος ΑΤΔΗΝ·
i. e. μεγαλοφωνος. Statius, Theb. ii. 261.

Non dum ausos firmare gradum *tuba* terruit
ingens:

qualem vocat Paulus, 1 Thefs. iv. 16. Σαλπιγγα
ΘΕΟΥ. Sic Dionysium Periegeten, vers. 1145.

.... Τπανις τε φερει, ΘΕΙΟΣ τε Μεγαρσος·
optimè reddit Priscianus, ver. 1051.

.... Hypanisque vehit, *rapidusque* Megarsus.
Quod hic *ιερου*, statim nominat καλον noster; nisi
sit hæc vox mendosa, quod suspicor, pro Σαλεν:
“*floruit* forma, dum *viveret* Adonis; *periit*, illo
“*mortuo.*” Sic omnia conveniunt.

Ver. 31. Dubito, an locus non sit ita distin-
guendus:

Κατθανε δ' ἀ μορφα συν Αδωνιδι Κυπριδος. Αι αι
Ωρει παντα λεγοντι και αι δρυες, Αι τον Αδωνιν.

Ver. 33. Pro κλαιοντι, quod *fluvii* minùs con-
gruit, reponendum putem, parvâ literarum muta-

IN BIONA.

tionē, κλαζοντι vel λαλεοντι. Hūc non facit Moschi iii. 2.

Ver. 36. Vulgō sic vitiosissimē legitur hic versiculus:

Παυτας ανα κναμως και ανα πτολιν οικτρον αειδει.
Ed. Aldina, referente Valckenaero, itā legitur:

.. ανακναμωσ' αναπαλιν απο αειδει:
undē nos, ne literae quidēm unius mutato ductu,
veram lectionem expiscati nobismetipſis videmur.
Theocritus, xx. 38.

..... απ' Ουλυμπω τε μολοισα,
Λατμιον ΛΝ ΝΑΠΟΣ ηλθε.

Ibid. αειδει valet querulo et lugubri modo dicere,
voce in *cantionem* flexā: vide schol. Hom. Il. A. 1.
in hanc dictionem, cum Suidā et Hesychio. Horatius, epod. ii. 26.

Queruntur in silvis aves.
Virgilius, Geo. i. 378.

Et veterem in limo ranæ cecinere querelam.
Cæterūm, Bion in hoc loco Theocritūm æmulatur,
ad idyll. i. 82.

..... α δε τε κιρα
Πασας ανα κρανας, παντ' αλσεα, ποσσι φερεται:
undē lux et auctoritas emendationi nostræ.

Ver. 44. Olim divinaveram legendum esse μα-
ξω, et firmaveram Theocriti versu, xii. 32.

Ος δε κε ΠΡΟΣΜΑΞΗ γλυκερωτερα ΧΕΙΛΕ-
ΣΙ ΧΕΙΛΗ:

ANIMADVERSIONES

sed nihil novem temerè. Non enim alitèr tene-
rorum amorum lusor, iii. 7. 9.

Osculaque inferuit cupidæ lu&tantia linguæ:
et potissimum Macedonius in nitidissimo epigram-
mate:

Παιδε μονη το φιλημα· ματην ποππυε σεαυτη,
ΧΕΙΛΕΣΙ γυμνοτατοις εκ ετι ΜΙΓΝΥΜΕΝΟΙΣ.

Ver. 51. Ità certissimè Pieronius emendavit,
Veris. p. 54. pro *ερχεαι*. Sic locutus est Sopho-
cles Eleæt. 835. et saepius Euripides, cum multis
aliis; adeò ut exemplis facilè carere possit lec-
tor.

Ver 52. Corrigendum existimem *καστυγνον* pro
καταστυγνον ut *καστορυνσα*, Od. P. 82. et *καστρω-
μα* Hesychii; nisi quod in his contractionibus *το*
sigma geminatum velim. *Abis Acheronta ad for-
midandum regem*: nam distinctionem non bellam
mihi videtur interponere conjunctio *και*. Recep-
tam tamèn lectionem defendit Moschus i. 14.

Ver. 57. Tentavimus mendissimam clausulam
hujusce versùs ad Silv. Crit. i. p. 137. nec pror-
fus infeliciter; sed non ità ad liquidum res per-
ducta est, ut ea debeat conjectura in textum ad-
mitti. Haùd incommodè sic videor aggressurus:

Και κλαιω τοι Αδωνι, ο μοι Σανε. ΝΑΙ, ΣΤ
ΦΟΝΕΤΘΕΙΣ
Θυασκεις, ω τριποθατε.
quæ ratio non indiget affectus παθητικωτερου.

IN BIONA.

Ver. 59. *κενοι· vacui—otiosi;* nihil, quod agant,
jam habentes. Valckenaerus nobis commendat,
.....*κενοι δ' αγα δωμα γ' Ερωτες·*
quo non vidi miserabilius tentamen.

Ver. 61. Haud dubiè verum suggeſſit Brunckius
pro *εμηνας*: vix enim poëta repetitum loco quarto
ſpondæum dederit.

Et pro vulgato *τοσσετον*, quod meram eſſe gloſ-
ſam dixerim, repositam velim Dorum vocem ex
Theocriti i. 54.

Ουτε φυτων ΤΟΣΣΗΝΟΝ, οσον περι πλεγματι γαθει.

Hunc etiā titulum Hesychio redonandum putem,
ut ita ſtet integer articulus: *Τοσσηγον· τοσον, το-
σετον, τηλικετον.*

Ver. 68. Non dubitavi reponere *σον* pro *τον*.
Majore paullò molimine dedit Brunckius *δρυμοις*
τεον: qui tamèn emendationi noſtræ viam ſtravit.

Ver. 69. Legendum arbitror,
Εστ', ΑΓΑΝΑ, στιβας·
ut epithetum redeat ad *Venerem*.

Ver. 70. Parùm nobis ſatisfacit hic verſiculus.
Conatus noſtrοs lectori ſiſtemus, ut hinc orſus
aliquid facilius extundat acutior ingenio. En!
tibi:

*ΘΕΛΑΚΤΡΟΝ εχει, Κυθερει, ΟΣΟΝ ΟΤ ΠΟΤΕ
νεκρος, Αδωνις:
illecebras habet Adonis, quales nemo unquam mor-*

ANIMADVERSIONES

tuus: quibus pulchrè concinunt sequentia. Nec tamè fortassè non tuebuntur locum vulgatæ lectiones; et potissimum si hic versus postponatur ver. 74.

Ver. 73. Rescripsi *ois* pro *σοις* quam vocem sub-indicare judices finalis *v* præcedentis dictionis.

Ibid. ὑπνον *εμοχθη* laboribus scilicet in amatorio stadio decursis. Conferri potest Horatius, od. iii. 1. 19.

..... non Siculæ dapes
Dulcem *elaborabunt saporem*.

Eandem rem alitèr elocutus est Miltonus, Par. amiss. ix. 1044. quem lector, si volet, adeat.

Ver. 74. Si vitium videbitur insidere, legi poterit,

Παγχρυσω *κλιντηρ* ΕΠΙΘΕΣ και στυγον
Αδωνιν.

Nobis, quod vulgatur, haud omnino displicet: *ποθει* *desidera cum amore*, nam vel nunc amandus est; ut ver. 71.

Ver. 75. Hæc quoque videri possunt levitè vi-tiata. Tentem sanè, partim cum Eidikio:

Βαλλε δε ΝΙΝ στεφανοισι, και αυθεσι ΠΑΣΣΕ-
συν αυτω..

vel sic alitèr:

Βαλλε δε νιν ΣΤΕΦΕΕΣΣΙ και αυθεσι ΤΑΤΤΑ
συν αυτω,
·Ως τηνος, τεθυακε, και....

IN BIONA.

ut ταῦτα τεθνάνε vicissim referatur ad στεφεεσσοι: vel, denique:

..... καὶ αὐθεα ΤΑΙΔΕ μαρανθη:
eodem modo marcescant etiā flores: ut statim ολ-
λυσθω μυρα· pereant unguenta.

Saltēm δε νιν pro δ' ενι non est dubitandum. Ponit primū fingitur in lecto mortuus, et deinde floribus inspergi. Quid velim, satis tyronibus patefaciet Pausanias, sic emendandus: iv. 16. Αριστομε-
νει δε ταινιας αι γυναικες καὶ τα ωραια ΕΠΙΒΑΛ-
ΛΟΤΣΑΙ των ΛΝΘΩΝ, επελεγον ασμα. Qui locus
egregiè facit ad Bionem. Lippiens librarius pro
ανθων sibi visus est videre ανων, i. e. ανθρωπων. Erit
fortasse cui placuerit ανθωδων. Vide Sylburgium.

Ver. 77. Ita dudum dederam pro μυρτοισιν ad
Virg. Geo. ii. 465. nescius laudem verissimae hu-
jusce emendationis Ruhnkenio præcerptam esse.
Tibullus, iii. 4. 28.

Stillabat *Syrio* myrtlea rore coma.

Propertius, ii. 10. 30.

Quum dabitur *Syrio* munere plenus onyx.
Videas etiā Eurip. Bacch. 147. Aesch. Ag. 1321.

Nihil ultrā quāri debet: aliter non erat sper-
nendum, quod in cod. reg. Par. invenit Brunckius,
μαλοισιν αλειφασι· ut Lucianus, ii. p. 927. ΜΤΡΩι
τω ΚΑΛΛΙΣΤΩι χρισαντες το σωμα.

Ver. 81. A sequente versu arcessenda est præ-
positio επι, ut τω σιστως præcedat: vide nos ad Ho-

ANIMADVERSIONES

ratium, od. iii. 16. 18. et exemplum simile ad
Æsch. sept. Theb. 865. Lucret. iv. 1019. Virg.
Æn. vii. 296. viii. 143. nec non Bentleii epist.
ad Hemst. p. 108.

Cæterum, imitatus est hunc locum Naso in Ti-
buli mortem, amor. iii. 9. 7. quo carmine Musæ
Gratiæque nihil exquisitus elaborârunt:

Ecce! puer Veneris fert eversamque pharetram,
Et fractos arcus, et sine luce facem.

Ver. 83. Hæ sunt ed. Flor. lectiones, pro $\lambda\varepsilon$ -
 $\xi\eta\sigma\iota\chi\rho\sigma\sigma\iota\sigma\iota\sigma$.

Ver. 86. $\alpha\iota\alpha\iota$: ità cum Lennepio reposueram
ex ingenio, pro $\alpha\upsilon\tau\alpha\iota$: atque, ut puto, verè.

Ver. 88. Seorsim divinaveram $\varepsilon\xi\eta\kappa\varepsilon\lambda\sigma\sigma\epsilon$: sed
nihil novandum velim cum Valckenaero: "coro-
nam *difficit* et *explicuit*:" quâ voce quid proprium
magis, ac signatius, desiderari potest?

Ver. 90. Sic meritò legi placuit viris doctis,
pro $\alpha\iota\alpha\iota\tau\mu\epsilon\gamma\alpha\iota\sigma\iota\sigma\iota\sigma$.

Ver. 93. $\alpha\iota\alpha\iota$ Piersoni est genuina emendatio,
pro $\alpha\upsilon\tau\alpha\iota$.

Ver. 95. Audio Heskinum reponentem $\kappa\alpha\lambda\sigma\sigma\iota\sigma$
pro $\kappa\alpha\iota\mu\sigma\iota$: prout videtur postulare $\tau\sigma\iota\epsilon\pi\iota$ in ver-
bo: " *infupèr* celebrant, *pulchrum* vocantes."

Ibid. Mallem, $\sigma\kappa$ ET' $\alpha\kappa\sigma\sigma\iota\sigma\iota\sigma$. Quod proponit
Valckenaerus, quùm notionem habeat *attentius*
audiendi, nullo modo tolerandum judicem.

Ver. 96. $\varepsilon\theta\epsilon\lambda\epsilon\iota$: potest: ut interpretatur Hes-

IN BIONA

kinus, atque illustrat eruditè. Philo Judæus, i. p. 584. Αγαθον γαρ οὐ θελει κακῶ συνερχεσθαι: i. e. δυναται. Malè proponit Mangeius φιλει. Hesychius: Θελειν δυνασθαι.—Et γε reposui pro δε, id loci scopo flagitante: “Non potest; detinet “eum scilicet Proserpina.”

Ver. 97. κομμιν· *planetum*, viris doctis debemus pro mendoſo κωμιν. Nicolaus Damascenus, excerpt. Vales. p. 457. Οι μεν τας εσθητας κατερργηνυντο, οι δε τας κομμας ετιλλον· γυναικων δε ιγγειτο πληθυς μυρια μετα ΚΟΜΜΟΤ και ολολυγγης. Aristoteles, poët. xii. Ιδια δε, τα απο της σκηνης και ΚΟΜΜΟΙ.—ΚΟΜΜΟΣ δε, Θρηνος κοινος χορου.

Idyll. ii. Hi versus extant in Stobæi serm. moral. lxii. ed. anni 1543.

Ver. 2. Sic Homerus, Od. Ξ. 372.

Ανταρ εγω παρ' ύεσσιν ΑΠΟΤΡΟΠΟΣ.

Ver. 4. Ità restitui pro φαινετο, ut versui suffultum irem laboranti. His temporum variationibus nihil acceptius poëtis. Valckenaeri tentamen τωρυεον ne Græcum quidem est in hoc loco.

Ver. 7. ἐνέκα pro ὅτι ut Homerus, Il. K. 21.

Πευθετο γαρ Κυπρονδε μεγα κλεος, 'ΟΤΝΕΚ'
Αχαιοι

Ες Τροιην μηεσσιν αγαπλευσεσθαι εμελλον.

Tryphiodorus, ver. 312.

..... ουδε τις αιδρων
Ηιδεεν 'ΟΤΝΕΚΑ λαζρου εφελκετο πενθος αλαστον.

ANIMADVERSIONES

Ver. 15. Hæc emendatio pro *επαλμενος* mea erat, atque aliorum doctiorum, conjectura, satis obvia disquirenti.

Idyll. iii. Apud eundem Stobæum, serm. lxi.

Ver 1. Sic emendamus vitiosum εδ' ὑπνωοντι: *ipsum limen juventutis attingenti*: cuius restitutionis tamèn laus omnis ad J. F. Herelium redit, qui conjecterat εδ' ἡζωοντι.

Ver. 8. Neque κιθαραν cum Brunckio legam, neque cum aliis interponam δ'. Syllabam brevem satis fulcient cæsura et aspirata litera.

Idyll. iv. Apud Stobæum ibidem.

Ver. 3. Sunt qui *οπηδη* præferant lectioni codicu[m]: minùs peritè, neque versui *quinto* convenienter satis. Carmen absconum atque inconcinnum Musas pulchrè fingitur terrere et fugare.

Ver. 5. Ità τις pro τῷ dudùm reposueram ex divinatione, post Brunckium.

Ibid. ερωτι δονευμενος elegantissima est locutio, cum quâ comparari debet Pindarus, Pyth. iv. 390.

Οφρα Μηδειας τοκεων αφελοι·
τ' αιδω· ποθεινα δ' Ἐλλας αυταν,
Εν φρεσι καιομεναν,
ΔΟΝΕΟΙ ΜΑΣΤΙΓΙ Πειθους.

Accedat Oppianus, Cyn. ii. 410.

Οσριμ' ΕΡΩΣ, ποσος εσσι; ποσογ σελευ απλε
τος αλκη;

IN BIONA.

Ποσσα νοεις; ποσα κοιρανεις; ποσα, δαιμονιον
αδυνεις;

Γαια πελει σταθερη, ΒΕΛΕΕΣΣΙ δε σοισι ΔΟ-
ΝΕΙΤΑΙ:

qui cultissimum poëtam agit in Hal. iii. 412.

Οδυη δ' αιψα θαλασσαν επεδραμε λειριοεσσα,
Κικλησκουσ' αγελας πολυειδεας· οι δ' εφεπονται
ΠΝΟΙΗι νηδυμιη ΔΕΔΟΝΗΜΕΝΟΙ:

cui conferri potest anapæsticus *Mnesimachi*, apud
Athenæum: ix. 15.

ΟΣΜΗ σεμνη μυκτηρα ΔΟΝΕΙ·
et Nonnus, Dionys. i. p. 28.

... Κρονιδηγο όροσσα ΠΟΘΩι ΔΕΔΟΝΗΜΕΝΟΝ
Ηση.

Hinc Aristophanes, Eccles. 954. has venustates
nunquam non fedulò seftatus, risus captandi gra-
tiâ:

..... παν γαρ τις ΕΡΩΣ με ΔΟΝΕΙ
Τωνδε των σων βοστρυχων.

Ver. 8. βροτον αλλον, cum de *deo Cupidine* fiat
fermo: cui formulæ non discrepat Lucæ, evang.
xxiii. 32. Ηγοντο δε και ΕΤΕΡΟΙ ΔΤΟ ΚΑΚΟΤΡ-
ΓΟΙ συν αυτω: quem locum tetigimus in Silv.
Crit. v. seft. ccviii.

Porrò, conjecteram legendum esse αθανατων,
cum Valckenaero, qui hanc lectionem invenit
etiam in Stobæi cod. MS. Sed mutari quid pro-
fuerit? Pindarum saltē audiamus, Ol. ii. 1.

ANIMADVERSIONES

Αναξιφορμιγγες υμνοι,
ΤΙΝΑ ΘΕΟΝ, τιν' ήρωα,
ΤΙΝΑ δ' ΑΝΔΡΑ, κελαδησομεν;
ubi tamèn Pal. cod. habet θεων. invito scholiaste.
Horatianam imitationem quis nescit vel puerulus?
Quem virum aut heroa, lyrâ, vel acri
Tibiâ, sumes celebrare, Clio?
Quem deum?
qui sanè ambiguus est in voce *deum*, sed dubitari
vix potest *quartum* casum voluisse.

Ver. 11. Pro και τονα, Ruhnkenio placuit αυτι-
να. Sed receptæ lectionis elegantia non erat ele-
gante homine solicitanda: vide Burmannum ad
Virg. *AEn.* iii. 8.

Ibid. Editio Ursini dat ρεει αυδα. et fortasse
verè, cum credibile sit Bionem voluisse, pro more
poëtarum filiis, Homerum patrem subsequi, ad
Il. A. 249.

Tou γαρ απο γλωσσης μελιτος γλυκιων 'PEEN
ΑΤΔΗ.

Idyll. v. Legitur in Stobæi serm. lvi.

Ver. 3. Quod cuilibet proclive fuerit, divina-
veram cum aliis Μοισα pro Μοιρα, Heskino non
in scite vindicata.—Porro, displicet pronomen re-
petitum εμοι μοι: et mendam sublatere suspicor.
Potes etiam vel reddere και ταδε μονα, etiam
hæc sola; vel modo solenniore capere, ut sit el-

IN BIONA.

lipsis notissima, qualem novimus universi ad Hom.
Il. A. 136. S. Luc. cap. xiii. com. 9. vide Silv.
Crit. nostram, sect. clxxvi.

Ver. 8. Non video quam vim hic loci habeat
vox *ταχα*, utcunque accipiatur. Scripsit fortasse
Bion,

Ην ΚΑΚΑ μοχθησαντι—
ut Euripides, Hippol. 301.

Γυναικες, αλλως τεξδε ΜΟΧΘΟΥΜΕΝ ΠΟ-
ΝΟΥΣ·

κακα verò et *εσθλα* passim sibi invicem opposita
reperiuntur.

Ver. 11. Idem ordo præpositionis, qui ad Id. i.
81. ubi nos videndi. Nec tamè non videtur
minùs concinna nobis phrasis *καματως κ' εις εργα*,
et rescribendum opinamur,

Ες ποσον, α δειλοι, ΚΑΜΑΤΩΔΕΕΣ εργα
πογευμες;

Ver. 14. Hæc, nî fallor, rectè effteruntur inter-
terrogativè, quod vocant.

Idyll. vi. Extat in Stobæi eclog. phys. p. 18.
ed. Canteri.

Ver. 5. *χειμα δυσεργον*: ut post eum Virgilius,
Geo. i. 211.

Usque sub extremum *brumæ intratilabilis im-*
brem.

ANIMADVERSIONES

Neque alitèr Justinus, xxiv. 4. Alpium invicta
juga, et *frigore intractabilia* loca, transcendit.

Ver. 6. Ad Virg. Geo. i. 300.

Frigoribus *parto* agricolæ plerumque fruuntur;
olim proposui *ολέω* vice *οκυω*: neque pœnitet.
Confer Geo. iii. 376—381.

Ver. 10. Vulgò legitur *ιερα*, minùs commodè.
Lennepius ad Coluthum, p. 173. emendabat *ωρια*:
quod non probem equidèm vel ob ver. 13. Dubi-
tari nequit nos veram poëtæ vocem deprehendisse.
“Nam omnia hæc *amabilia* sunt, ac *dulcia*.” He-
sychius: *ἱμεροι ποθεινοι, επιθυμητοι*: et: *ἱμερων*
έρασμιν. Non rara est hæc dictio in compositione.

Ver. 14. *κρυμνον*: de hac voce cum Brunckio
mihi convenit. Hæ formæ verborum exquisitiores,
libris consentientibus, non sunt scribarum errori-
bus imputandæ.

Ver. 17. Punctis cavi, ne tyrones consocient
πάντες ειαρος ομνια νερις, quæ ver scilicet produ-
cit; minùs rectè. Similis variatio casuum legitur
in Theocriti Id. xi. 58.

Αλλα τα ρεν ΘΕΡΕΟΣ, τα δε γινεται ΕΝ
ΧΕΙΜΩΝΙ:

ut ibidèm etiàm vv. 37. 38. Hinc accuratiùs in-
terpungam Pausaniam, ix. 23. Πινδαρον δε, γλι-
κσαι οντα νεανισκον, και ιοντα ες Θεσπιας ΘΕΡΟΥΣ,
ωρα καυματος, περι μεσθσαν μαλιστα ημεραν, κο-
πος, και υπνος απ' αυτου, κατελαμβανεν.

IN BIONA.

Idyll. vii. ver. 3. Putem poëtam scripsisse *αιονος*, post Theocritum, xi. 14. quem et respicit et imitatur noster:

..... ὁ δε, ταυ Γαλατειαν αειδων,
Αυτω επ' ΑΙΟΝΟΣ κατετακετο φυκιοεσσας.

Ver. 5. Quod edidi, voluit Lennepius ad Coluth. p. 174. et probavit eruditis. Vulgo,

Σκυριον, Λυκιδα, ζαλων μελος:
dudum *ω* interposuerat Heiskinus, et ζαλευ legerat.
Nos rescribendum arbitramur ad hunc modum:

Σκυριον ην, Λυκιδα, ζαλων μελος:
consulas quae de hac formulâ nupèr dedimus ad Sophoclis Philoct. 420. Hinc obitèr, restitutâ litterâ, fit integer Plutarchi locus in Lycуро, i. p. 58. B. ῥν επικατουντων προτερον, ου πολεως ΗΝ Σπαρη πολιτειαν, αλλ' αυδρος ασκητων και σοφου βιον, ΕΧΟΤΣΑ.

Ver. 7. φαρος vestem delicatiorem atque molliorem: vide i. vv. 3. 72. Emendationes hujusce versus, Lennepio et Piersono propositae, prorsus sunt inutiles, nec viris eruditis dignae. Vox εψευσατο felix est Canteri conatus pro εγενσατο.

Ver. 8. Cùm nobis parùm satisfacerent varia doctorum criticorum tentamina in hunc locum, visum est propriis conjecturis indulgere. Sic vitiōse legitur in codicibus:

Χ' ἀπως εν κωραις Λυκομηδισιν απαλεγοισα
Αηδηνη τ' απαστον Αχιλλεα Δηιδαμια.

ANIMADVERSIONES

Probabilitate non videtur carere *ἀέρα λεγοισα dulcibus alloquiis.* Appositè Pauli Silentarii epig. xlvi. 7.

‘ABPON ΕΠΙΤΡΥΖΩΝ, κιθαρας ὑπερ εξετο τεττιξ.
τ’ pro τοι facilis error est à compendio scripturæ:
απλατον verò, *ingentem* vel *formidabilem*; aliis sci-
licet, sed mitem placidumque Deidamiæ: undè
pendet vis et venustas loci. Archestratus apud
Athenæum, i. 23.

..... χρονου δια μηκος ΑΠΛΑΤΟΝ.

Videas etiàm Eurip. Herc. fur. 398. sed potissi-
mum adnotata nupèr nobis Soph. Trachin. 1093.

Ver. 14. Ità reponimus ex conjecturâ. Codi-
ces exhibent,

..... φερων δισσιν αναν αργα:

undè Scaliger exculpfit,

..... φερων τισιν, αιγον αρηα:

quæ non satis composita videntur, et coagmentata.
Amplectitur Valckenaerus emendationem Ruhn-
kenii,

..... φερων φθισανορ' αρηα:

literarum ductibus non satis insistentem. Haùd
deterius fortassis fuerit, et magis bucolicum:

..... φερων δυσομιλον Αρηα.

Ver. 21. Sequor Lennepium, *ανερος* pro *Αρεος*
divinantem.

Ver. 24. Librorum lectio est:

στοιμ' ανα καλον αειρε, τα δ' αδεα δακρυ' επηγνει.

IN BIONA.

Brunckius edidit, partim post alios:

Σωμ' αὐτα καλον αειρε, τα δ' ἀδεα δακρυ' επερρέει.
Meliūs poterat, δακρυ' επηει: ut Sotion in Stob.
ecl. mor. xx. Ἡρακλειτω μεν δακρυα, Δημοκριτω
δε γελως, επηει:—vel επηνθε: Philostratus, heroic:
cap. iii. πολλοις δε αυτων και δακρυα επελθειν φη-
σιν: Plutarchus, ii. 595. D. δακρυα πολλοις επηλ-
θειν: et Dion. Hal. antt. Rom. x. 49. ἐαυτω μεν
επελθειν δακρυα:—vel etiam επηνθε: vide Silv. Crit.
i. p. 137. Sed quid attinet lectiones expolire et
expendere prorsus inutiles et intempestivas, neque
hilum ad loci scopum facientes? Procūl dubio, aut
vera sunt, aut vero proxima, et ab auctoris mente
minime aberrantia, quæ junctis conatibus exsculp-
ferunt Scaliger et Lennepius; nobis in textum pro
meritis admissa. Fortasse tamè pro αειρε rectius
scripseris αειδε, εειπε, vel αειπε: stamen esse pul-
chrum prædicabat—dicebat—vel declarabat. E
quibus simplicior est vox εειπε, et, meo judicio,
accienda. Theocritus, xvii. 71.

Ως αρα νασος ΕΕΙΠΕΝ:
ne credas hanc formam Doras esse averſatos.—Por-
rò, in contractis verbis φιλεω, επαιγεω, et ποιεω,
Doricam scripturam exhibui, ut suæ constet noſter
conſuetudini.

Ver. 28. Ità ex ingenio correxeram, mihi Len-
nepium prævenisse parùm conscius. Pro posteri-
ore μνα, vulgo legitur μιμνω.

ANIMADVERSIONES

Et animadvertant tyrones yelim dictionem νυμφα communis esse dialekti, non autem ex Doricā literae mutatione; ne de quādam licentiā cogitent propter quantitatem posterioris syllabae. Homer, Il. G. 130.

Δευρ' ιθι, ΝΥΜΦΑ φιλη, ινα θεσκελα εργα ιδηται.

Ver. 31. "Hæc *improba*, hæc *odiosa*, intercapedo." Quæ *ασυνδετα* spiritum habent atque efficaciam pro loci ratione. Editur vulgo:

..... α δε πονηρα

Νυσσα γαρ δολια με...

Me persuasum habeo judices idoneos emendationibus meis arrisuros esse.

Idyll. viii. Legitur in Stobæi mor. ecl. lxi.

Ver. 2. Hesychius: αγαλμα παν εφ' ω τις αγαλλεται: vel καλλωπισμα, ut scholia stæ ad Æsch. Prom. vinct. 465. "Hespere, noctis gloria atque *ornamentum*."

Ver. 5. Vide Corinthum de Dor. dial. cap. xxiv. nam ad severiores Dorismi leges videtur exigendum hoc poëmatione.

Ver. 7. Elegantissimè tentavit locum Ruhnkenius:

..... ἐδοιπορεοντα λοχησω:

sed vocem equidem non ausim loco movere commodum satis sensum versiculo præbentem: conferas Dionem Caslium, xlii. 27, 29. ed. Reim.

IN BIONA.

neque incredibile est ignotum scriptorem apud Suidam in v. de *latrone* loqui, et ita leviter esse corrigendum: ὃ δε ωντατοις ιπποις ΑΥΤΗΝ (i. e. τηγύ ὁδον, in praecedentibus memoratam) ενωχλει, και ύπεφευγε.

Idyll. ix. Apud Stobæum, ecl. lxii.

Ver. 3. Dat Stobæus, και τιναγτα. Scaliger substituit, τι νυν αυτα: in quibus metrum desidero. Longopetræus: και τι νυ σ' ατα: cui manus dedissem, si liqueret satis de hac formâ vocis ατωι. Mallem etiâm:

Τυτθον εφαν τι ΤΥ τοσσον απεχθεο, και τινος, ανδα.
“ Dic, ob quam causam, et cujus auctoris gratiâ,
“ in tantum irasceris?” Nihil habeo probabilius,
et acutioribus libens trado lampada, ut has tenebras felicius discutiant. Hom. Il. Σ. 195.

Ανδα, ο τι φρονεεις:
nam ellipsis τα ενεκα ante τινος usitator est quam
quæ velit exemplis confirmari.

Ver. 6. Prætulerim:

Εις τι δε νιν πτανογ και ἐκαστολον απασας; Η ΜΑΝ
Ως μη πικρον εοντα δυναιμεθα τηγον αλυξαι;
quâ formulâ nihil magis in deliciis Theocrito.—
Cæterum, in ultimo versu, Villoisoni emendatione
πτηγον, loco τηγον, quid speres infelicius?

Idyll. x. Vide Stobæum, p. 389.

ANIMADVERSIONES

Ver. 1. *Vulgò αὐτεραῶνται editur: Doricam formam inferre visum est, cui favet Stobæi scriptura αὐτεραούτε. Archimedes de conoid. et sphæroid. sub init. αικα απο ὁρθογωνίος κωνοειδεος δυο τμαματα ΑΠΟΤΜΑΘΕΩΝΤΙ.*

Ver. 5. Varietas lectionis est *αρχτο*, et *αροιτο*: undè Grotius, Brunckius, et Valckenaerus ediderunt *ἡργτο*: è quibus postremus maluit *ἡρειτο*: Vulcanius, *αρητο*. Nos Heinsio assentimur, minimum ex malis eligentes. Nam quorsum κελεύθες, in numero multitudinis? Scriptit, opinamur, Bion:

Οὐγενα οι ξυνας Πυλαδας ἈΓΗΤΟ ΚΕΛΕΤΘΟΥ·
pro ξυνης ἡγειτο· *dux erat viae*. Moschus, ii. 117.
..... ἀλιης ἩΓΕΙΤΟ ΚΕΛΕΤΘΟΥ.

Ver 7. Quād ratio constructionis fortassis flabit, ut vox Θνασκων ad Patroclum referatur, nisi versus integer exciderit, scribendum dicam:

Ολειος γν ΘΝΑΣΚΟΝΤΟΣ, 'Ο οι μορον αιγον
αμμυνε:

“ Vel eo mortuo beatus, eo quod ultus ei sit infelicem mortem:” occiso scilicet Hectore. Sophocles, Philoct. 601.

..... Θεων Βια,
Και Νεμεσις· οι περ εργ' ΑΜΥΝΟΥΣΙ κακα.
Accedat Mœonides, Od. Λ. 539.

Γηθοσυνη, 'Ο οι υιον εφην αριδεικετον ειγαι.
δ, αυτι τα δτι: schol.—undè videri possit interpre-

IN BIONA.

tatio ex margine in Bionis textum irrepsisse; et tutò extrusifsem, plaudentibus, opinor, eruditis, ut veræ lectioni, nobis demùm restitutæ, locum daret.

Haùd immeritò dixerim Nasonem respexisse Bionis versus, ad Pont. ii. epist. iii. 41.

Cerne, quid Æacides post mortem præstet amico:

Instar et hanc vitam mortis habere puta.

Pirithoum Thescus Stygias comitavit ad undas:

A Stygiis quantum fors mea distat aquis?

Adfuit infano juvenis Phoceus Orestæ:

Et mea non minimum culpa furoris habet.

Idyll. xi. Apud Stobæum quære, in ecl. phys. cap. ix.

Ver. 2. Stobæus exhibet επειθετο· quod si vi-
tiosum esse concedatur, non erat alio genere dic-
tio disquirenda criticis, qui vim frangere clausulæ,
atque venustatem corrumpere, noluerint. Non
immeritò conferri potest Euripides, Med. 168.

Κλυεθ' οια λεγει, καπιθοαται

Θεμιν ευκταιαν, Ζηγα θ' :

neque Lucretii similis personificatio, vi. 1177.

..... mussabat tacito *Medicina* timore.

Hac autem verbi formam usus est Theocritus, xvii.
60.

..... Ειλειθυιαν ΕΒΩΣΑΤΟ λυσιζωνον.

Ver. 4. Vehementer dubito de sinceritate hu-

ANIMADVERSIONES

iuscē lectionis, cūm nihil sonare videatur phrasis
Moirais αναλθεα, nisi quæ non sunt Fatis sananda.
Sic Manetho, ii. 499.

..... μανιασι προσαπτει

Σπασμας, η νυσον θ' ιερην και αναλθεας ατας.

Adeas etiām Hesychium in voce, et interpretes
ejus. Scribendum puto:

..... Μοιραις ΕΠ' αναλθεα:

non habent potestatem sanandi contra Parcas. Ambigua saltēm sunt vulgata.

Idyll. xii. Extat in Stobæi ecl. mor. xxix.

Ver. 2. Stobæus exhibet:

Μηδετι παντ' αλλο:

in nostram lectionem incideram post Valckenærum; qui tamēn, ut puto, non accuratè interpretatus est; “ Neque ad *omnia* alterius operā indigere:” mallem *επι παντα λογον* supplere; ut *επι* reducatur etiām ad priorem versum: redeas ad ea quæ notavimus in i. 81.

Porrò, Stobæus habet *χρεως*: undē vix dubitem
poëtam scripsisse:

Μηδ' *επι παντ' αλλω χρεω σ' ισχεμεν:*

disjunctis tantummodò literis. In hac autēm dic-
tione multus est poëtarum pater.

Cæterūm, quod ad Grotii errorem attinet, *αυτος*
in *αυτον* mutantis, adeas quæ nupèr dedimus ad
Sophoclis Philo&t. 55. Confer Hom. Il. II. 91, 92.

IN BIONA.

et sæpiissimè alibi. Similitè falsus est judicij Reisius ad Plut. sympos. iii. probl. x. init. *οὐ γὰρ εικός εἰναι: "Aut pro εἰναι leg. γν, aut εδοκεῖ εἰναι."* verba sunt minùs audienda viri multâ doctrinâ et ingenio velocissimo.

Idyll. xiii. Apud Stobæum, ecl. phys. cap. xii.

Idyll. xiv. Hoc fragmentum apud eundem legitur serm. mor. xxix.

Ver. 2. *ρωχμον* vide Hom. Il. Ψ. 420. cum scholio; Oppian. Cyn. iii. 323. Ap. Rhod. iv. 1545. Hesychium in voce, Suidamque. Usurpabant etià *ρωχμην*: ut Marcell. Sidet. ver. 79. apud Fabric. B. G. i. p. 21.

Lucretius, iv. fin.

Nam levitè quamvis, quod crebro tunditur i&tu,
Vincitur in longo spatio tamèn, atque labascit.
Nonne vides, etià guttas, in faxa cadenteis,
Humoris, longo in spatio, pertundere faxa?

Idyll. xv. Servavit Stobæus, serm. cix.

Ver. 2. Dudùm videram ità rescriptum oportere pro *ψιθυρισθω*. Consentiantur MS. Leid. et edit. Trincav. referente Valckenaero.

Ver. 4. Hoc ex ingenio proprio est, vice *απολειψειν* Stobæi. Ed. Trinc. dedit *απολειψειν*: cod. Leid. *απολειψω*, quod divinaverat Gesnerus. Nof.

ANIMADVERSIONES

tra lectio nobis videtur convenientior loci genio.
Et rectius scripsimus fortasse junctim *ταξδε* *hacce*
spes: sed hoc non tanti est.

Idyll. xvi. Legitur in Stobæi serm. xli.

Ver. 1. Mallem *αοιδων* et, metri legibus consulens, cum Valckenaero transponere potius voces *τιμα* et *ποιη*, quam scribere *εδω* cum aliis pro *εδωκε*.—Qui sequitur verseculus extat in Stobæo, serm. lxiii.

IN MOSCHUM.

Idyll. i. Invenies in excerptis Stobæi moralibus, serm. lxi.

Ver. 1. *τον Ερωτα τον νιεαν* has voces à seqq. separavit Valckenaerus, ut referantur ad *πλανωμενον*. Hoc consilium mihi neutiquam placet: hinc enim hians fit atque maximè inconcinna vocis *Ερωτα* repetitio. Nos diceremus: *Made proclamation after Cupid*: vide Hom. Od. M. 124. Bion. xi. 2. Sed scripsi *ελωστρη* ad Dorisimum, quem Bion etiam videtur constantè observasse.

Ver. 5. Scripsit Valckenaerus *τυ δι*, *ωξενε*: quod quâ profit, vel potius quâ non obfit, nequeo discernere. Vellem vir doctissimus nobis indicare vniuersitatem, quid vicioi in se haberet recepta lectio.

IN MOSCHUM.

Ver. 10. Ità pro γ δε χολα rectius idem Stobæus, in ferm. lxii. S. Lucas, in act. apost. similem omnino formulam orationis adhibet: viii. 23. ΕΙΣ γαρ ΧΟΛΗΝ πικριας — ὥρω σε ουτα: i. e. εν χολῃ: videas nostram Silv. Crit. v. p. 30. in Matt. xiv. 3. et Terent. Adelph. v. 1. 11.

Ver. 12. Vanus fortasse timor de metro supposuit fulcimen δ', cum Moschus scripserit:

Ευπλοκαμον το καραγον εχει, ιταμον το προσωπον.
Cæsura satis syllabam tuebitur: ut mox in ii. 87.
Notum est criticis in quantum graffata sit hinc
exorta licentia emendatorum.

Ver. 16. ως pro οσον lectio Stobæi est in ferm. lxii.
et plurium codicum, testibus Moschi editoribus.

Idem in loco priore dat αλλοτ' επ' αλλας in
posteriore, αλλον επ' αλλω, ut etiam codex unus.
Selegi quod videbatur probabilius.

Ver. 22. Pro secundo παντα conjecteram cum
Piersono ταντα: et verum puto.—Et vulgo legitur
δε οι, pro quibus cod. MS. habuit δ' ενι, ut vitiosè
quoque Stobæus in ver. 19. pro οι.

Ver. 24. Uno consensu, contra Stobæi codi-
cumque fidem, substituunt δασας pro δαμασας edi-
tores, sufflamine quasi stringentes versum. Et cui
demum bono? Utramque notionem sociavit Maro,
Geo. iv. 399.

..... vim duram, et vincula, capto
Tende.

ANIMADVERSIONES

Δαμασας: “*in potestatam tuam, quocunque tandem modo, redigens.*”

Ver. 25. *Jungas fortassis rectius, ποτιδης.*

Ver. 27. *Hoc ex cod. MS. Is. Voss. loco φαρικον εντι, multo convenientius est et elegantius, atque haud dubiè verum.*

Ver. 29. *Non malè viri docti, μη τυ θιγης: et MS. Voss. habet μητοθιγης.*

Ibid. *πυρι βεβαπται: sic Matthæus, iii. 11. αυτοις υμας ΒΑΠΤΙΣΕΙ ΕΝ—ΠΥΡΙ.*

Idyll. ii. *Hoc carmen Theocriteis accensetur in Stobæo, serm. lxi.*

Ver. 5. *Cogitare quis poterat de εσμος pro εθος: sed δισσα ΕΘΝΕΑ ΠΥΡΠΕΤΩΝ habet Hippocrates de flatibus, sect. iii. p. 297. et Homerus, Od. Ω. 12. ΔΗΜΟΝ ονειρων.*

Ver. 15. *Piersonus, quem auscultavit Brunckius, correxit εμμεν οι: nullo usu; nam pronomine benè possumus carere.*

Ver. 16. *Ita Euripides Orest. 313.*

..... μενε δ' επι στρωτου λεχθει
et alibi, ne quis cogitet de usitatiore phrafi Homereā, τρυγων λεχεων. Lecti, in quibus *sub instratis* vestimentis jacent; ut distinguantur à *discubitorii*, ipsis sanè stratis, sed non *duplicitè*: conferas Soph. Trachin. 916.

Ver. 20. *Hæc vocularum coacervatio summâ*

IN MOSCHUM.

commendata venit efficaciâ ac venustate; et optimè depingit terrorem virginis, undè tam tardè difficultèrque se receperit. Lennepii conjectura ad Coluthi p. 171. δειμαλεγν, pro δη μαλ' επειτ', Brunckio et Valckenaero placuit; quod satis mirari nequeo, quùm, post δειμαλιγστα atque παλλομενη κραδην in vv. 16. 17. meo sensui frigeat, ut nihil suprà: ne dicam nullam omnino similitudinem intercedere γν et πειτ syllabas. Homerus, Od. Δ. 706. sic scribendus:

ΟΨΕ ΔΕ ΔΗ Ε επεστιν αμειρομενη προσεειπε.

Ver. 21. Ad mentem fortassis scriptoris benè sic disjunxeris:

Τις μοι τοιαδα φασματ' επ' ερανιων προηλε.
ut Hom. Il. Λ. 627.

.....επιπροηλε τραπεζαν:

et Hesychius: οιρανοι· οι του ερανον κατοικεντες.

Ver. 23. Videri potest hunc locum Virgilius in animo habuisse: AEn. iv. 9.

Anna foror, quæ me suspensam insomnia terrent?

Ver. 25. Aut reponendum est,

.....ως με και ΑΛΗ·

ut *Afia* intelligatur; aut ità debet ipsum αυτη accipi: quod satis tibi probabit ver. seq. cum ver. 11. collatus: nam, si voluerit *Europam* poëta, ver. 13. liquidò ostendit eum scripturum esse,

ΑΡΙΑΛΕΩΣ υπεδεκτο·

vice vocabuli imbellis ασπασιως.

ANIMADVERSIONES

Ver. 27. Non nihil vividiūs legeris,
..... μακαρες, ΚΡΙΝΕΙΑΤ' ουειρον..

Vide etiā nostram Silv. Crit. iii. p. 43.

Ver. 29. Hunc locum suis insuit Lucianus, dial.
marin. xv. 2.

Cæterūm, ηλικας interpretor *pari flaturd*, ne vi-
deatur idem prorsūs poëta dixisse.

Ver. 31. αναυρε· fluvii: vide schol. ad Apoll.
R. i. 19. infrā ad iii. 23. Tzetz. ad fin. Hes. scut.
Herc. Itā Lycophron, ver. 1424. de Xerxis exer-
citū venustissimē:

Απας δ' ΑΝΑΤΡΩΝ νασμος ανανθησεται,
Χαυδον κελαινην διψαν αιονιμενων :
et Dionysius Periegetes, ver. 1118.

..... επι προσολησιν ΑΝΑΤΡΩΝ.

Ver. 36. An ποη pro φυη? ut Maro, Geo. iv.
272.

Est etiā *flos* in pratis, cui nomen Amello
Fecere agricolæ; facilis quærentibus *herba*.
Adi versus quosdam Nonni, sub ver. 70. citatos, et
quæ nupèr animadvertisimus ad Virg. Geō. ii. 322.
Hoc certè vel probabilitate vel utilitate contendere-
rit cum Valckenaeri conjecturā αγη pro ηχη. Po-
terat etiā αχηγ: sed nihil esse novandum puto.

Ad normam verò tentaminis Valckenaeri, quod
huic loco minimè necessarium dixerim et contra
librorum fidem nullo modo obtrudendum, Longus
in past. lib. i. sub init. certo certius exigendus

IN MOSCHUM.

est; sic, ut ex proprio acumine dudum emendaveram: *Καὶ ἡ θαλαττα προσκλυζεν ΕΠ' ησοι, ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΗ ΚΤΜΑΤΩΓΑΙΣ ΜΑΛΘΑΚΑΙΣ*· vide p. 91. Codd. dant: *εν ησοι εκτεταμενης ψυχαγωγιας μαλθακης*. Miror invenustam negligentiam Villoisoni nihil amico suo obtemperantis. Similiter Plutarchus, Dion. 24. *προσκλυζεσα ΠΡΟΣ την ακροπολιν θαλαττα*. Vide Valckenaerum ad Herod. ix. 100. Judicaverim equidem Longum Xenophontis fuisse memorem, ad Cyrop. vi. p. 440. ed. Oxon. 4to. *Ενθα πολυς μεν οινος, πολλα δε συκα, πολυ δε ελαιον, θαλαττα δε προσκλυζει*: et Euripidis Hippol. 1226.

.....*εις τα μαλθακα*

Γαιας.

Ver. 48. Neque satis equidem causae video, quare *duo* tantum viri fuerint; neque quomodo hi *duo* dici possint stare *αολληδην confertim*. Dedit fortasse Moschus *πολλοι* aut aliam quamvis dictiōnem literis corruptelae propius accendentem, quam velim disquirant sagaciores.

Ver. 51. Hæc, pro *ειναλιης* librorum, ingeniosissima est emendatio Piersoni, veris. p. 51. Valck. et Brunck. meritò recepta.

Quamvis enim similes delicias in hac fabulâ captet Nonnus, in Moscho infelicissimam ambiguitatem de *phocis* non possumus admittere.

Ver. 55. Scrupulum nobis injicit epithetum

ANIMADVERSIONES

δινηγεντος: scripsit fortasse Moschus τεχνηγεντος: cuius si primas literas aut omisisset aut turbasset scriba ob præcedentem δε, non ita difficiles fuerint hanc rem intelligentibus corruptelæ rationes. Homerus, Od. Θ. 297.

..... αμφι δε δεσμοι
ΤΕΧΝΗΝΤΕΣ εχυντο πολυφρονος Ήφαιστοι.

Ver. 58. Fidenter ita reposui ex ingenio pro εξαντελλεν: nam aliter non curret æquabili constructione locus; et ei frustra quis infudaverit expediendæ.

Ver. 60. Cum maximè inconcinna sit hæc repetitio vocabulorum ταρσον-ταρσοις: neque mihi persuadere valeam venustissimum poëtam ita scribere potuisse; vix dubitem reponere,

ΦΑΡΣΟΣ αναπλωσασ' ως ει τε τις ακναλος ναυς·
“ut navis quædam expansis velis.” Josephus, antt. iii. 6. 4. habet, λιγεον γη ισομεγεθες ΦΑΡΣΟΣ. Et alæ sunt avis, quæ cum velis navigii conferuntur.

Hæc tangit Achilles Tatius, i. 1. Ή δε δικην επεκάθητο τῷ ταυρῷ πλεεστῆς νηος, ως περ ιστιῷ τῷ πεπλῷ χρωμενη. Unde lux etiā emendationi ad ver. 125.

Ver. 64. τοτε θυμον ετερπον. Color dictionis Homericus est, Od. A. 106.

..... οι μεν ΕΠΕΙΤΑ
Πεσσοισι προπαροιθε θυραω ΘΥΜΟΝ ΕΤΕΡΠΟΝ.

IN MOSCHUM.

Ver. 66. Homerum imitatur: Il Σ. 552.

Δραγματα δ' αλλα μετ' ογμον επητριμα ΠΙΠΤΟΝ
ΕΠΑΖΗ.

Ver. 67. Parùm satisfacit vox λειμωνων, cùm speciatim flores nominentur tam in prioribus quàm sequentibus. Lego, λειρωδων *suavissimorum flororum*, sicùt sunt *lilia*. Similitèr sàpè λειριοεις: et generalitè pro *floribus* λειρια adhibuerunt Ap. Rhod. i. 879. Nicand. Ther. 544. ad quorum scholia stas te recipias, et Hesychii glossas.

Cæterùm aliquantulùm suspicor legendum:

Λειμωνων ΗΠΙΤΡΕΦΕΩΝ πιπτεσκε πετηλα:

i. e. *matutino* rore nutritorum: vide locum suprà, p. 32. Meleag. idyll. verr. 5, 6. felicissimè parallelum: nam dies potiùs deficeret similia congerere volentem, quàm matieres.

Ver. 68. εθειρην. Hinc de hoc ipso prato ità Achilles Tatius, i. 1. ΕΚΟΜΑΙ πολλοις ανθεσιν δ λειμων.

Ver. 69. δρεπτον. Hanc formam verbi non ali bi me legisse memini, si excipias Antip. Thess. epig. 40. et Leon. Tar. epig. 81.

Ηρινην, Μεσων ανθεα δρεπτομεναν.

Ibid. εστη. Sæpiùs mihi contigit monere, vocabula posituram corporis significantia, κειμαι καθημαι ιστημαι nihil aliud in plurimis poëtarum locis velle, quàm simplex verbum substantivum ειμι: sed in hoc periodo minùs concinnè comita-

ANIMADVERSIONES

tur vox εστη participium λεγεστα, actionem refe-
rens corpore inclinato perfectam: neque sapit ele-
gantiam Moschi hac sede posita dictio χειρεσσι.
Per minimam castigationem sibi sum poëtam haud
dubiè redditurus:

..... αταρ μεση εστη ανασσα,
Αγλαϊην πυρσοιο ροδε ΧΕΡΕΕΣΣΙΝ ΕΧΟΤΣΑ.

Ver. 70. Opportuni advenient quidam Nonni
versus, et ii sanè delicatissimè elaborati; neque
gratiam à lectore non inibimus, si paullò castiga-
tiores proferantur: Dionys. xxxi. vers. fin.

..... Χαριτες γαρ ες αυθεα ποικιλα κηπων
Ειαριναι στελλοντο, χορητιδες Ορχομενοιο.
'Η μεν ΑΜΕΡΓΟΜΕΝΗ Κιλικα ΚΡΟΚΟΝ, η
δε κομιζειν
Βαλσαμον ιμειρεσα, και Ινδων δονακηος
Φυταλιην, έτερη δε ΡΟΔΩΝ ευωδεα ΠΟΙΗΝ.

Ver. 72. ον μεν. Fallor egregiè, aut hæc for-
mula, sic posita, passim vitiosa est pro ον μην: et
sic mallem in contextu scriptum.

Ver. 74. Rectius, opinor, numerosius, et ele-
gantius ad hunc modum.

..... ως μιν φρασαθ', ως εξεζητο,
Θυμον αγωϊστοισιν υποδμηθεις βελεεσσι
Κυπριδος:
ut θυμον ad υποδμηθεις referatur. Verbum βαλλω
sic sine substantivo ponunt Dion. Hal. Appian. Jo-
seph. Xenoph. cum aliis, quorum locos quid pro-

IN MOSCHUM.

fuerit apponere, dum brevitati summoperè stude-
mus?

Cæterùm, locutionis hujusce exemplum Homer-
rus princeps dedit: Il. Υ. 424.

Ως ειδ', ως ανεπαλτο:

undè Theocritus, ii. 82. Maro, ecl. viii. 41. Phrasī
autèm δαμασαι θυμον, et cognatis, nihil tritus.

Ver. 76. Fortè an respexerit noster ad Sophoclis
Trachin. 497—501.

Ver. 77. δη γαρ. Nonnunquām hæc formula
literā simplice auctior legitur, η δη γαρ. ad quem
modum, si quid videam in hac re veri, ordinanda
est Hesychii glossa in δη γαρ. et proindè fallitur
Stanleius ad Aesch. Prom. vinct. 13. Hinc accura-
tiūs scribas Hom. Il. A. 260. 453. 456. 590. et locos
alios quām plurimos: conferas ib. ver. 78. Λ. 314.
N. 122. Hesychius: η δη. αληθως δη, και δη: ità
scribendum. Dubitare liceat de Ap. Rhod. iv.
191. vide ibid. schol. et ver. 197. Idem lexico-
graphus sic alibi scribendus est, et in ordinem re-
digendus: Και γαρ ρα· και γαρ δη, και γαρ τοι,
τοι γαρ εγ. Και δη· επι τε, Η ΔΗ: ut duo tan-
tummodò fint membra. Sed infinitus essem, si
hac vellem materiā defungi.

Ver. 78. In animo noster habuit haud dubiè
Mœonidem, ad Il. Σ. 567.

ΠΑΡΘΕΝΙΚΑΙ δε και γιθεοι, ΑΤΑΛΑ θρονεοντες:
confer etiām Od. Λ. 39.

ANIMADVERSIONES

Ver. 86. Valck. *ὑπογλαυσσεσκε*· sed non erat augmentum in hoc carmine negligendum: et tantoperè variant scripturæ veterum, ut non facile dixeris, an geminandum sit, necne, sigma.

Ver. 87. Confer etiā his et seqq. Lucianum, dial. mar. xv. 2.

Ver. 91. Vulgò nihil legitur inter $\tau\delta$ et $\alpha\mu\delta\tau\delta$. Valckenaer ex ed. Junt. interposuit δ: nos videmur probabiliūs administrāsse rem, et solitis hujusce poēmatii numeris accommodatiūs. Hom. Od. I. 210.

....οδμη δ' ηδεια ΑΠΟ κρητηρος οδωδει.

Ver. 94. Vulgò καρηγη: sed, cùm pars aliqua specialis apertissimè flagitetur, non exhorri conjecturam propriam lectoribus apponere: καρρήν tempora, vel faciem. Theocritus, xiv. 34.

.....πυξ επι ΚΟΡΡΑΣ.

Ηλασα.

Ver. 98. Liturā corrigenda est animadversio Valckenaeri ad hunc versum.

Ver. 99. Hunc locum voluit imitari Nonnus, Dion. xvi. p. 440. si probè corriganter ejus verba:

Ἐπλεον Ευρωπης ἀτε νυμφιος· ως ΑΝΕΧΩΝ δε,
Νωτον εμον ΝΕΤΕΣΚΟΝ, ορινομενης ινα καρηης
Δεξιτερη παλλευκος εμης δραξαιτο κεραιης:
“ ut eam verò *sublatus*, *inclinabam* dorsum, quo
“ melius impetu puella facto cornu prehenderet.”

IN MOSCHUM.

Ver. 101. βαθυπλοκαμοισι. Sic Apoll. Rhod.
i. 742.

Ἐξειης δ' ησκητο βαθυπλοκαμος Κυθερεια.

Alibi non invenimus dictiōnem.

Ver. 104. Inficitissimam lectionem comminiscitur Valckenaerus, *oia r' απηγα*, (debuit saltēm απηγη) pro *oia τε νην*. Ità de nostrâ virgine Achilles Tatius, i. 1. η δε δικην επεκαθητο τω ταυρω πλεσσης ΝΗΟΣ. Futurum scilicet officium tauri præcepit Moschus.

Ver. 107. αμφιθεει. Ità benè locutus est ob incredibilem *celeritatem* animi in motibus ejus et *discurſibus*. Hinc Homerus, Od. H. 30.

Των νεες ΩΚΕΙΑΙ, ως ει πτερου, ηε ΝΟΗΜΑ.

Videas etiām Lucret. iii. 183. iv. 750. ubi nos statim plura. Intereā, operæ pretium fuerit recte constituere locum in hymno Mercurii, perperām Homeri dicto, ver. 43. maximè appositum:

Ως δ' ὅποτ' ακυ νοημα δια στερνοιο ΠΕΡΗΣΗι

Αγερος, ἐντε θαμειαι επιστρωφωσι μεριμναι.

Η ΩΣ ὅτε δινηθωσιν απ' οφθαλμων αμαρυγαι.

Ως αμ' επος τε και εργον εμηδετο κυδιμος Εριης.

Benè Barnesius scripsit θαμειαι pro vulgato θαμιναι. Et MSS. vice η ως, dant Ας: error ex craseos scripturâ brevi profluxit. Αμαρυγαι verò, radii, jactus, oculorum. Festivè Ernesti, *flammæ*.

Ver. 108. μειδιωσα. An Manilius hinc emen dandus est? i. 347.

ANIMADVERSIONES

Cùm deus in niveum descendit versus olorem,
Tergaque *ridenti* subjecit plumea Ledæ.
Elegans tamèn est, atque ipso dignum, Bentleii
tentamen.

Ver. 109. *ανεπηλατο* docti pro mendoso *ανεπιλατο*: ab *ανα-παλλομαι*. Sed cuivis liquet το *ανεπηλατο* *ανεπηδησε*. *sursum saluit*, non implere scriptoris mentem. Nempè quod dedimus à Moschi manu venit. Synefius, de insomn. p. 149. *ειδωλα απορρει και της υποστασεως αυτων ΑΠΟΠΑΛΛΕΤΑΙ· absiliunt*. Et pariter Philo Judæus, de nomm. mut. i. p. 610. *εγκολλον γαρ αν εδεν αυτοις αρμοζοιτο, παντα δ' αις απο στερρας τινος ΑΠΟΠΑΛΛΕΤΑΙ και αποπηδα*. Neque alia videtur facienda Hesychio medicina in voce *απεπομην*. Rescribo: **ΑΠΕΠΗΛΑΜΗΝ**· *απεχωρησα, απεπηδησα*.—Moschi vocem Lucianus l.c. interpretatur per *δρομαιος ωρμησεν*.

Ver. 111. Hùc respiciunt mollissimi versus Nafonis, met. vi. 103. quibus elegantiores nunquam Poëfis elaboravit:

Mæonis elusam designat imagine tauri
Europen: verum taurum, freta vera, putares.
Ipfa videbatur *terras spectare relictas*,
Et comites clamare suas: tactumque vereri.
Affilientis aquæ; timidasque reducere plantas.

Ver. 115. Vulgò legitur *εστιχοντο*, ex emendatione Salmafii pro *αντεχοντο*. Nobis placet

IN MOSCHUM.

tentamen proprium, corruptelæ vestigiis fidelius
infistens. Homerus, Od. X. 498.

Αἱ μεν αρ ΑΜΦΕΧΕΟΝΤΙ, καὶ ησπαζοντ' Οδυσσα. Longius abefset αμφεχορευον: faveret tamèn Lucianus, qui omnia poëtæ παραφράζει l.c. αἱ Νηρηδες δε αναδυσαι παριππευον επι των δελφινων— το τε των Τριτωνων γενος—περιεχορευε την παιδα· ο μεν γαρ Ποσειδων, επιβεβηκως αρματος,—ΠΡΟΝΚΕ γεγγηθως, προσδοιπορων νηχομενω τω αδελφω. Sic scribendum: προηκεν εξηλθε, προηλθε: Hesychius.

Ver. 116. Conferas velim Lucianum, sed. 3.
dial. cit.

Ver. 118. Melius redit αυτοκαστιγνητω ad κυμα κατιθυνων, ut in Luciano.

Ver. 119. Vulgo, ut nolens edidi,
..... ποντοιο βαθυρρος ενναετηρες.

Pro vocabulo priore legitur in ed. Ald. βαθυρροι: mendosè procùl dubio vice βαρυθρος, elegantis et exquisiti supra captum librariorum, qui tritus aliquid maluerint: i. e. βαρυθροις, πολυφλοιστες, πολυυθροις: quarum dictiōnū ultima reperitur in Appian. bell. civ. ii. 75. Archiæ epig. 28. Opp. Cyn. iii. 461. et Hesychio.

Αυλητηρες autem longè suavius quiddam sonat atque ποιητικωτεροι τε ενναετηρες, planè trivialis: illam verè lectionem ed. Junt. debemus, propriam, ut nihil suprà, Tritonibus, ac specialitè signatam. Mearum sententiarum testis sit Misenus, qui Tri-

ANIMADVERSIONES

tonas regno suo in certamen ausus est vocare: *AEn.* vi. 173. Ovid. met. ii. 8.

Cæruleos habet unda deos; *Tritona canorum*.—Hinc, denique, certo certius, emendaturi sumus *Orpheum*, Argon. 537.

Πρωτεα και Φορκυα, και ΕΤΡΥΒΟΗΝ ΤΡΙΤΩΝΑ: sic in Dionys. Thrac. schol. apud Villois. anecđ. Græc. ii. p. 178. *πρωτον μεν επελεγοντο αυδρας τες μειζονας και ΕΤΡΥΒΟΑΣ.* Et similitè *ευρυοπα· μεγαλοφωνον*: Hom. Il. A. 498. schol.

Quod autem attinet ad nostram *Orphei* emendationem, *ευρυζοαν*, eundem *Tritona* similitè nominatum alicubi Ovidio *canorum*, non mirum, ut qui de illo sic cecinerit ad met. i. 333.

Cæruleum *Tritona* vocat, conchæque sonaci
Inspirare jubet.—Cava buccina sumitur illi:—
Buccina, quæ medio concepit ut aëra ponto,

Litora voce replet sub utroque jacentia Phœbo: quibus committas velim Virg. *AEn.* vi. 171. *Lu- can.* ix. 348. Et, dum in hoc sumus, non pigebit tempus trahere in eruditorum gratiam, uni et alteri loco veterum eandem medicinam certissimo successu facientes. In primis *Pindarus* ita sanandus venit, *Ol.* vi. 99.

Εκαλεσσε Ποσει-δων' ΕΤΡΥΒΟΑΝ, ιν προγονον:
i. e. *βαρυκτυπον Ευτριαιναν*, *Ol.* i. 116. et idem sunt aliquoties poëtis *Triton* et *Oceanus*: vide Ly-

IN MOSCHUM.

coph. ver. 34. Ità Phornutus de Neptuno, cap. 22. Λεγεται δε και ΕΤΡΥΒΟΑΣ. Sed vide Pind. Pyth. ii. 23. et credam tam Phornutum quam anecd. Graec. Villois. i. p. 343. scribendos esse ευρυζιας. Non illud statuam de Orph. frag. vi. apud Gesnerum, ver. 35.

Ωμοι μεν και στεργα και ευρεα νωτα θεοιο,

Αηρ ΕΤΡΥΒΟΗΣ:

ob sonos utique celeriter per eum in omnem partem propagatos. Sic idem Orpheus recte scribatur ad ver. 1259.

Η ταχα και δυσεσθ' Αργω κατα βενθε' εμελλεν,
Ει μη πρεσβιστη θυγατηρ άλιοιο γεροντος
ΕΤΡΥΒΟΟΥ Πηληα ποσιν λελιητο ιδεσθαι:
nisi maluerit poëta Doricam formam ευρυζοα. Et
mihi nemo ex aequis judicibus denegabit ita ema-
culandum esse Apollonium Rhodium, iv. 1552.

Τοισι δ', αιγηω εναλιγκιος, αντεβολησε

Τριτων ΕΤΡΥΒΟΗΣ:

cum Hesiodo Theog. 930.

Εκ δ' Αμφιτριτης και ΕΡΙΚΤΥΠΟΥ Ευνοσιγαιε
Τριτων ΕΤΡΥΒΟΗΣ γενετο μεγας.
Corruptelæ scholii ad locum in vocibus ευρεως βορων
produnt haud dubia vestigia veræ lectionis. Vide
Phavor. in Βορη αγαθος, et Διαπρυσιον.

Denique, non aliena fuerit pulchra Nonni imitatio, Dionys. i. sub init.

Και πλοοι ειλιποδην επεζαμβεε Κυανοχαιτης.

ANIMADVERSIONES

Τριτων δ', ηπεροπήα Διος μυκηθμον ακινην,
Αντιτυπον Κρονιωνι μελος μυκησατο κοχλω,
Αειδων υμεναιον.

Qui opportunus est his animadversionibus, ad lib.
xxxvi. p. 894.

Τριτων δ' ΕΥΡΥΤΤΕΝΕΙΟΣ εξομβεεν ηθαδι κοχλω:
latis fauicibus, vel strepitūs magni capacibus: i. e.
ευρυζοας. Agmen cogat Seneca, Troad. 202.

Tritonum ab alto cecinit hymenaeum chorus.

Ver. 121. Ζηνος βοεοις νωτοις formula est in-
versa poëtici ornatūs pro, Ζηνος βοος (in bovem
mutati) νωτοις: ut Lucretius, i. 114.

Per genteis *Italas* hominum:
vice genteis *Italorum* hominum: ad quem locum
nos statim συν Θεω plura.

Interea, venustis lectoribus gratum faciam, si
conferendam proposuero poëtæ longè suavissimi
imitationem: Ovid. Fast. v. 605.

Præbuit, ut taurus, Tyriæ sua terga pueræ
Jupiter, et falsa cornua fronte tulit:
Illa jubam dextrâ, laevâ retinebat amictus;
Et timor ipse novi causa decoris erat.
Aura sinus implet, flavos movet aura capillos:
Sidoni, sic fueras accipienda Jovi.
Sæpe pueræ subduxit ab æquore plantas,
Et metuit tactus aspilientis aquæ.
Statii locum, Theb. ix. 344. huc respicientem,
vehementer suspicor in mendis cubare:

IN MOSCHUM.

Sidonis hic, blandi per candida terga juvenci,
Jam secura maris, teneris jam cornua palmis
Non tenet: extremis alludunt aequora plantis.

Ver. 123. Editur vulgò:

.....οφρα κεν ωηγ

ΔΕΥΟΙ ΕΦΕΛΧΟΜΕΥΓΥ—:

quæ malè nonnulli capientes magis corruerunt,
ponendo μη pro κεν. Tu interpreteris: “ *Quam-*
“ *diù fibram madefaceret.*” Nec tamèn non co-
actior est hic sensus. Nos igitùr, pressius vitiosis
lectionibus insistentes, fanas scripturas exhibui-
mus. Illud ωηγ eleganti ingenio Aurati debetur.
Hæc est varietas lectionis: οφρα κε νηων Εν δε οι ἐλ-
κομενον—κενηων—et εφελκομενον. Homerus, Od. I.

102.

ΜΗ ΠΩ τις, λωτοιο φαγων, νοστοιο λαθηται:
“ ne ullo modo aliquis.” Verius tamèn utroque
loco fortasse fuerit μη πως.

Ver. 125. Ità divinaveram legendum esse pro
ωμοισι ad Silv. Crit. 1. p. 138. inscius omnino
eandem viam plures dudum ingressos esse: non
enim gestio plumis alienis superbire. Vix abesse
poterit aut αγεμος, aut gemella dictio. Præter
loca ibidem prolata nobis, te conferas ad Virg.
Cir. 460. Ovid. met. ii. 875. Ach. Tat. i. 1. Anthol.
Lat. Burm. lib. i. ep. xiv. ver. 30. Lucan.
ix. 800. Nonn. Dionys. i. vv. 43. 69. xv. 223.
Claud. iii. cons. Honor. 139. Orph. Arg. 1181.

ANIMADVERSIONES

Non gravabimur nitidissimos versus Prudentii coram fistere: Psychom. 188.

A cervice fluens tenui velamine limbus

Concipit ingestas *textis turgentibus auras*: neque genuinam manum Apuleii reponere, editoribus inscritis obscuratam: Florid. p. 826. ed. Delph. Proinde, in vestram manu situm est, *vela nostra sinnuare*, et *auram inmittere*.

Ver. 128. Hæc lectio, pro *αλιρροος*, ex verâ est Valckenaeri emendatione: conferas Æschyli Pers. 367. Sophoclis Aj. 412. quem interpreteris velim ab Æschylo; nam interpretes atque editores, vitiostam explicationem scholiastæ secuti, qui *αλιρροοι* legisse videri possit, nullo modo intellexerunt. Reddas, *angustiæ mari rapido tumultuofæ*.

Ver. 129. Ovidius, Trist. i. 2. 23.

Quocunque adspicias, nihil est nisi pontus et aër,
Fluctibus hic tumidus, nubibus ille minax.

Ver. 135. Malè clausulam punctis finivit Valckenaerus ad vocem *ἡδύ*: nam reddas oportet: *Unde tibi ex pelago potus erit dulcis?* confer Silv. Crit. iv. p. 234. v. p. 155.

Ibid. *εξ ἀλος εδωδη*: *εξ ἀλος* utique *ατρυγετοιο*. i. e. *ακαρπω*. Hesychius, et schol. ad Il. A. 316.

Ver. 136. Amicus quidam meus lectum voluit:

Ηρα τις εσσι θεος; ΤΑ θεοις ΓΑΡ ΕΟΙΚΟΤΑ πεξεις.

IN MOSCHUM.

Propior fuerat literarum ductibus hic conatus:

Η̄α τις εσσι Θεος; ΤΑ Θεοις ΕΠΙΕΟΙΚΟΤΑ φεζεις.
Nihil autem immutandum puto, et sensum finiri
cum versu rectius intelligamus.

Ver. 138. Ipse quoque divinaveram, συ δ' ως
χθονα: sed malè mutes elegante brevitate formu-
lam, poëtæ facilè indulgendarum, pro συ δε (8 μονον)
αισσεις κατα χθονα, (αλλα) και (κατα) ποντον, (και
τετο ποιεις) αεροχος immersabilis. De hoc ordine
præpositionis vide ad Bion. i. 81.

Cæterum, versiculos indiget bucolicæ celeritatis,
cujus Moschum per carmen omne studiosum fuisse
statim agnoveris. Fortè,

Ἐν ποντῳ ΣΤΙΧΑΟΤΣΙ:

Hesychius: στίχαι πορευεται. Vide Ap. Rhod. i. 30.

Ver. 147. προκελευθον: ut Macedonius, epig. vii.

Κιχλιζεις, χρεμετισμα γαμα ΠΡΟΚΕΛΕΤΘΟΝ
ιεισα.

Ver. 148. Ουκ αθεει. Phrasin Homeream mu-
tuatur, Od. Σ. 352.

ΟΤΚ ΑΘΕΕΙ δδ' ανηρ Οδυσσηον ες δομον ικει.

Neque hospes est huic Græcorum poëtarum potissi-
mum elegantiæ S. Matthæus, x. 29. Και ἐν εξ αυτων
ΟΥ πεσειται επι την γην ΑΝΕΥ.ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ υμων.
Vide schol. Homer. et veteres lexicographos.

Ver. 151. Scripsit, opinor, Moschus:

..... Κ' ΕΙ εγγυθεν ειδομαι ειναι

Ταυρος:

ANIMADVERSIONES

“*etiam si* propè intuenti taurus videor.” Vel, *καὶ*
EI *γγυθεν*. Aliud, nì fallor, non finit orationis
Græcæ legitima proprietas.

Ver. 152. Sic, opinor, accuratiùs, quàm ὁ ττ^o
εθελοιμι cum aliis.

Ver. 154. Ità olim emendaveram, pro *ταυρού*:
et, quùm idem in mentem venerat etiàm Valcke-
naero, in textum recepi.

Ver. 156. Hæc est à Brunckii codice scriptura
pro *μαλα φυσεαι*: ubi vox *μαλα* supplementum
fuit editorum. Scripsit autem Moschus:

.....κλυτες ΣΤ ΦΥΤΕΥΣΕΑΙ νιας:
et hoc tutò in textum admitti poterat, sed teme-
ritatis ac φιλαντιας postulari nolumus. Euripides,
Med. 831.

Ενθα ποθ' ἀγνας

Εννεα Πιεριδας

Λεγεσι ΜΟΤΣΑΣ

Ξανθαι Αρμονιαι ΦΥΤΕΥΣΑΙ.

Neque aliter Pindarus, Pyth. iv. 25.

.....Επαφοι ΚΟΠΑΝ

Αστεων ριζαι ΦΥΤΕΥ-

ΣΕΣΘΑΙ.

Ver. 157. Malè judicaverunt viri doctissimi, no-
stram lectionem, exquisitiorem longè atque uberio-
rem, suæ *απαντες* posthabentes, quæ in nostrâ com-
prehenditur. *Qui reges sempè habebuntur omnibus*
omnium terrarum incolis: ut Pindarus, Ol. ix. 84.

IN MOSCHUM.

.....εγ-

χωριοι βασιληες AIEI.

Ver. 159. Rescribendum aio:

Ζευς δε παλιν ΣΦΕΤΕΡΗΝ ανελαζετο μορφην

Λυσε ΤΕ οι μιτρην—

propriam figuram.

Ver. 160. Sustuli metricum opprobrium critorum ενιυον: prout dudum correxeram epig. incert. lxxx. Brunck. anal. ubi verum vidi editor, ut mireris eum in Moscho mendam fœdissimam reliquisse.

Idyll. iii. ver. 1. Locum dedimus accuratiū distinctū: quod et alibi nobis, non sine magnā sensūs commoditate, saepius factum per se non monitus deprehendet nasutus lector. Res est parvo molimine proba interpungendi ratio; sed in explicandis auctorum elegantiis non habet levissimum momentum.

Ver. 3. Itā dedi pro *και αλσεα*: nam tenemus loci rationes ad Silv. Crit. i. p. 139. expositas; undē multipliciūs efficacior, elegantior, atque numerosior exsurgit cultissima periodus. Jam nihil habes præter δενδρεα et ανθεα, quae solummodo defiderantur, ut mox ver. 32.

Ver. 8. Aliquantulūm variavit Theocriteum carmen, id. i. 64.

Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.

ANIMADVERSIONES

Ver. 12. Erat, cùm cogitarem dedisse Moschum:
Χ' ὡ ΚΑΛΑΜΟΣ τεθνακε—.

Ver. 14. Ità emendaveram ex conjecturâ pro
Στρυμονιοι: et, cùm propriâ luce se commendet,
et in mentem venerat etiàm Valckenaero, non du-
bitavi recipere in contextum.

Ver. 16. Præmonitum velim, me ex ingenio
protulisse sequentem versiculum, ne lectorem hia-
tus impediret, sed uncinis inclusum, neque in nu-
meros receptum: cùm mihi ad Valckenaeri fentia-
tiam videatur intercidisse versus, ex incuriâ
librariorum.

Ποτὶ dedi pro ποτε: certissimâ emendatione. *Ad
vestri rivi ripas:* hoc enim vult χειλεσι· vide He-
sychium in ανδηρον. Orph. Arg. 798.

ΧΕΙΛΟΣ ὑπερ ποταμού δονακωδεος.

Homer. Batrach. 153.

Ακροις παρ ΧΕΙΛΕΣΣΙΝ, ὅπει κατακρημνος ὁ χωρος.
Longus, imitator nostri, p. 12, 4. Και ούτως οι μεν
επι τις ΧΕΙΛΟΥΣ ἐστωτες ειλκον: ubi vide Villoi-
fonum.

Nonius, p. 217. b. “*Labra* non hominum so-
“ lùm, sed et *margines*—dici posse.—Sisenna, hist.
“ iv.—sifit in *labro* summo *fluminis*.” Gen. xli. 3.
LXX. επι το ΧΕΙΛΟΣ τις ποταμος: undè scriptor
ad Hebb. xi. 12. Polyb. iii. 14. παρα το ΧΕΙΛΟΣ
(τις Ταγς). Diod. Sic. iii. 10. τοις ΧΕΙΛΕΣΙ τις
ποταμος. Mimnerm. fragm. xi.

IN MOSCHUM.

Ωκεανός πάρα ΧΕΙΛΕΣ:

undè corrigendum putem Palæphatum, de incred.
hist. cap. 38. ὁς κατεστρέψε τὸ παραδαλασσιον της
Ασιας ΧΕΙΛΟΣ. Ut Dionyfius Periegetes, ver.
763.

Ευξεινός πάρα ΧΕΙΛΟΣ.

Cum multis aliis Nicander, Ther. 687.

..... ὄργατε πρώτος

Παιγνίων Μελανος ποταμός πάρα ΧΕΙΛΟΣ εμερσεν.

Ver 22. Integer hic versus mera est *Morris* periphrasis poëtica: vide ver. 125. *Silv. Crit.* ii. p. 68. Neque alitèr, aut venustè minùs, *Aeschylus*, *Agam.* 1169.

Νυν δ' αμφὶ Κωκυτον τε κ' Λιχερόστις

Οχθός εοικα θεσπιώδησεν τάχα.

Ver. 23. αφωνα· te nempè jam silente; ut Ar-
chias in epigrammate de Marsyâ:

Σευ δε βοαγ αυλοιο μελιέρομον ψη ετι Νυμφαι,

Ως παρος, εν Φρυγιοις ψρεσι πευσομεθα.

Hinc sua coloravit Longus, i. sub fin. Ηκθοθη και
των βων ελεεινα μυκηματα· και δρομοι τινες αφδη-
σαν ἀμα τοις μυκημασιν ατακτοι· και, ως εν ποιμε-
σιν εικαζετο και αιπολοις, ταυτα θρηγος ην των βων
επι βεκολω τετελευκοτι: qui locus me ferò docuit,
nostrum sic fuisse punctis rectiis dispositis concin-
nandum:

Ωρεα δ' εστιν αφωνα, και αι βοες· αι, ποτ' αναυροις

Πλασδομεναι, γοχοντι, και ψη εθελοντι γεμεσσαι:

ANIMADVERSIONES

quæ sunt suavissima. Audacius fuerit locum constitutere ad hunc modum:

..... αἱ βοες, οἱ δὲ τε ταῦται

ΠΛΑΣΔΟΜΕΝΟΙ, γοσοντι·

pro Theocriti tamèn more, i. 74.

Πολλαις οἱ παρ ποστι βοες, πολλοι δὲ τε ταῦται,

Πολλαις δ' αυ δαμαλαι, και πορτιες, αδυραντο.

Dicit verò Moschus, non amplius resonare colles, vel boum mugitibus, vel Bionis fistulâ.

Omnino videtur accipienda, quam proposuimus ad Silv. Crit. i. p. 139. emendatio: vide quæ diximus suprà, id. ii. 31. Neque dictionem equidem pro nomine proprio habuerim ad Coluth. 102.

..... επι προχοησιν ΑΝΑΤΡΟΥ.

Porrò, libenter legent venustiores homines gemelum locum Nonni, Dionys. xv. sub fin. emendatiùs scriptum:

..... ευπεταλω παρα λοχιω,

Τυγον εποικτειροντος, ελειβετο δακρυα ταυρα·

Και δαμαλις δακρυσε, και εστενη αχυμενη βες

Ποιμενος ασπαιροντος, εοικε δε τετο βοησαι·

Βετης καλος ολωλε, καλη δε μιν εκταγε κερη· —

Και Νυμφας απαχησεν· ορειαδος ο κλιε πετρης,

Ου πτελεης γκασε, και εκ ηδεσσατο πευκην

Λιστομενην, Μη πεμπε βελος, μη κτεινε νομηα.

Και ΛΥΚΟΣ εστενη τυγον, ΑΝΑΙΔΕΕΣ εστενον αρχτοι,

IN MOSCHUM.

Καὶ βλοσυροὶς βλεφαροῖσι λεων ΩΔΥΡΑΤΟ βετην.

Βετης καλος ὄλωλε, καλη δε μιν εκταγε κερη.

Ad secundum versum pessimè interpres. Reddas:

Lachrymae tauri stillaverunt.

Ver. 28. Ad Silv. Crit. i. p. 140. legendum proposui:

Καὶ Πανες ΣΤΟΝΑΧΕΤΝΤΟ το σον ΤΕΛΟΣ:
quæ pro genuinis habeo. Cæterum nunc melius interponxi locum.

Ver. 29. Reddo: *Et earum undæ in meras lachrymas vertuntur: vide Ovid. met. xi. 47. nos- trum Popium, past. iv. 66.*

Ver. 30. Similiter Nonnus, ubi suprà:

.....ολλυμενες μορον Τμυς,

Η, γαμον εχθαιρεσα, κινυρετο παρθενος Ηχω.

Και δρεις εφθεγχαντο, Τι σοι τοσον ηλιτε βετης;

Ver. 34. Quid vero? an et *mel* præ dolore moritur? Nondum ex his angustiis me expedio: cùm alii verò locum transeant securi, quid restet, nisi ut memet stipitem ac fungum putem? Locum agitavimus ad Silv. Crit. i. p. 140. Inter ver. 33 et 34. putamus alium olim comparuisse.

Ver. 35. *τρυγασθαι* de *melle*: quod notandum. Imitatus est Eustathius de amor. Ismen. lib. iv. sub fin. Ως εκ σιμβλε, τε χειλες της κορης ΜΕΛΙ γλυκαζεν ΕΤΡΥΓΩΝ τοις χειλεσιν. Et similiter idem paullò inferiùs: Τον τε ΜΕΛΙΤΟΣ ΤΡΥ- ΤΗΤΗΝ.

ANIMADVERSIONES

Ver. 41. Hunc versiculum, tam longæ θρηγωδία pulchrè interjectum, ne periodo, diù suspensa, lectoris spiritus laboret, inscitè satis, meo judicio, Valck. et Brunck. adulterinum judicant. Vide Theoc. ii. 105. Virg. Ecl. viii. 57. qui eodem confilio usi, similitè carminis cursum interposito versu levant. Mox ad ver. 69.

Ver. 43. Scripsit poëta, *εν ΑΛΣΕΣΙ*. Hesychius: *αλσεα· τοποι καταδενδροι·* quales veterum sepulchris obumbrabant. Virg. AEn. iii. 63.

..... stant *manibus* aræ,

Cæruleis moestæ vittis atrâque *cupresso*.

Et jam video apud Valck. cod. Paris. exhibere *αλγεσι*: undè probabilius evadit nostra suspicio.

Ver. 47. Sanè, *hirundines* inter aves suavilinquas priùs numeraverat Homerus, Od. Φ. 410. de nervo Ulysseni arcus:

'Η δὲ πότῳ ΚΑΛΟΝ ΑΕΙΣΕ, ΧΕΛΙΔΟΝΙ *εικελγη αυδηγη*.
vide nos ad Eurip. Ion. 175. undè Eustathii crisis ad locum minùs accurata videatur.

Ver. 50. Locus mihi videtur parùm sanus.
Quædam fortasse exciderunt.

Ver. 52. Quidam *ποτι* malo quod dederim:
confer Theoc. Id. xx. 28. epig. ii. 1.

Ver. 55. Sequor Brunckium: vulgo, *επιβοσκετ'*.
Benè fecisset Higtius, qui legit, cum *ετι*, *αυδας* in
gignendi casu, si regimen exemplis vindicasset.
Genuinum arbitror:

IN MOSCHUM.

.....τεας ΕΠΙΒΟΣΚΕΤΑΙ ΑΤΔΑΣ.

Optimè conjunguntur χειλεα, ασθμα, αυξα. Nimirum notum est Homeri μελιτος γλυκιων αυδη.

Ver. 56. An melius fecerint viri doctissimi Brunckius et Valckenaerus ex substituto μελιγμα pto μελισμα, non affirmaverim. Meleager, i. 35.

Εν δ' αρι Ανακρειοντα, το μεγ γλυκυ χεινο ΜΕΛΙΣΜΑ Νεκταρος.

Hoc affirmaverim, me mirari Valckenaerum proximo habentem, *fistulam* dici potuisse μελισμα; quasi novum fuerit *effectum* pro *cauffa* poni, et maximè poëtis. Vides in Meleagro μελισμα stare pro ipso Anacreonte τα μελισματος auctore. Adhibeo locum summoperè convenientem ex Longo, lib. ii. p. 60. qui videtur lectioni μελιγμα auctoritatem dare. [Τη συριγγι] ενεπνει, το ευλευθερη, πολυ και γεανικον. Αυλων τις αν αηθη συναλευτων ακειν τοσετον ηχει ΤΟ ΣΥΡΙΓΜΑ: i. e. in tantum strepuit *sonus fistulae*. Ita accipienda est constructio, quæ latuit editores.

Ver. 62. Hæc sunt è vet. edd. et codd. MSS. pro vulgatis mendosissimis—σε δ' αδι απεξλεπεν αλμας. Nostram lectionem pulchre illustrabit Theocritus, xi. 43.

Αδιον εν τωντρω παρ' εμιν ταν νυκτα διαξεις·
Τις κε τωνδε θαλασσαν εχειν η κυμαθ' έλοιτο;
Quem sequitur Virgilius, ecl. ix. 39.
Huc ades, O Galatea! quis est nam ludus in undis?

ANIMADVERSIONES

Ver. 68. Ità benè ed. Ald. et codd. reg. Par. pro *στυγγον*: confer animadversiones nostras in Soph. Trachin. 869.

Ver. 69. *το φιλαμα* poëticæ elegantiæ variatio est, pro ipsâ Venere osculante. Legit itaque Valckenaerus infeliciter *Tω πρωαν*. Et hic et alibi interposui intercalarem versum, scribarum incuriâ vel defatigatione procûl dubio omissum: confer Theoc. i. 84. et nupèr dicta ad ver. 41.

Ver. 73. Theocritum putem ob oculos fuisse nostro: Id. vii. 37.

Και γαρ εγω Μοισαυ καπυρον στομα.

Ver. 74. Tentare quis poterat *λαλον* proponendo: *argutum, vocalem, filium.* — Malè Brunckius post Valck. *πολυκλυστοισι*: vide vv. 2. 29.

Ver. 78. Sedulò caveant tyrones, ne *κρανας* pro quarto casu accipiant, quod non nemini factum neverim. Hoc vetat vox *Παγασιδος*. Imitator nostri Longus, p. 15. *Προς την ΠΗΓΗΝ, ΉΣ ΕΠΙ-ΝΟΝ αι αιγες.*

Hæc tritissima formula, pro *επινε τι εκ κρανας*, fecellit Brunckium ad Aristoph. Nub. 272. non falsum ad Acharn. 146. Anonymus Atticista apud anec. Grec. Villois. ii. p. 81. *αντι τις ειπειν, εφαγεν αρτον, επιεν οινον· εφαγεν αρτον, και επιεν οινον, ελ-λειπτικως.*

Ibid. *εχε* vel *habebat*, i. e. utebatur; vel incolebat: ut centiès Homerus in Bœotiâ. Interea, audiamus Valckenaerum:

IN MOSCHUM.

“ Hic, quoque vi cæsuræ productum legi ma-
“ luit Brunckius: ὁ δὲ εχει πομα.”

Multus est in his facetiis vir doctissimus; et Brunckius de hac re sempèr incerto animi errore fluitabat, dum in aperto veritas cuivis jaceret morem veterum scriptorum observanti: vide nos ad Eurip. Herc. fur. 22. et Soph. Philoct. 161. Non nihil subodorata est Clarkii sagacitas ad Hom. Il. II. 172. Hæc nebula quibusdam editoribus circa versiculum ejusdem poëtæ caligabat, ad Il. T. 183. procùl omni dubio sic constituendum:

Εἰσι γαρ οἱ παιδεῖς. ὁ δὲ εμπεδος, καὶ δὲ αεσιφρων.

Ibi rectè statuit Barnefius.

Ver. 89. Moschus fortasse dederit:

Πινδαρον ει πενθετντι τοσον—:

ut sit venusta dictionum variatio: vide ver. 92.

Ver. 91. Legendum fortè:

Οὐδε τοσον ὌΝ αιδον ΟΔΥΠΑΤΟ Τηϊον αστυ: ὁν suum: nam statim præivit μυρατο.

Ver. 94. καπυρον στομα: redi notata ad ver. 73. Opportunus est Lucianus, i. p. 271. Μεσι-
κος τε γαρ ειμι, και ΣΥΡΙΖΩ πανυ καπυρον.

Ver. 103. Sic et ipse divinaveram pro κλαρον-
μως.

Ver. 112. Non arridet repetitum εν malim:

Και συ μεν ΩΝ, σιγα πεπυκασμενος—
pro μεν εν.

ANIMADVERSIONES

Ver. 113. Respexisse judices Theocritum, vii. 41.
..... **BATPAXΟΣ** δε ποτ' ακριδας ως τις ερισδω.

Ver. 114. Rectius putem, τι γαρ μελος: quod in se continet fastidiosum aliquid, quasi cuiusdam secum statuenter omnino aversari.

Ver. 116. Pro vulgato ειδες, ipse quoque divinaveram ειλεξ: et facilior sanè est emendatio; sed, quod edidimus, unicè videtur elegans et genuinum. Themistius, orat. xi. p. 153. ὁ μεν ἘΙΑΧΕ τις εκπωματος—: ut Lycoph. 576. Eurip. Ion. 1219. et alii passim. Sic etiā Latini utuntur vocibus *duco*, *traho*, *haurio*, et *rapio*, Martial. xii. 29. 6.

Haud aliter putem scribendum esse Longum, p. 19. *Kai, τον γαυλον αγαπλησασα οινε και γαλακτος, κοινον μετα τις Δαφνιδος ΠΟΤΟΝ ἘΙΑΚΕ.* Vulgo, ειχε: sed poēticas formulas ille scriptor passim venatur.

Ver. 117. εγλυκανθη: tangit Moschus *amariet* venenorum: vide ad i. 9 et 27.—Et, cùm τοιετοις exhibeant ed. Ald. et cod. Paris. tentare possis:

Πιως τις τοις χειλεσσι:—
nos autem quiescimus in receptis.

Porrò, ex hoc loco emendaverim Longum, pass. p. 3. *Αρα φαρμακων εγευσατο Χλοη, μελλεσσα με φιλειν;* Πιως εν εκ ΑΠΕΘΑΝΟΝ; Vulgo, απεθανειν; sed, quād Longus saepius attigerit venustates

IN MOSCHUM.

Moschi, et affinxerit, primum est opinari neque hic adversari poëtæ dilecto voluisse.

Ver. 118. Quæ dedimus sic interpuncta, plana sunt et venusta: quâ verò Brunck. et Valck. ediderunt, nobis saltèm videntur dura et coacta. Varietas lectionis est κεραων τοι—κεραοντι—κερασαι τοι—κερασαιτο· et καλεων τοι—λαλεοντι—καλεων το—λαλεων. *Quis mortalium, tam immitis ut vel misceret venenum tibi, vel loquenti ministraret, illecebras effugit canoræ vocis tuæ?*

Ver. 126. Haùd immeritò miremur non repetitam formulam:

‘Ως ΚΕΝ ακεσαιμαν—.

Porrò, lec̄t. cod. Par. et Ald. ed. quas repræsentavimus, nobis videntur vulgatis longè præferendæ: μελισδεαι· αλλ’ επι Κωρα.

Scribendum tamèn fortè:

..... NAI, παρα Κωραν.

Imò, age. Villoisonus voluit Κωρα, citra necessitatem. Redde: “Ad domum Plutonis descendissem, ut viderem te; et, si modulareris aliquid, ut id audirem, quod modulabarisi.

Ver. 128. Dudùm reposueram ex ingenio,
Κάκεινα ΣΙΚΕΛΑ ΤΕ και Αἰγαιαισιν επαιξεν—:
quæ fortassè non deteriora Ruhnkenianis, quas exhibuimus: qui corrigit insupèr Εγγαιαισι. Error sanè librariorum hic est longè notissimus, sed nihil in Moscho novatum velim: vide Silv. Crit. v.

ANIMADVERSIONES

p. 156. Theoc. 1. 65. Stat. Theb. iv. 124. ubi
Ætnææ Cereri legitur etiā in cod. MS. nitidifimo et perantiquo Coll. Eman. Cantab. quem nos contulimus: Martial. viii. 45. i. Ovid. met. viii. 260. cum criticis ad Sil. It. i. 93. et Silv. Crit. i. p. 142.

Ver. 129. Cūm det cod. Vindob. *αγγεσι*, facili mutatione voluit restitutum Brunckius *αγκεσι*. quod arridere poterat, nisi et aliam postularet correctionem minimè necessariam. Agathias, epig. xxxiii.

*Σος ποσις Αγχισης, τε εινεκα πολλακι, Κυπρι,
Το πριν ες ΙΔΑΙΗΝ ετρεχες ΗΙΟΝΑ.*

Hinc etiā noster ii. 34.

..... *ποτι δε λειμωνας εβαινον*
ΑΓΧΙΑΛΟΥΣ.

Cæterūm, qui fætantur emendationes, me libentè audient proponentem *παρ ποσι*, loco *αιοσι*: ut Homerus, Il. T. 59.

..... *ΠΟΔΕΣ πολυπιδακις ΙΔΗΣ.*

Ver. 130. An scripsit Moschus?

ΕΣΣΕΤΑΙ α μολπα.

Idyll. iv. ver. 4. *ότι αλγεα.* Displacet hiatus; sed emendandi ratio facilis et probabilis nobis non ostenditur.

Ver. 9. Potior visa est cod. Cæs. lectio, vice *ισοι*: minùs sapit indoctos scribas, qui intempeſ-

IN MOSCHUM.

tivè de metro solliciti facile receptam substituerent; et Homero familiaris est: ut Il. E. 71.

ΙΣΑ φίλοισι τεκεσσι.

Ver. 16. Tutiùs referas, opinor, το εμπλεος ad oikou: vide Eur. Herc fur, 1175.

Ver. 19. Citra dubium poëta fudit numerosiorum versum, et voculâ auctiorem:

Ουδε ΤΙ σφιν δυναμην—:

ut Marcus evang. ix. 22. αλλ', ει ΤΙ δυνασαι, βοηθοσον ημιν. Notum est.

Ver. 27. Cod. Vindob. sequor, loco τεκος quam dictionem pro *liberis* ecquis unquam legit?

Ver. 28. Hoc reposui ex ingenio; nam talis invenusta ambiguitas non erat poëtæ imputanda; et vix invenies, qui Valckenaerum auscultabit, consociantem δομον et πολλον. Homerus, Od. Z. 102.

Οιη δ' Αρτεμις εισι ΚΑΤ' ΟΥΡΕΟΣ ιοχεαιρα.

Sed tritum est hoc regimen. Si cui recepta lectio videbitur retinenda, phrasin δομον κατα hinc et indè punctis fejungendam curet.

Ver. 30. De *venenatis* sagittis Herculis consulas Eurip. Herc. fur. 421.— Cæterum, libriorum oscitantia passa est elabi versum. Quodammodo ad hanc normam olim poëta scripserat:

‘Ως γ' οφελον μετα παισιν, ἀμα θνησκεστα και αυτη,

Κεισθαι, φαρμακοευτα δι' ιππατος ιον εχοισα.

Η πριν σοις αγανοισιν ύπο βελεεσσι δαμηναι,

Αρτεμι, θηλυτερησι μεγα κρεισσα γυναιξι.

ANIMADVERSIONES

Ver. 32. Legerim *ενι* pro *επι* *in manibus*: i. e. amplexi, et manibus propriis gestantes.

Ver. 37. Hoc de meo est, pro *αρσυτες*. Ægrè dixerit poëta *matrem* Megaræ, si superfuerit, *arare* terram; et multo minùs *patrem* ejus, quem Lycus jam occiderat. *Αρσυτες*—*capientes*—*tenentes*—*habentes*, per possessionem scilicet sepulchri. Similiter Æschylus, sept. Theb. 954.

Εχεσι μοιραν λαχοντες, ω μελεοι:
neque multùm discrepat Silius, Pun. x. 185.

Et *subit* Ætolos Atlanticus accòla *campos*.
Conferas Virg. Æn. x. 706.

Ver. 40. Valck. et Brunck. spontè rescribunt *αιεν* quod certè multo saepius legitur ante vocalem; sed hinc alia mutatio ad ver. 65. fit statim necessaria: quod minùs placet. Relinquendus est cuique scriptori suus color orationis et varietas. Homerus, Il. A. 520.

Ἡ δε και αὐτως μ' ΑΙΕΙ εν αθανατοισι θεοισι—.

Ver. 45. Hoc ab Mæonio fonte derivatum est, Il. I. 14.

..... *αν δ' Αγαμεμνων*
Ιστατο δακρυχεων, ωστε κρηνη μελανυδρος,
Ητε κατ' αιγιλιπος πετρης δυοφερον χεει οδωρ.

Ver. 51. Primo intuitu blandiri possit cod. Paris. lectio *αναπτυξαιμι*: sed loquitur poëta de voluptate *vitis*, non de *sermonis* communione: videoas vv. 41. 47. 50.

IN MOSCHUM.

Ver. 56. Ità non expallui rescribere pro *μηλων* *malarum*: quo servato frustrà dabis operam constructioni expediendæ. De hac autem formulâ, τε *μαλλον* cum gradu comparationis, consulas Vigeri idiot. vii. 8. 3. et interpretes Plauti, ad Menæch. prol. 55.

Ver. 59. Ob epithetum *λευκα* penè crediderim poëtam posuisse *εμιαιγεν* pro *εδιαιγεν*: certè perelegantè sic fecisset. Virgilius, AEn. xii. 67.

Indum sanguineo veluti *violaverit* ostro

Si quis *ebur*.

Statius, Theb. ix. 713.

..... subit alta Dianæ

Corda dolor: *fletuque genas violata*— :

Claudianus, rapt. Pros. i. 90.

Heu! quotiès, præsaga mali, *violavit* oborto

Rore genas!

quos æmulari pulchrè voluit *Young* nostras:

And lights on lids *unfullied* with a *tear*.

Ver. 62. Δαιμονη παιδων· *filiarum præstantissima*: sic enim interpretor locutionem: adeas animadversiones meas ad Eurip. Alc. 467. Ità Statius, Theb. ii. 152.

Egregii juvenum!

Theocritus, xxiv. 40.

Εστι τι μοι κατα δωμα νεωτερον, εστι, ΦΙΛ' ΑΝΔΡΩΝ.

Alcimus Avitus, ii. 427.

Pax tibi, juste virum—.

ANIMADVERSIONES

Sed imprimis Homerus, Od. Ξ. 443. undē suum sumfit noster:

Εσθιε, ΔΑΙΜΟΝΙΕ ΞΕΙΝΩΝ.

Ver. 65. Vulgò legitur fine H· quam literam ex cod. Reg. recepi. Η εχ ἀλις· η εχ ικανον: Hesychius, respiciens Hom. Il. E. 349.

Ver. 67. Si sanus fit locus, *αριθμεω* significat *numero addere—numerando augere*: sed melior codex videtur expe&ctandus.

Ver. 68. Habet sic sanè hiantem vocalem Homerus, Od. T. 546.

Θαρσει, Ικαρια—

sed in proprio nomine, ubi licentiūs se gerunt poëtæ. Ergò, reponam sanè, vel

Θαρσει ΝΤΝ, τοιησδ'—

ut Il. O. 254. vel, ut Od. X. 372.

Θαρσει ΕΠΕΙ τοιησδ'—

sed judicio suo utatur lector; cui fortasse non admodum displicebit vulgata scriptura, quām pleniore distinctione quasi suffulciatur.

Ver. 70. Scribendum fortasse, literulā immutatā:

Αλγεσι ΜΤΧΘΙΖΟΤΣΑΝ:

μυχθισμος· στεναγμος: Hesychius: videoas etiā *Æsch.* Prom. vincit. 749. *Eurip.* Rhes. 789. præsertim si dictionis fons fit *μυσσω*, i. q. *αμυσσω· σπαραττω, ιαπτω*: nam certissimè respondere mater voluit verbis ipfis Megaræ in ver. 1.

IN MOSCHUM.

Ver. 71. "Si verò *gaudium* delaffare valeat,
" quanto magis dolor? ut facilè danda fit venia,
" si tandem perrumpat viam, et in questus effun-
" datur." In oculis habuit Homerum, pro more
poëtarum: Il. N. 636.

Παντων μεν κορος εστι και υπνος, και φιλοτητος,
Μολπης τε γλυκερης, και αμυμονος ορχηθμοιο:
undè Pindarus rivulum suum derivavit, Nem. vii.

78.

..... αλλα γαρ αναπαισι
Εν παντι γλυκεια εργω· κορου δ' εχει
Και μελι, και τα τερπν' ανθε' Αφροδισια.

In his suavitèr ludit Comicus, Plut. 189.

Των μεν γαρ αλλων εστι παντων πλησμονη
Ερωτος.—αρτων.—μασικης.—τραγηματων.—

Locos istos poëtarum respiciens Theano in myth. script. Gale, ità rescribi debet: Βραχυς δε ὁ τετων καιρος· ἀμα γαρ ΤΟΔΕ, εχει και κορου, και παρισταται ταχυ, και πανεται. Neque gravabimur apponere politiores Nonni venustissimi versus in Dionys. xlii.

Παντων γαρ κορος εστι παρ' ανδρασιν· γιδεος υπνος,
Μολπης τ' ευκελαδοιο, και υπποτε καιμπτεται ανηρ
Εις NOMON ορχηστηρα· γυναιμανεοντι δε μεγω
Ου κορος εστι ποθων. εψευσατο βιβλος Ομηρος.
in leges saltatorias se flectenti.

Ver. 73. λυγρ8. Prima hujusce dictionis syllaba, præter consuetudinem poëticam conceptæ,

ANIMADVERSIONES

pravitatis suspicionem movet. In proclivi est reponere ἡμετερά: sed aures indignantur. An πικρά?

Ver. 75. εὐεανος Δημητηρ à Theocrito est, Id. vii. 32.

Ανερες ΕΤΠΕΠΠΛΩι Δαματερι δαιτα τελευντι.

Hinc interpreter Pindarum, Ol. vi. 159.

..... φοινικοπεζαν

Αμφεπει Δαματρα.

de purpureâ νείστε potiùs, Δημητερι κυανοπεπλω, Hom. hymn. Cer. 374. quām de ρόδεοις ποσι Cereris: ut nonnulli ad Il. A. 538. Θετις αργυροπεζα, η κοσμις λαμπρες περι τας ωας τε ιματις εχεστα.

Ver. 76. Ità Brunckius pro ομοσση ut ipse emendaveram.—Et simile votum reperitur in Virg. Geo. iii. 513. Hor. Od. iv. 27. 21. Æsch. Prom. vincit. 863. Nic. Ther. 186. Dion. P. 600. Alia dant editores ad Ser. Sam. 956.

Ver. 88. Vera videtur hæc emendatio Valckenaeri, pro οιος.

Ver. 91. Conferas i. 23.

Ver. 104. Ut Theocritus, xxv. 242. Σηρ αμοτος: ne te impelleret poëtarum solennis usus referre vocem αμοτον ad αινελαμψεν: quod minùs peritum artificem argueret, lucidumque.

Ver. 116. Brunckii conjectura, Valckenaero probata, legentis ανειρυσε των παριοντων, peccat, nî fallor, in grammaticas linguæ rationes. Εισοκε,

IN MOSCHUM.

si solvas, fit *eis ó xε* in illud tempus, donēc: sic ut etiā scribendum volui, nam hæ scripturæ compendiariæ famulantur erroribus, et caliginem legentibus obducunt. Εἰσοκεν· ἐώς αὐ: Hesychius: ab Homeri Il. B. 332.

.. ΕΙΣ Ό ΚΕ αστυ μεγα Πριαμοι ΕΛΩΜΕΝ: sic legendum, abjectā ν.—Cæterūm, σ geminandum putavi ad Homeri normam.

Ver. 117. Jam diū est ex quo sic emendavem, loco οπιδα προτερηγν neque, uti putaverim, in felicitèr.

Ver. 118. λελιαστο· extensus jacuit. Homerus, Il. T. 420.

..... λιαζομενον ποτι γαιη: προς τη γη κειμενον: schol. ibid. Λιαζετο· ἥπλετο: Hesychius.

Idyll. v. Extat in Stobæo, serm. lvii.

Ver. 3. Sequor Valckenaerum, sic levitèr corrigentem corrupta Stobæi:

.. ποθεει δε πολυ πλεονα μεγαλαν αλα.

Ver. 6. Ità ed. Trinc. Venet. pro παπταινω. Τανδ' αλα· *hocce* mare, sic utique fluctibus tumescens; ut ver. 1.

Ver. 7. De meo dedi τονα, pro dictione nihil ταχα.

Ver. 12. Sic scripsi ex ingenio, vice ακεειν: poscentibus omnino linguae ratione et auctorum

ANIMADVERSIONES

usu. Φιλεειν, ut αγαπαν, hic loci valet *contentus esse*. Rem statim agnoscent eruditi.

Idyll. vi. Legitur in Stobæi ferm. lxi.

Ver. 1. Utroque in loco scriptum velim γραπτο.

Ver. 6. πασχε δ' αποιει. Sic Achilles Tatius, viii. init. Και, Α ΠΕΠΟΙΗΚΕΝ, ΕΠΑΘΕΝ, η χειρ. Vulgata, longè stultissima, πασχε δ' αποια, maluit Valckenaerus.

Neque aliter sanè Crinagoras, ep. i.

ΠΙΕΠΙΟΝΘΑΣ οί' ΕΡΕΞΑΣ· εσθλον η δικη.

Idyll. vii. Apud eundem videas florilegum, ferm. lxii.

Ver. 5. Νερθεν ὑποτροχαει· i. e. currit lubricus et levis, ut *rota*: undè Philostratus, ad locum mox venientem, vocat ναμα κεφον: et dicit eum ΥΠΟ της θαλαττης οχεισθαι: sic enim pro απο legendum.

Huc egregiè facit Achilles Tatius, i. 18. quem non ceperunt editores, Moschi versibus haud dubiè inhiantem: Γινεται δε και γαμος αλλος ιδατων, διαποντιος και εστιν, ο μεν εραστης, ποταμος Αλφειος, η δε ερωμενη, ιρηνη Σικελικη· δια γαρ της θαλαττης ο ποταμος, ως δια πεδιος, ΤΡΕΧΕΙ· η δε εκ αφανιζει γλυκυν εραστην αλμυρω κυματι· σχιζεται δε αυτω ρεοντι, και το σχισμα της θαλαττης χαραδρα τω ποταμω γινεται· και επι την Αρεθεσαν

IN MOSCHUM.

ετῶ τον Αλφειον νυμφοστολει. 'Οτ' αν εν η τῶν Ολυμπίων ἑορτῇ, πόλλοι μεν εις τας δίνας τε ποταμούς καθιασιν, αλλος αλλα, δωρα· ὁ δε ευθυς προς την ερωμενην κομιζει. Και ταυτα εστιν ΕΔΝΑ ποταμούς.
Pro Moschi ε μιγνυται elegantē variavit εκ αφανίζει scribens: i. e. non facit evanescere dulcem aquam fluvii falsis fluctibus immiscendis: confer nostram Silv. Crit. iv. p. 234. v. p. 155. et videbis inficitiam nonnullorum Tatii locum immutantium.

Verūm enimverò sic Moschus est omnino castigandus:

..... αγων κοτινηφορον ὑδωρ,

Εδνα ΦΕΡΟΝ καλα φυλλα.....

Vel sic tamèn displicet repetitio, neque venustatem Moschi sapit. Legendum igitùr, vel κοτινηφορον, oleastris inumbratum; vel κοτινητροφον· sic enim de *Alpheo* Philostratus, icon. ii. 6. Κοτινοι τε αυλιω περιτεθηλασιν. Nec tamèn disimulem, nostras suspiciones partim infirmari imitatione Nonni, in Dionys. lib. xxxvii. partim confirmari; sed infirmari magis:

Και Σικελων οχεων επεβησατο πεμπτος Αχατης,

Οιστρον εχων Πισαιον ΕΛΑΙΟΚΟΜΟΥ ποταμοιο·

Ιπποσυνης ακορητος· επει πεδον ωκεος νυμφης

Αλφειος δυσερωτος, ος εις Αρεθεσαν ικανει

Αεροχον ΕΔΝΟΝ ερωτος αγων ΣΤΕΦΑΝΗΦΟ-

ΡΟΝ ὑδωρ.

ANIMADVERSIONES

Ubi *αεροχον* valet *απλυτον*: aquâ dulci non immixtâ, dilutâ, vel tinctâ. Vide sis Anthol. Brodæi, p. 155.

Cæterum, phrases Moschi, *νερθεν υποτροχαει* et *βαθυς εμβαινει*, ex diametro opponuntur locutioni Homereæ in loco notissimo, Il. B. 754.

..... ΚΑΘΥΠΕΡΘΕΝ ΕΠΙΠΡΡΕΙ, ηὗτ' ελαιον.

Ver. 6. " Itâ levi transit agmine compactoque " fluvius, ut non sit ipsum mare prætereuntis con- " scium." Si memor Moschi fuisset Hemsterhui- sius, à solicitando Luciano, mar. dial. 3. se procùl dubio tenuisset. Sed in maxime opportunis est Luciani locus, et Moschum plurimis illustrat; neque non obitèr à me præclarè castigabitur. Tι τετο, ω Αλφειε, μονος των αλλων ΕΜΠΕΣΩΝ εις το πελαγος, ωτε ΑΝΑΜΙΓΝΤΣΑΙ τη άλμη, ως εθος ποταμοις ἀπασιν, ωτε ΑΝΑΠΑΤΝΕΙΣ σεαυτον διαχυθεις, αλλα δια της θαλαττης, ΞΥΝΕΣΤΟΣ και γλυκυ φυλαττων το ρειθρον, αμιγης ετι και καθαρος, επειγη, ΟΥΚ ΟΙΔ' ΟΠΟΥ ΒΥΘΙΟΣ υποδυς, καθα περ οι λαροι και ερωδιοι; και εοικας ανακυψειν πε, και αυθις αναφαινειν σεαυτον. Jam ingredientem alloquitur Neptunus. *Αναπλυνεις* verò *diluis*, et suavem liquorem corrumpis. Vulgo ineptissime, *αναπλυνεις*. Quis autem nescit τις Δ et Λ mutationes? Per omnem dialogum in animo habuit Moschum Lucianus.

Ver. 7. Dudum conjecteram legendum, *Kwros*

IN MELEAGRUM.

αγωνοθετας, pro *δεινοθετας*: et ita vir doctus apud Valck. quod ideo placuit exhibere, donèc aliquis explicuerit vulgatum. Poterat etiàm poëta:

Κωρος ο ΔΕΙΝΑΠΕΤΑΣ:
confer Hom. Il. II. 31. Sed *Pisæ* nupera mentio fortasse dederit occasionem τω *αγωνοθετας*.

In Epig. ver. 2. Sic Apoll. Rhod. iii. 297. ουλος Ερως. Ad. Silv. Crit. i. p. 55. proposui δελος: conferas Val. Flacc. i. 447. Nec malè Θερος: uti nominat Cupidinem Nonnus, Dionys. xi. sub fin. videoas etiàm Hor. Od. i. 30. 5. Claud. nupt. Honor. 110.

Ver. 3. Malim *αυχενι*: ut ordo fit *ὑποθευξας* *ζυγον αυχενι*: ad morem Ap. Rhod. iii. 840.
.....*ερης υποθευξασθαι απηνη*.

Ver. 5. Pro *πλησον* conjectit Valckenaerus, *βρεξον*: leviter, atque audacissime; sed recepit Brunckius: vide Silv. Crit. l.c.

IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 4. Ita, pro librorum *εκομισσε*, nescio quo auctore, Brunckius: verè et elegantè, vide ver. 20. Neque aliter priùs proprio Marte restitueram Callimachi hymn. Del. 262. quàm noverim

ANIMADVERSIONES

emendationem mēam præcerptam Hemsterhusio.
Locum tamēn, nondūm expurgatum, haūd pige-
bit protulisse.

Χρυσεα τοι τοτε παντα θεμειλια γεινετο, Δηλε·

Χρυσω δε τροχοεσσα ΠΑΝΙΜΕΡΟΣ εργεε λιμνη·

Χρυσειον δ' ΕΚΟΜΗΣΕ γενεθλιον, ερνος ελαιης.

Sic in Dian. 41.

.... Κρηταιον ορος, ΚΕΚΟΜΗΜΕΝΟΝ υλη.

Adeas etiām nobis animadversa nupēr ad Soph.
Trachin. 660.

Ver. 7. Legendum contendō:

Χαιρει και συριγγι νομευς εν ΟΕΣΣΙ λιγαινων,

Και πολιοις εριφοις επιτερπεται ΑΙΠΟΛΙ' αιγων.

hædis suis capellæ gaudent: vide ver. 21. et Hom.

Il. Z. 25.

Ver. 9. Similitēr Horatius, od. iv. 12. 1. ut
alios præteream in tritā re:

 Jam veris comites, quæ mare temperant,
 Impellunt animæ lintea Thraciæ.

Ver. 10. Pro κολπωσαντες, dedi ex conjecturā
quod facilius videtur et magis poëticum: conferas
dicta ad Mosch. ii. 105. Neque alitēr, quod serō
vidi, Brodæus.

Ver. 15. Hanc elegantissimam dictionem repo-
suimus vice lectionis insulsæ καλλεα: quam etiām
statim præcessit καλλα. Scriptum erat scilicet γλα-
νεα: cui parūm discrepat librorum corruptela, si
percurras oculo majuscularum literarum ductus.

IN MELEAGRUM.

Hesychius in vv. γληγεα et γληγη omnino tibi consuendus est.

Ver. 17. Ita Brunckius: vulgo λιγυφωνος, nefcio an deterius.

Ver. 20. Minus arridet χαιρεσι. Legendum putem χλοασσι.

Visum est etiam subjecere, ad exemplum Valkenaeri, sed plenius, auctoris cuiusdam bucolici delicatissimum fragmentum ex Anthologiâ: è quo penè credas Virgilii Gallum profecisse.

Atque utinam ex vobis unus, vestrique fuisse

Aut custos gregis, aut maturae vinitior uvæ!

Apium magister vel de hominum injuriis, vel fortunæ, queritur: nisi sit figurata prorsus oratio.

ADDENDA.

BION. Id. i. ver. 21. Ut noster, πενθαλεα, νηπεκτος ad verbum Tacitus, ann. xvi. 10. *Impexa luctu* continuo: sic ut ante me recte viderat Petavius reponendum pro *implexa*, inscitissimè obstante Brotiero.

Ver. 24. Divinationem meam et firmat et illustrat Antipater Sidonius, epig. x.

Τέτο τοι, Αρτεμιδωρε, τεω επι σαματι ματηρ

ΙΑΧΕ, δωδεκατη σον ΓΟΛΟΤΣΑ μηρον—.

A D D E N D A.

Ver. 33. Suspicioni meæ de hoc loco favet Longus, p. 18. *Εἰκαστεν αὐ τις καὶ τες ΠΟΤΑΜΟΤΣ ΑΙΔΕΙΝ, γρεμα φεοντας: sic enim in nostro expectes strepere, vel murmurare, turbidiū ob dolorem suum fluentes. Rectè quidem flere dicuntur fontes, guttatum è ficcae telluris foraminibus, ut ex oculis lachrymæ, bullientes; non item fluvii, plenis alveis decurrentes.*

Ver. 44. Firmat vulgatum et Silentarius, epig. 33. dulci carmine:

*Οὐ γαρ, ιδων σεο καλλος, απειργετο ΧΕΙΛΕΑ ΜΙΞΑΙ
ΧΕΙΛΑΙ ου, ροδεων ἀβροτερω καλυκων.*

Alitèr et similitèr Lucretius, iv. 1101.

..... *junguntque* salivas

Oris, et inspirant, pressantes dentibus ora.

Achilles Tatius, ii. 37. vocavit hoc MIXΘΕΝ φιλημα.

Ver. 51. Minùs vera est, quæ nobis videbatur certissima, et quam recepimus, Pieroni emendatio. Scribendum est, vi majore et minore mutatione:

Φευγεις μακρον, Αδωνι· ΚΑΤΕΡΧΕΑΙ εις Αχεροντα—.

Nihil suavius. Poëtarum pater, Od. Λ. 474.

*Πιως ετληγις ΑΙΔΟΣΔΕ ΚΑΤΕΛΘΕΜΕΝ;
Neque alitèr Euripides, et alii benè multi. Mille, nî fallor, loca nullo negotio tibi præstiterim emendata ex hoc uno fonte, καὶ nempè pro κατα, et κατα pro και, per vices positis. Vulgo, και ερχεαι.*

A D D E N D A.

Multus est Bion in his *ασυνδετοῖς*, quae sanè vehementiores affectus lugentium potentè exhibent.
Vide vv. 1. 2. 29. 69. 77. 97. 98.

Ver. 54. Haec Proserpinæ mentio, et mox ad finem, non est otiosa loci communis formula, sed indè vim propriam nanciscitur, quod illa etiā amaverit Adonin. Ità Venus de Cupidine loquens apud Lucianum, deor. dial. xi. Αρτὶ δὲ εἰς τὸν Λι-
Σανού επὶ τὸ Αστυρίου εκείνῳ μειράκιον ὁ καὶ τῇ Περ-
σεφατῇ επεραστού ποιησας, εξ ἡμίσειας αφειλετο με-
τὸν ερωμένον: ubi omnia de hac re tibi præstabit
ingens Hemsterhusii eruditio.

Ver. 71. Hinc profecit Achilles Tatius, i. 13.
quod neque Bergerum latuit.

Ver. 96. Porrò, ex hac notione vocabuli, quod furillis extrudere voluerunt viri docti, pendet vis
Pindaricæ γνωμῆς in Ol. xiii. 12. loco nemini in-
tellesto:

ΕΘΕΛΟΝΤΙ δὲ αλεξεῖν Τέριν:
Æquitas, Justitia et Pax possunt Injuriam propulsare.

Id. ii. ver. 3. Theocriti videtur memor, xv. 120.
.....οἱ δὲ τε κωροὶ ὑπερποτοωνται Ερωτεῖ,
Οἰοι αγδονιδης, εφεσδομενοι επὶ δενδρων,
Πωτωνται, πτερυγων πειρωμενοι, οσδον απ' οσδω.
Vide Villois. ad Long. p. 35, 5.

Id. iii. ver. 7. Ως εὑρε πλαγιανλον ὁ Παν. Hinc

ADDENDA.

Longus, iv. p. 123. Τῷ Διονυσῷ μὲν ανεθύκε τὴν πηραν καὶ τὸ δερματί τῷ ΠΑΝΙ τὴν συριγγα, καὶ τὸν ΠΛΑΓΙΟΝ ΑΤΛΟΝ.

Id. v. ver. 3. Majorem sanè veritatis speciem doctorum virorum conjecturæ, Μοισα vice Μοιρα, præbet Dorum orthographia; sed initium Mispog. Juliani me tantum non pœnitere facit mutationis. Αγακρεοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ εποιηθῆ μέλη σεμνὰ καὶ χαριεύτα, τρυφαν γαρ ελαχεν εκ ΜΟΙΡΩΝ. Αλκαιώ δὲ ετι, εδὲ Αρχιλοχώ τῷ Παριῳ, τὴν μεσαν εδωκεν ὁ ΘΕΟΣ εις ευφροσυνας καὶ γδονας τρεψαι—: ubi videnter codd. similitè variare. Confer. incert. epig. cxxii. in Brunckii analæctis.

Id. vi. ver. 10. Exemplum vocis ἡμερος præbent Antip. Sidon. epig. lxxvi. Antip. Theſs. xxix. et Leonidas Tarentinus in cultissimo poëmate:

Ταν εκφυγεσαν ματρος εκ κολπων ετι
Αφρω τε μορμυρεσαν, ευλεχη Κυπριν
Ιδων Απελλης, καλλος ΙΜΕΡΩΤΑΤΟΝ,
Ου γραπτον, αλλ' εμψυχον, εξεμαξατο.

Quem eo libenter exhibeo, ut notem Brunckium et Ruhnkenium infeliciter reprehendentes vocem μορμυρεσαν, quâ nihil feliciter exprimere poterat bullarum, dum perrumpuntur, strepitum, qui solet evenire. Sed est Homeri imitatio, Il. Σ.
403.

ADDENDA.

..... περὶ δὲ ἁροῦ Ωκεανοῦ

ΑΦΡΩΝ ΜΟΡΜΤΡΩΝ:

et alibi. In simili materiâ Democritus:

Κυπρίς, ὅτε σταλασσα κομας ἈΛΙΜΤΡΕΟΣ

ΑΦΡΟΥ—.

Unde non cogitandum est de errore: aliter, conjectsem μαρμαρεσταν, albentem. Porro, vox ἡμερος restituenda est Philostrato, imag. i. 5. Ως στεφανας τε απ' αυτων διαπλεκοιεν, και καθευδοιεν επιτων ανθεων, ΙΜΕΡΟΙ και ευωδεις. Vulgo, ut in Bione, ierou.

Id. x. ver. 2. Vide Silv. Crit. iii. p. 180.

Moschus, Id. i. ver. 7. Legendum certissimè:

Χωτα ΜΕΝ ΟΤΝ λευκος, πυρι Γ' εικελος· ομραλα

Δ' αυτω

Δριμυλα και φλογοεντα.

Ille *quidem* superficiem corporis *candidus* est, *immo* igni similis; *sed* oculi—. Nihil dubii adhærebit, postquam consulueris nostram Silv. Crit. sect, ccix. p. 76. ac locos ibi indicatos, et exhibuero Longum in eadem materiâ Moschi versus pro more adumbrantem, lib. ii. p. 32. Βλεπεται παις—(Cu. pido nempe) ΛΕΤΚΟΣ ως περ γαλα, και ξανθος ως ΗΤΡ, στιλπνος, ως αρτι λελεμενος.

Ver. 8. αὖ λαλημι. Idem testatur Longus ibidem: Αφιησι φωνην (*Cupido utique*), οιαν ετε γελιδων, ετε αγδων, ετε κυκνος: cum quibus confer Mosch. iii. 47.

A D D E N D A.

Ver. 9. *ώς μελι φωνα.* Similitè Longus, p. 13.
Χειλη μεν ῥοδῶν ἀπαλωτερα, καὶ στομα κηριων γλυκυτερον· το δε φιλημα, κεντρα μελιττης πικροτερον·
et hinc arbitrer, mox ad ver. 27. loco vocabuli
inefficacis et indiscreti, rescribendum esse,

Φευγε ΠΙΚΡΟΝ το φιλημα.

Vide Villoisonum ibidem, Moschi non oblitum.

Ver. 15. Longus, l.c. ΓΥΜΝΟΣ γν, μονος γν.
Et mox, ut noster, sequente versu, de se *Cupido*:
Δισδηρατος εγω, και ιεραχι, και αετω, και ει τις
αλλος, τετων ακιτερος, ορνις.—Interea, sic legen-
dum esse Moschum judico:

Γυμνος ΜΑΝ' Ο ΓΕ σωμα, νοος ΔΕ οι εμπεπικασται:
ut Theocritus, i. 86.

Βωλας ΜΑΝ ελεγεν, νυν Δ' αιπολω αιδρι εοικας.

Ver. 18. Τοξον μαλα βαιον· i. e. τοξαριον, ut
Longus, l.c. de *Cupidine*: Ειδον αυτα και πτερυγας
εκ των αμων, και ΤΟΞΑΡΙΑ μεταξυ πτερυγων ΚΛ-
ΤΑ των αμων. Ita castigandum. Vulgo, και των
αμων.

Ver. 27. Longus, l.c. Αρχ ΦΑΡΜΑΚΩΝ εγευ-
σατο Χλοη, μελλεσα με φιλειν; ubi consulas eru-
ditum editorem.

Id. ii. ver. 36. Apponam Posidippi epigramma,
ut emendem et vindicem, quum receptam lectio-
nem stabiliat:

Ναυτιλοι, εγγυς άλος τι με θαπτετε; πολλον αγενής
Χωσαι ναυαγα τλημονα τυμπον εδει.

A D D E N D A.

Φρισσω ΚΥΜΑΤΟΣ ΗΧΟΝ, εμον μορον· αλλα και
ούτως

Χαιρετε, Νικητην οι τινες ΩΙΚΤΑΡΕΤΕ.

Ordo est: Εδει (ύμας) χωσαι τυμπον· ut mireris
Brunckium præcipere legendum ναναγω τλημονι:
prorsus inficitè. Idem elegantè et doctè conjicit
εκτερετε, pro οικτερετε, οικτιρετε, et οικτειρετε libro-
rum: sed in manifestissimis est sermonem fieri de
præsentibus, et alloqui mortuum sepulturos. Nihil
igitur habet loci tempus præteritum istius verbi.
Qui miserti est, et paratis sepulturam.

Ver. 67. Receptæ scripturæ loci favet Aesch.
Socrat. de morte, sub fin. Παυτοιοι δε λειμωνες αν-
θεσι ποικιλοις εαριζομενοι. Ubi το ποικιλοις valet
πεποικιλμενοις variè coloratis: et ità interpreteris
Virgilium, Aen. vi. 708.

..... ubi apes æstate serenâ
Floribus infidunt variis.

Sic Hilarius in Genes. ver. 101. loco longè venus-
tissimo:

Herbarum variis consurgunt gramina campis.
Plura mox dicturi sumus ad Lucretium, i. 577.
Nec dubito, quin hinc emendandus fit Achilles
Tatius, sub init. ubi laudat Bodenius Aeschinis
locum. Εκομα ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ ανθεσιν δ λειμων. Edi-
tur πολλοις. Idem mox, i. 15. Τα ανθη ΠΟΙΚΙ-
ΛΗΝ εχοντα την χροιαν. Apollonius, Argon. iv.
1143.

ADDENDA.

..... ΑΝΘΕΑ δε σφι
Νυμφαι αμεργομεναι λευκοις ενι ΠΟΙΚΙΛΑ κολποις
Εσφορεου.

Callimachus etiam, qui meæ conjecturæ favet,
hym. Apoll. ver. 80.

Ιη μη, Καρυει πολυλλιτε· σειο δε βωμοι
ΑΝΘΕΑ μεν φορεστιν, εν ειαρι, τοσσα περ Όραι
ΠΟΙΚΙΛ' αγινευσι, Ζεφυρω πνειουτες ΕΕΡΣΗΝ.
Χειματι δε, κροκον ηδυν.

Ita commodi distinxeris. Denique, non alienus
est nobis Theocritus, xxv. 15.

..... μελιηδεα ποιην
ΛΕΙΜΩΝΕΣ τε φερεστιν ΤΠΟΔΡΟΣΟΙ—.

Id. iii. ver. 69. Quid animadversio mea velit,
et rectam loci constructionem, planiora reddet Licianus, in somn. 14. omnino gemellus orationem:
Και μαλιστα, επει μοι και εις ονυ ηλθεν η σκυταλη,
και οι πληγας ευθυς εκ ολιγας αρχομενω μοι χθες
ενετριψατο: nempe η σκυταλη. Quid manifestius?
ut impensè mirer in tantâ caligine versari Hemsterhusium.

A U C T O R E S

IN HIS ANIMADVERSIONIBUS OBITER
EXPLICITI ET EMENDATI.

ACHILLES Tatius, ad Mosch. vii. 5.

Apoll. Rhod. iv. 1552. ad Mosch. ii. 119.

Apuleius, ad Mosch. ii. 125.

Callimachus, hymn. Del. 262. ad Meleagri idyl-
lium, ver. 4.

Hesiodus, Theog. 930. ad Mosch. ii. 119.

Hesychius, ad Bion. i. 61. Mosch. ii. 77. 109.

Homerus, Od. Δ. 706. ad Mosch. ii. 20.

..... Il. A. 260. 77.

..... Hymn. Merc. 43. 107.

..... Il. Τ. 183. iii. 78.

..... Il. B. 332. iv. 116.

Leonidas Tarentinus, in addendis.

Longus, past. ad Mosch. ii. 36. iii. 116. 117. et
in addendis.

Lucianus, ad Mosch. ii. 115. vii. 6. et in ad-
dendis.

AUCTORES EMENDATI.

Manilius, i. 347. ad Mosch. ii. 108.

Myth. scriptt. ad Mosch. iv. 71.

Nonnus, dionys. xxxi. ad Mosch. ii. 70.

..... xvi. 99.

..... xv. iii. 23.

..... xlvi. iv. 71.

Orpheus, Argon. 537. 1259. et fragm. vi. ad
Mosch. ii. 119.

Palæphatus, ad Mosch. iii. 16.

Pausanias, ad Bion. i. 75. et vi. 17.

Philostratus, ad Mosch. vii. 5. et in addendis.

Pindarus, Ol. vi. 99. vel. Pyth. ii. 23. ad Mosch.
ii. 119.

..... Ol. vi. 159. ad Mosch. iv. 75.

..... xiii. 12. in addendis.

Plutarchus, ad Bion. vii. 5.

Sophocles, Aj. 412. ad Mosch. ii. 128.

Suidas, ad Bion. viii. 7.

EJUSDEM AUCTORIS OPUSCULA.

APUD KEARSLEY, FLEET STREET.

1. **SILVA CRITICA**, five in auctores facros profanosque Commentarius Philologus. Cantabrigiae, typis et sumptibus Academicis, 1789, 3s. 6d.
2. **Silva Critica**, pars II. 1790. 3s. 6d.
3. **Silva Critica**, pars III. 1792. 3s. 6d.
4. **Silva Critica**, pars IV. 1793. 5s.
5. **Silva Critica**, pars V. 1795, 3s. 6d.
6. **Horatii Opera**; in 2 tom. 1794.
7. **Virgilii Maronis Georgicon**, lib. IV. 1788. 3s. 6d.
8. **The Evidences of Christianity, or Remarks on the Excellency, Purity, and Character of the Christian Religion**; second edition, much enlarged, 4s. 6d. 1793.
9. **Poëmata**, Latinè partim scripta, partim redditæ, quibus accedunt quædam in Q. Horatium Flaccum Observations Criticæ, 4to. 2s. 1776.
10. **An Enquiry into the Opinions of Christian Writers of the first Centuries, concerning the Person of Jesus Christ**, 1784, 8vo. 4s.
11. **An Essay on Inspiration**, considered chiefly with respect to the Evangelists, 1781, 2s. 6d.
12. **A New Translation of St. Matthew**, with a copious Commentary, 4to. 10s. 6d.
13. **Four Marks of Antichrist**, 1s.
14. **A Sermon preached at Richmond, in Surrey, July 29, 1784**, a public Thanksgiving-Day, 6d.
15. **Remarks on Dr. Horsley's Ordination Sermon**, in a Letter to the Bishop of Gloucester, 1788, 4d.
16. **A New Translation of those Parts only of the New Testament which are wrongly translated in our common Version**, 2s. 6d. 1789.
17. **A Short Enquiry into the Expediency and Propriety of Public or Social Worship**, third edit. 1s. 6d. 1792.
18. **Short Strictures on Dr. Priestley's Letter to a Young Man, concerning Mr. Wakefield's Treatise on Public Worship**, 1792, 6d.

EJUSDEM AUCTORIS OPUSCULA.

19. A General Reply to the Arguments against the Enquiry into Public Worship, 1792, 6d.
20. A Letter to the Lord Bishop of St. David's, on occasion of a Pamphlet relating to the Liturgy of the Church of England, ascribed to him, 1s. 1790.
21. An Examination of Thomas Paine's Age of Reason: second edit. corrected and enlarged: with an Appendix to David Andrews, in Defence of Christianity, 1794, 2s.
22. The Spirit of Christianity compared with the Spirit of the Times. An improved edition, 1s. 1794.
23. The Poems of Mr. Gray, with Notes, 3s. 6d.
24. Remarks on the General Orders given by the Duke of York to his Army on July 7, 1794, respecting the Decree of the French Convention to give no Quarter to the British and Hanoverians, 1s. 1794.

APUD EGERTON.

25. Tragœdiarum Græcarum delectus: in 2 tom. 8vo. 1794.

APUD PAYNE, EGERTON, ET KEARSLEY.

26. The Works of Alexander Pope, Esq. with Notes, vol. 1. 6s. or on fine paper, 8s. 1794.

APUD PAYNE ET WHITE.

27. Poetical Translations from the Ancients, Juvenal, Virgil, Lucretius, Horace, &c. 12mo. 2s. 6d. on fine paper 4s. 1795.

PRODITURA SUNT.

P. Virgilii Maronis Opera, 2 tom.
A New Translation of the New Testament, 2 vols. 8vo. second edition.
A New Edition of Pope's Iliad and Odyssey, with Notes, critical and illustrative, 11 vols. 8vo.
Lucretii Opera, multo emendatoria, et ad MS. exacta; cum notis etiā ineditis RICARDI BENTLEII.